ESPERANTO
Verkaro de
Dº ZAMENHOF

LA

PSALMARO

EL LA BIBLIO

EL LA ORIGINALO TRADUKIS

Dro L. L. ZAMENHOF

Kun antaŭparolo, klarigoj kaj notetoj pri la hebrea muziko

DE

F. DE MÉNIL

PARIS
LIBRAIRIE HACHETTE ET Cie
79, BOULEVARD SAINT-GERMAIN, 79

DANUJO, ANDR.-FRED. HÖST & SÖN, Bredgade 35, *KJÖBENHAVN*. — **GERMANUJO**, ESPERANTO-VERLAG MÖLLER & BOREL, Prinzenstrasse, 95, *BERLIN*. — **GRANDA BRITUJO**, THE BRITISH ESPERANTO ASSOCIATION, Museum Station Buildings, 133-6, High Holborn, *LONDON W. C.* — **HISPANUJO**, J. ESPASA, 579, Calle de las Cortes, *BARCELONA*. — **ITALUJO**, R. GIUSTI, 53, Via Vittorio Emanuele, *LIVORNO*. — **RUMANUJO**, LIBRĂRIA NOUĂ CAROL P. SEGAL, Calea Victoriei, 78, *BUCAREȘTI*. — **POLUJO**, M. ARCT, 53, Nowy Swiat, *WARSZAWA*. — **SVEDUJO** ESPERANTISTEN, 37, Surbrunnsgatan, *STOCKHOLM*. — **UNUIGITAJ ŜTATOJ**, FLEMING H. REVELL, Company, 158, fifth Avenue, *NEW-YORK*.

Fr. 2,50.

FRANCUJO. — HACHETTE kaj K°, 79, Boul. St-Germain, Paris

VERKOJ DE Dro ZAMENHOF

ĈIU ESPERANTISTO DEVAS ILIN POSEDI

Fundamento de Esperanto :
Eldono Franca, Angla, Germana, Rusa, Pola (*bind.*) Fr. 3, (*broŝur.*)Fr. 2 »
Eldonoj : **Hispana** ; **Itala** (trad. de S^ino Rosa Junck) ; **Greka** (trad. de S^ro Konstantino Kuluri) ; **Rumana** (trad. de la Societatea Esperantistă Română) (en preparo) . . . . ĉiu aparte . . 1 »
Oni vendas aparte : { **Ekzercaro** (kvinlingva) . . . . » 75
{ **Universala Vortaro** (kvinlingva) . . . . 1 »
Corrigé de Ekzercaro (de L. de Beaufront) . . . . » 60
Fundamenta Krestomatio de la lingvo Esperanto 3 50
Hamleto, tradukita el Shakespeare, *nova eldono* . . . . 2 »
La Revizoro, tradukita el Gogol 1 50
La Predikanto, tradukita el « La Biblio » . . . . » 75
La Rabistoj, tradukita el Schiller . . . . 2 »

LERNOLIBROJ POR FRANCOJ

Premier manuel de la langue auxiliaire Esperanto . . . . . . Fr. » 10
Grammaire complète d'Esperanto, par C. Aymonier 1 50
L'Esperanto en dix leçons, par Th. Cart et Pagnier . . . . » 75
Corrigé du précédent, par Th. Cart et M. Procureur . . . . . . » 50
Premières leçons d'Esperanto, par Th. Cart . . . . » 30
Cours commercial d'Esperanto, par L. Marissiaux 1 50
Corrigé du précédent, par L. Marissiaux . . . . 1 »
Dictionnaire Esperanto-Français, par L. de Beaufront 1 50
Structure du dictionnaire Esperanto, par L. de Beaufront . . . . » 30
Vocabulaire Français-Esperanto et **Vocabulaire abrégé Esperanto-Français**, par Th. Cart, M. Merckens et P. Berthelot 2 50
Vocabulaire des mots spéciaux à la philatélie, par R. Lemaire . . » 40
Vocabulaire technique et technologique Français-Esperanto, par Ch. Verax 2 50

TEKSTOJ EN ESPERANTO

Advokato Patelin, de Brueys et Palaprat, tradukita de J. Evrot.Fr. » 75
Anatomia vortaro (kvarlingva) verk. de Medicina Esp. Grupo 1 50
Angla lingvo sen profesoro, de Tristan Bernard, trad. G. Moch . . 1 »
Ĉikado ĉe Formikoj, de Labiche et Legouvé, unuakta komedio . . » 60
Ĉu li ? de D^ro Vallienne (romano originale verkita) . . . . 4 »
Diversaĵoj, rakontetoj tradukitaj de S^oj Lallemant kaj Beau 1 25
Don Juan, de Molière, kvinakta komedio (1665) tradukita de E Boirac 1 50
Elektitaj Fabloj, de La Fontaine, esperantigitaj de G. Vaillant . . » 75
Eneido, de Virgilio, kantoj I-XII, tradukita de D^ro Vallienne . . . 3 »
Esperantaj prozaĵoj, de diversaj aŭtoroj 2 50
— (1^a Parto), *Rakontoj kaj Fabeloj* . . . . » 25
Esperanta Sintakso, de P. Fruictier 1 50
Imenlago, de T. Storm. trad. de A. Bader . . . . » 75
Inter blinduloj, de D^ro Javal, tradukis S^ino J. Javal . . . . 2 »
Kastelo de Prelongo, de D^ro Vallienne (romano originale verkita). 4 »
Komercaj leteroj, de P. Berthelot kaj Ch. Lambert . . . . » 50
Kondukanto de l'interparolado kaj korespondado kun aldonita Antologio Internacia, de Grabowski . . . . 2 »
Kurso tutmonda, de E. Gasse . . . . » 75
La Avarulo, de Molière, tradukita de S. Meyer . . . . » 75
La Faraono, de Prus, trad. de K. Bein (Kabe) tri dikaj volumoj. (ĉiu) . 2 »
La fundo de l'mizero de Sieroŝevski (Vaclav), tradukita de Kabe . » 75
La interrompita kanto, de Orzeszko, tradukita de Kabe . . . . . » 75
La Kolorigisto-aerveturanto, de Godineau . . . . » 30
La komerca sekretario, de Ros Sudria . . . . » 50
La kvar Evangelioj, de la pastro R. Laisney 1 50
La libro de l' Humoraĵo, de P. de Lengyel 2 50

(*Turnu.*)

LA

PSALMARO

EL LA BIBLIO

4105298

ESPERANTO
Verkaro de
D^o ZAMENHOF

16070866

LA

PSALMARO

EL LA BIBLIO

EL LA ORIGINALO TRADUKIS

D^ro L. L. ZAMENHOF

Kun antaŭparolo, klarigoj kaj notetoj pri la hebrea muziko

DE

F. DE MÉNIL

PARIS
LIBRAIRIE HACHETTE & Cie
79, BOULEVARD SAINT-GERMAIN, 79

1908
Tous droits réservés.

Ludwig Thalmaier
Kolpingstraße 484 B
D 8300 Landshut/Bayern
Telefon (0871) 4954

Esper. 510 II

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL

Biblioteka Uniwersytecka KUL
1001144553

ANTAŬPAROLO DE LA TRADUKINTO

Jam antaŭ longe mi intencis kaj promesis traduki la Psalmaron; sub la influo de la deziroj, kiujn mi aŭdis kelkajn fojojn dum la Kembriĝa kongreso, mi decidis komenci la tradukadon. La personoj religiaj volu pardoni min, ke mi — ne pastro kaj ne specialisto en aferoj religiaj — entreprenis fari la tradukon de verko religia; sed mi povas min senkulpigi per tio, ke mi tradukis la Psalmaron ne kiel verkon religian, *sed kiel gravegan verkon de la homara* literaturo. *Por celoj pure religiaj eble pli aŭ malpli frue aperos alia traduko, farita de ekleziuloj-specialistoj. Sed se la komitato, elektita en la Biblia sekcio de la Kembriĝa kongreso, trovos, ke mia traduko ne enhavas gravajn erarojn, tiam mia traduko, korektita laŭ la montroj de la Biblia sekcio, povos kompreneble servi ankaŭ por celoj pure religiaj.*

Mi faris la tradukon kiel eble plej zorge, havante antaŭ miaj okuloj krom la hebrea originalo ankaŭ kelkajn naciajn tradukojn. Mi antaŭvidas, ke kelkaj legantoj plendos, ke multajn lokojn en mia traduko de la Psalmoj ili ne komprenas. Tial mi atentigas ilin, ke, se ili volas legi ion « tre facile kompreneblan », ili ne legu la Psalmojn. Mi donas nur tradukon, *sed ne komentarion, kaj mi ne povas permesi al mi arbitre ŝanĝi la tekston.*

L. L. Zamenhof.

NOTOJ

PRI LA HEBREA MUZIKO KAJ LA KANTADO DE LA PSALMOJ EN LA TEMPLO DE JERUZALEMO.

Ĉar D[ro] Zamenhof tradukis la Psalmaron, kiel gravegan verkon de la homara literaturo, *ŝajnas, ke estas utile ankaŭ klarigi la muzikan demandon, kiu estas tre intime kunligita kun la Psalma kantado. En tiel interesanta temo, la teksto de nia Majstro montros la literaturan flankon, kaj ĉi tiu antaŭparolo la muzikan fakon. La demando tiamaniere povos espereble esti traktita tute plene.*

Tial, kun la afabla permeso de nia Majstro oni resumis en ĉi tiuj kelkaj paĝoj la klarigojn, kiuj povas pli multe interesi la legantojn, t. e. pri la hebrea muziko, la kantado de la Psalmoj, la diversaj instrumentoj uzitaj dum la Diservoj kaj la religiaj ceremonioj de la Templo en Jeruzalemo.

Oni precipe demandis la Biblion mem pri tio, kion ĝi povis elmontri; oni konsiliĝis kun la malnovaj historiistoj kaj informiĝis de la plej fame konataj ekzegezistoj anglaj, francaj kaj germanaj, el kies verkoj ĉi tiuj klarigoj estas eltiritaj.

§ 1. — La Hebrea Muziko.

La kanto ĉiam estis natura esprimo de la ĝojo kaj akompano de la festoj en Orientaj landoj; tiu kutimo devenas de la plej malproksime antikvaj tempoj. Multaj kunfiguraj monumentoj el Egiptujo kaj Asirujo, el kiuj landoj tre certe la Hebreoj prunteprenis kutimojn, montras ĝekantistojn kaj muzik-instrumentistojn. En la Genezo, la Ekzodo, la Nombroj, kaj preskaŭ ĉiuj libroj el la Biblio oni trovas sciiĝojn pri la cirkonstancoj, en kiuj hebreoj uzis la muzikon, kiel ĝojan kaj preĝan elmontrojn.

Estas tamen tre malfacile priskribi la karakteron de la malnova hebrea muziko. De ĝi restis nenia skribita monumento, ĉar la muzika notiĝo ankoraŭ ne ekzistis. Tial la opinioj pri ĝi devas esti tre severe akceptataj. Sed ni povas kompari tiujn sciiĝojn kun la detaloj de ni jam konataj pri la Egipta kaj

Asira muziko, kiu tre certe influis la hebrean muzikon. Sed kia ĝuste estis tiu muziko? Neniu povas ĝin diri, ĉar de longe la tradicio iom post iom difektiĝis. Eble tiu muziko estis diatona, kiel la greka arto, kun terco iom malmulte altigita; eble ĝi pli similis la nunan araban muzikon, kiu tre certe devenas de la malnova Orienta arto? Kiu ĝin diros? La flutoj, kiujn oni retrovis, neniam prezentas similan modelon. La kordaj instrumentoj estas tiel difektitaj, ke pro la rompiĝo de la kordoj plu ne estas eble restarigi la antikvan gamon. Ĉu, kiel en orientaj kantoj, ĉia noto de la skalo povas esti uzata kiel finanta noto de la melodio? Ĉu ĉe la lasta silabo ekzistis ia modulo konsistanta el kelkaj notoj? Tre certe ĉe la Hebreoj estis du specoj de muziko : la recitativo *kaj la* ornamita *kanto. La recitativo, kiu retroviĝas en la nuna psalmodiro, ekzistas ankaŭ ĉe la moskeoj por la legado de Korano; ankaŭ ĉe la sinagogoj. Ĝi estas modulita legado kun akcentoj kaj kadencoj. La ornamita kanto helpis al la versaĵoj, por akcentigi la vortojn laŭ malsama sinsekvo de sonoj. Sed pri tio bedaŭrinde nenia dokumento povas rajtigi la pli-malpli verŝimilajn hipotezojn.*

Poste, kiam la greka muziko disvastiĝis tra Sirio, estas certe, ke la Hebreoj akceptis ĝin, kaj pro tio la malnova hebrea arto jam aliformiĝis. Laŭ la opinio de Alemento Aleksandriano, kiu vivis en la dua post-Krista centjaro, la kantoj de la Hebreoj estis regulaj kaj harmonie taktitaj; la melodioj estis simplaj kaj severmoraj.

La muziko partoprenis en ĉiaj specoj de festoj. Ĉiumomente la Biblio montras ekzemplojn de popolaj aŭ religiaj ceremonioj kun akompano de muziko : kiam la Hebreoj ĵus seke trapaŝis la Ruĝan Maron, « Mario la profetino, fratino de Aarono, prenis timpanon kaj ĉiuj virinoj post ŝi kun timpanoj postvenis kaj dancis. Mario respondis al la Izraelidoj « Kantu al Dio » k. t. p. [1]

Kiam la knabinoj de Silo estis perforte kaptataj de la Benjamenidoj, ili kantis kaj dancis [2].

Dio mem donis al Moseo la ordonon fari al si du arĝentajn trumpetojn, kaj li aldonis : en viaj tagoj de festo, en viaj festoj, ĉe la novlunaj festtagoj, vi sonorigos viajn trumpetojn, kiam vi oferbrulos kaj oferdonos al Dio ». [3]

En la Biblio ni trovas kelkajn klarigojn pri la instruado de la sankta kantado. Tekstoj precipe en la 1ª Libro de Samuel [4], *ŝajnas certigi, ke oni instruis la kantadon en la lernejoj de la profetoj. La vorto « kunveno » povas esti*

1. Ekzodo (XV-20).
2. Juĝistoj XXI-21.
3. Nombroj X, 1-10.
4. — X-5; XIX. 20.

sendube interpretata, kiel lernejo. Davido pasigas tiun instruadon al la religiaj ministroj. Li kolektas la malnovajn kantojn, verkas novajn psalmojn, kaj ordigas la seriojn da kantoj. Poste li difinas la liturgian uzadon de la psalmoj. Laŭ kelkaj ekzegezistoj la psalmo XXIV, verkita pro la transporto de la arkeo, fariĝis procesia psalmo. Aliaj psalmoj[1] *rilatas kelkajn specialajn historiajn cirkonstancojn, kies memoron oni devas konservi. Aliaj*[2] *devas esti kantataj dum la bruloferadoj. Nenia brulofero povis okazi sen akompano de Levida kanto*[3].

La psalmo CXLI estis difinita por la vespera Diservo. Sep Psalmojn ankaŭ Davido difinis por la sep tagoj de la semajno, kelkajn aliajn por specialaj festtagoj : la festo de RoŝhaŜanah, *de la Paska festo kaj la Pentekosta tago, de la Tenda festo, k. t. p. La ĉiutagaj deĵoroj organizitaj de Davido daŭris ĝis la kaptitepoko en Babilono. Nehemio restariĝis ilin ĉe la dua templo laŭ la malnovaj ordonoj de Davido*[4].

Dum tiuj ceremonioj la popolo partoprenadis la kanton kaj respondadis al la Levidoj-pastroj per rekanto. Tion oni povas opinii laŭ la tri unuaj versetoj de la Psalmo XXXIII, kiuj petegas la piulojn kaj la justulojn « kanti al Dio novan kanton kun trumpetado ». La popolo ankaŭ respondadis per aklamado. En multaj okazoj, petitaj de la pastra voĉo, ĉiuj Izraelidoj diradis « Amen ».[5]

La aklamkrio Haleluja (Halelu *laŭdu*, Jah *mallongigo de Jehova*), *kiun oni trovas en la fino de la Psalmo CVI kaj en la komenco de la Psalmo CVII, estis laŭtvoĉe ĵetata pro signo de glorado.*

Pri la pastra kantmaniero oni opinias, ke du ĥoroj kelkfoje alternadis la kanton; kelkfoje la ĥoro respondadis al sola voĉo, kiel okazas en la katolika psalmokantado, kiu senpere devenas de la antikva hebrea kantmaniero. En la solenaj ceremonioj la kanto estis akompanata de bruantaj muzikinstrumentoj, kiuj pli malproksime laŭtiĝis ĝin, per manfrapoj kaj cimbalsonoriĝoj, montrantaj la ĝustan ritmon, kaj tio estis absolute necesa ĉe grandaj amasoj, al la Templo alvenintaj el la tuta Izraellando.

Post la ruiniĝo de la Templo la solena kantado neniiĝis, kaj pro la manko de skribitaj dokumentoj estas tre malfacile trovi ĝustajn sciiĝojn.

Aldonu al tio, ke ĉe la Hebreoj la muzika terminaro estis tre malmulta. La vorto Ŝir *signifas kanton, ĉu la tekston kantotan, ĉu la ludadon de la instru-*

1. Psalmoj XXIV, XXX, LXVIII.
2. Psalmoj IV-XX-LXVI.
3. Vidu en *Kronikoj* lib. I, ĉap. XXX, verseton 31.
4. *Esdras*. I. ĉap. III, V. 10.
5. *Kronikoj* I ĉap. XVI, V. 36. Vidu ankaŭ Psalmon CVI vers. 48.

mentoj. La vortoj Niggen (*palpi per la mano*) *kaj* Zammer (*dividi la sonojn sur la kordoj de la harpo, aŭ moduli per la voĉo*) *kiujn oni unue difinis por la kordinstrumentoj*[1], *signifis samtempe la kanton mem kaj la kantotajn parolojn.*

La vortoj Hamon *kaj* Hemyah *signifas la bruon de la instrumentoj, la vibron de la kordoj.* Teru'ah *estas bruado, ĝojkrio; ĉe la modernaj Hebreoj ĝi signifas specialan sonoradon de trumpeto.* Tekiah *estas la plilongigado de sonoj ĉe la trumpetoj kaj blovinstrumentoj,* ŝebarim *signifas trilon. La vorto* Kol (*voĉo*) *signifas ankaŭ* (*kiel la siria vorto* Kalah) *la tonon, la noton. La vorto* niggun, *devenanta de* naggen (*vidu supre*), *signifas muzikon. Fine la vorto* ne'imah *estis speciale difinita por signifi melodion, arion.*

§ II. — La organizacio de la ĥoroj en la Templo en Jeruzalemo.

Laŭ kelkaj historioj[2] *oni devenigas de la Samuela epoko la unuan ordigon de la Sankta kantado, ĉe la Hebreoj, ĉar la filoj kaj disciploj de tiu granda profeto okupis gravan lokon en la Davida organizacio; aliparte la glora kantoro Heman, nomita « la unua profeto de l' reĝo pri la kantado de la sanktaj himnoj », kiun oni elektis kiel ĥorestron, estis pranepo de Samuelo, kaj en la nombro de la 24 muzikestroj de Davido sin trovas 14 filoj de Heman*[3].

Tamen la reĝado de Davido ŝajnas la ĝusta epoko, kiam la muzika Diservo dum la religiaj ceremonioj estis aranĝita. Ĝis tiu epoko nenia certa organizacio pri kantado ekzistis : Moseo pri tio nenion diras.

La Biblia libro nomita Kronikoj (*greke* Παραλειπομενα) *tre detale sciigas nin pri la muzikaj aferoj.*

« Davido ordonis, ke la Levidestroj ordigu siajn fratojn, la kantorojn, kun muzikinstrumentoj, liutoj, harpoj, kaj cimbaloj, kiujn ili devis bruege sonorigi, pro signo de ĝojo.[4] *»*

« La kantoroj Heman, Asaj, Etan[5] *ricevis cimbalojn por ilin sonorigi, Zakarias, Aziel Ŝeminamot, Jehiel, Unni, Eliab, Maaseja, Matitia kaj Beneja ricevis alamotajn liutojn*[6] *kaj Matatia, Elifele, Mikneja, Obed-Edom, Jeiel*

1. Vidu greke la vorton ψαλλω.
2. Precipe Josefo (vidu *Hebreajn Antikvaĵojn* (VII-XI-3).
3. *I, Kronikoj*, XXV, 4-5).
4. *I, Kronikoj*, XV, 16).
5. Kiun oni opinias esti la sama ol Jedutun (vidu Psalmon XXXIX, paĝo 41).
6. Vidu sur la paĝo 49, la noton, al kiu oni povas aldoni, ke la Alamota liuto, estis liuto, kies kordoj altege sonoris kiel la voĉoj de la junulinoj.

kaj Azazia ricevis okkordajn harpojn por konduki la ĥorojn. Kenania, muzikestro de la Levidaro, direktadis la muzikistaron, ĉar li estis tre lerta. Ŝabania, Josafat, Netaneel, Amazai, Zakarias, Benaja kaj Eliezer, pastroj, trumpetadis kontraŭ la Arkeon de Dio[1]. »

Davido komisiis Levidojn por preĝi, laŭdi kaj prikanti la Eternulon, Dion de Izraelo... Ili ricevis muzikinstrumentojn, liutojn, harpojn, kaj Azaf sonorigis la cimbalojn. La pastroj Benaja kaj Jakaziel senĉese trumpetadis... Apud ili estis Heman kaj Jedutun, kun trumpetoj kaj cimbaloj difinitaj por tiuj, kiuj ilin sonorigos, kaj instrumentoj por la kantoj al la Dia honoro dediĉitaj[2].

La levidoj-muzikistoj estis « kvar miloj komisiitaj por prikanti la Eternulon per la instrumentoj, kiujn Davido fabrikigis. Ĉiumatene kaj vespere ili deĵoris por laŭdi kaj glori Dion[3].

Ili estis apartigitaj laŭ 24 klasoj[1] *direktitaj de la ĥorestroj Asaf, Heman, kaj Jedutun, kies nomojn oni retrovas ĉe la komenciĝo de kelkaj psalmoj. La muzikestroj estis 288 lertegaj kantoroj*[2].

La reĝo Davido ilin instruis li mem pri la sankta kantado, ĉar li deziregis, ke la muzikaj ceremonioj estu kiel eble plej belaj.

La muzikistoj de l' Templo sin rimarkigis per sia speciala vesto, kiu similis al la reĝa vesto : « Davido estis vestita de lina mantelo. Portis la saman veston la levidoj, la kantoroj kaj Kenania, muzikestro el la levidoj, kaj Davido portis sur si linan efodon (robon)[3].

La loko, en kiu sin trovis la Levidoj-muzikistoj, estas tiel priskribita de la Biblio : « Linevestitaj ili sin trovis ĉe la oriento de la altaro, kun cimbaloj, liutoj kaj harpoj. Apudestis cent du dek pastroj[1].

Laŭ la ekzegezistoj, la tabernaklo staris meze de la korto de la Pastroj. En tiu interna korto de la templo ili okupis altan lokon — kelkaj diras estradon — kontraŭ la Tabernaklo apud la pordo, kiu apartigis la pastran korton de la vestiblo de Izraelidoj. Laŭ kelkaj aliaj, tiu alta loko estis teraso sur la supro de ŝtuparo, kiu de la Izraelida vestiblo enkondukis en la Pastran korton. Kelkfoje en la solenegaj ceremonioj ili staris sur la peristilo lokita

1. *I, Kronikoj* XV, 19, 20, 21, 22, 24).
1. *I, Kronikoj* XVI-4-5-6-42.
1. *I, Kronikoj* (XXIII, 5. 30).
2. *I, Kronikoj* XXIV (7-al 18).
3. *I, Kronikoj* (XXV-7).
1. *I, Kronikoj* XV-27.
2. *II, Kronikoj*, V. 12.

antaŭ la eksteraj pordegoj, ĉiufoje kiam la popolo devis partopreni la sanktan kantadon. En tiaj cirkonstancoj kompreneble la Levidoj-muzikistoj, kies loko estis apud la tabernaklo, povis eliri el la ĉirkaŭmuroj de l' templo difinitaj por la pastroj. La deĵoraj pastroj-kantoroj loĝis en apartaj ĉambroj apud la ĉambraro de la oferbuĉistoj-pastroj. « Ekster la internaj pordoj estis ĉambroj por la kantoroj en la interna vestiblo : unu estis apud la norda pordo kaj ĝia fasado staris al la sudo, la alia estis apud la suda pordo kaj ĝia fasado staris al la nordo[1].

En tiuj ĉambroj oni gardis la muzikinstrumentojn kaj la vestaĵojn, kiujn la kantoroj kaj muzikistoj survestis dum la ceremonioj. Nenia teksto raportas pri la nombro de la muzikistoj deĵorantaj dum la ceremonioj en la Templo. La rabenaj tradicioj diras almenaŭ dek du. Sed nenion certan pri tio ni trovis.

La deĵorantaj Levidoj devis esti dudekjaraj ; oni akceptis ilin post lernotempo de kvin jaroj sub la instruado de la malnovuloj. Kiam la Levidĥoro kantis ekstere, junaj levidoj estis akceptitaj en la ĥoron pro la akreco de la voĉoj. Laŭ la rabenoj, la virinojn neniam oni akceptis en la ĥorojn de la Templo.

*Tamen el la XXV*a *ĉapitro de la unua libro de la* Kronikoj *estas kredeble, ke la filinoj de la Levidoj havis la rajton kanti. La 5*a *verseto diras, ke « Dio donis al Heman dekkvar filojn kaj tri filinojn », kaj la verseto 6*a *aldonas : « Ĉiuj estis direktataj de siaj patroj por la kantado en la domo de Dio. » Oni povas kunigi la du malsamajn opiniojn dirante, ke eble la Levidinoj ne povis laŭtigi sian voĉon en la templo, sed en la eksteraj ceremonioj certe ili povis kanti. Multaj tekstoj parolas pri tio. Vidu la librojn de la* Juĝistoj[2], *de la* Predikanto[3] *kaj la ĉapitrojn de la* Traduko de la Sepdekuloj *kaj de la* Vulgato, *kiuj estas nomitaj de* Judito[4]. *Dank' al ili ni scias, ke la Izraelidinoj partoprenadis la kantadon kaj la ludadon de la muzikaj instrumentoj, dum la eksteraj religiaj ceremonioj.*

§ III. — La hebreaj muzikinstrumentoj.

La muzikinstrumentoj uzitaj ĉe la ceremonioj en la Templo povis, kiel nun, apartiĝi en tri klasoj.

1. Ezekiel XL. 44.
2. XI-34.
3. II-8. Vidu la tradukon de D^ro^ Zamenhof (Kolekto de *La Revuo*).
4. XV-15.

La unua klaso konsistis el la kordaj instrumentoj. *Ili apartenis al la klaso de Harpoj. Jen la ĉefaj :*

La Kinoro (*Kinnor*) Nebelo (*Nebel*), Nebel-aŝoro (*Nebel-aŝoro*), Eduto (*liuto, gitaro*), Psalterio (*Pesanterim, greke* ψαλτήριον), citro (*kiteros*), sambuko (*sabbeka,* σαμβύκη). *La kordoj* (*minnïm*) *ne estis metalaj sed intestkordoj.*

La dua klaso konsistis el blovinstrumentoj. *Ili konsistis el du fakoj : la* flutoj *kaj la* trumpetoj.

La unuaj trumpetoj estis faritaj el brutkornoj. La aliaj trumpetoj estis faritaj el metalo. Oni ilin nomis Ŝofar *kaj* Haŝoserah. *Ili similis la egiptajn trumpetojn.*

La flutoj enfakiĝis ankoraŭ la hobojojn kaj estis nomataj halil, nehilot, ŭgab. Sumponiah *estis sakfajfilo* (*arabe sambonija*).

La tria klaso konsistis el perkutinstrumentoj. *La ĉefaj estis : la* tamburo (*tof*), *la* cimbaloj (*selselim*) *la* duoblaj cimbaloj *mesiltaiin*, *la* tintiloj (*pa'amon*) *la* ĉistro (*mena naim*).

Kvankam tre certe la hebreoj ne konis la harmonion (*tio estas la samtempan sonoriĝon de malsimilaj sonoj*), *ili ŝatis la multnombrajn instrumentojn samtempe ludantajn. Eble ili uzis diversajn kuniĝojn de instrumentoj, kiel oni povas legi en kelkaj ĉapitroj el la Biblio kaj rimarki sur muraj skulptaĵoj. Sed pli ĝuste tio devenas de la kaprico de la artisto aŭ de la skribisto, kaj certe ne pruvas ian orkestran sciencon, kiel kelkaj certigas.*

Tre ofte la instrumentoj kantis kun la popolo aŭ kun la Levidoj; kelkfoje, kiel oni vidos en notoj sur la masulpro de paĝoj, ili ludis ĉe la komenco, la fino aŭ meze de la psalmo, kiam la voĉoj haltas.

Jen kion ni povas sciiĝi pri la kantado de la Psalmoj. Ni esperas, ke tiuj paĝoj kompreniĝos la muzikajn esprimojn de ĉi tiu belega teksto, kaj klariĝante kelkajn ne precizajn detalojn, ili alportos al la legantoj kvazaŭ eĥon de la malnovaj muzikbruoj, kiuj sonis en la Templo de Jeruzalemo, ĉe la ĝoja sunleviĝo aŭ ĉe la dolĉeco de la vespero, kun la parfumo de la bruloferadoj.

En Parizo la 1an de Julio 1908.

Félicien de Ménil.

LA PSALMARO

PSALMO I.

1. — Feliĉa estas la homo, kiu ne iras laŭ konsilo de malpiuloj, nek staras sur vojo de pekuloj, nek sidas en kunsido de blasfemantoj,

2. — sed li nur havas deziron por la leĝo de Dio, kaj pri Lia leĝo li pensas tage kaj nokte.

3. — Kaj li estos kiel arbo, plantita apud akvaj torentoj, donanta sian frukton en sia tempo, kaj kies folio ne velkas; kaj en ĉio, kion li faras, li sukcesos.

4. — Ne tiel estas la malpiuloj, sed ili estas kiel grenventumaĵo, kiun disblovas la vento.

5. — Tial ne staros fortike la malpiuloj ĉe la juĝo kaj la pekuloj en societo de piuloj :

6. — ĉar Dio konas la vojon de piuloj kaj la vojo de malpiuloj pereos.

PSALMO II.

1. — Kial tumultas popoloj, kaj gentoj pripensas vanaĵon?

2. — Leviĝas reĝoj de la tero, kaj eminentuloj konsiliĝas kune kontraŭ Dio kaj kontraŭ Lia sanktoleito :

3. — « Ni disŝiru iliajn ligilojn, kaj ni deĵetu de ni iliajn ŝnurojn! »

4. — La loĝanta en la ĉielo ridos, Dio mokos ilin.

5. — Tiam Li parolos al ili en Sia kolero, kaj per Sia furiozo Li ilin ektimigos :

6. — « Mi starigis ja Mian reĝon super Ciono, Mia sankta monto. »

7. — Mi raportos pri la decido : Dio diris al mi : « vi estas Mia filo, hodiaŭ Mi vin naskis.

8. — Petu Min, kaj Mi donos al vi popolojn por heredo kaj por posedo limojn de tero.

9. — Vi disbatos ilin per fera sceptro, kiel potan vazon vi ilin dispecigos. »

10. — Kaj nun, reĝoj, prudentiĝu ; instruiĝu, juĝistoj de la tero!

11. — Servu al Dio kun timo, kaj ĝoju kun tremo.

12. — Kisu la filon, ke Li ne koleru, kaj vi ne pereu sur la vojo, ĉar baldaŭ ekbrulos Lia kolero. Feliĉaj estas ĉiuj, kiuj fidas Lin.

PSALMO III.

1. — *Psalmo de Davido, kiam li forkuris de sia filo Absalono.*

2. — Dio, kiel multaj estas miaj premantoj, multaj leviĝis kontraŭ mi!

3. — Multaj diras pri mia animo : ne ekzistas por ĝi savo de Dio. — Sela.[1]

1. Skribinte al D^ro^ Zamenhof por demandi pri sciigoj koncernantaj la hebreajn vortojn ne tradukitajn en la *Psalmaro*, de li ni ricevis tiun respondon : « Por la Psalmoj mi povas diri al vi la sekvantajn klarigojn : la vortoj estas specialaj tiutempaj muzikaj esprimoj, kies preciza senco al ni nun ne estas konata. » Tamen por sciigi al niaj legantoj la diversajn sencojn de tiuj esprimoj, ni esploris la ekzegezajn Leksikonojn, kaj por ĉiu hebrea vorto ni donos la diversajn sencojn de la ekzegezistoj. Tiam oni komprenos, kial D^ro^ Zamenhof ne povis traduki tiajn vortojn.

Selah signifas silenton dum la kantado. Laŭ aliaj ĝi signifas ankoraŭ ŝanĝon de nuna tono en tonon malsaman. Kelkaj ankaŭ diras, ke ĝi signifas plilaŭtigon de la voĉo dum la kantado.

4. — Sed Vi, Dio, estas ŝildo por mi, mia honoro kaj levanto de mia kapo.

5. — Per mia voĉo mi vokas al Dio, kaj Li respondas al mi de Sia sankta monto. — Sela.

6. — Mi kuŝiĝas kaj endormiĝas, kaj mi vekiĝas, ĉar Dio min subtenas.

7. — Mi ne timas multajn milojn da homoj, kiuj estas ĉirkaŭ mi.

8. — Leviĝu, Dio, helpu min, mia Sinjoro, ĉar Vi frapis al ĉiuj miaj malamikoj la vangojn, la dentojn de la malpiuloj Vi frakasis.

9. — Ĉe Dio estas la helpo; super Via popolo estas Via beno. — Sela.

PSALMO IV.

1. — *Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Psalmo de Davido.*

2. — Kiam mi vokas, respondu al mi, justa mia Dio! En premo Vi liberigas min, — korfavoru min kaj aŭskultu mian preĝon.

3. — Homidoj, ĝis kiam mia honoro estos malhonorata? ĝis kiam vi amos vantaĵon kaj celos malveron? — Sela.

4. — Sciu do, ke Dio apartigis piulon por Si; Dio aŭdas, kiam mi vokas al Li.

5. — Tremu kaj ne peku; meditu en viaj koroj, sur viaj kuŝejoj, kaj estu fortikanimaj. — Sela.

6. — Oferdonu oferojn piajn, kaj fidu Dion.

7. — Multaj diras : kiu montros al ni bonon? direktu sur nin la lumon de Via vizaĝo, ho Dio!

8. — Vi metis ĝojon en mian koron, dum ilia greno kaj vino plimultiĝis.

9. — Pace mi kuŝiĝas kaj tuj endormiĝas, ĉar Vi sola, ho Dio, loĝigas min en sendanĝereco.

PSALMO V.

1. — *Al la ĥorestro. Por blovaj instrumentoj. Psalmo de Davido.*
2. — Miajn vortojn aŭskultu, ho Dio, trapenetru miajn pensojn.
3. — Aŭdu la voĉon de mia krio, mia reĝo kaj Dio, ĉar al Vi, Dio, mi preĝos.
4. — Dio, matene Vi aŭdas mian voĉon, matene mi stariĝas antaŭ Vi kaj mi atendas.
5. — Ĉar Vi ne estas tia Dio, kiu amas malpiaĵon; malbonulo ne teniĝos ĉe Vi.
6. — Fanfaronistoj ne staros antaŭ Vi; Vi malamas ĉiujn, kiuj faras malbonon.
7. — Vi pereigas tiujn, kiuj parolas malveron; sangavidan kaj malican Dio abomenas.
8. — Kaj mi, pro Via granda favoro, eniros en Vian domon, mi kliniĝos en Via sankta templo kun respektego al Vi.
9. — Dio, gvidu min laŭ Via justeco, pro miaj malamikoj ebenigu antaŭ mi Vian vojon.
10. — Ĉar ne ekzistas vero en ilia buŝo, en ilia interno estas malĉasto, malfermita tombo estas ilia gorĝo, per sia lango ili hipokritas.
11. — Montru ilian kulpon, Dio, ke ili falu per siaj intencoj; pro iliaj multaj krimoj ĵetu ilin malsupren, ĉar ili ribelis kontraŭ Vi.
12. — Kaj ekĝojos ĉiuj, kiuj fidas Vin; ili eterne estos gajaj, kaj Vi ilin favoros; kaj triumfos pri Vi tiuj, kiuj amas Vian nomon.
13. — Ĉar Vi, Dio, benas piulon; kiel per ŝildo Vi ĉirkaŭdefendas lin per favoro.

PSALMO VI.

1. — *Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj, por okkorda. Psalmo de Davido.*

2. — Dio, ne en Via kolero montru miajn kulpojn, kaj ne en Via furiozo punu min.

3. — Korfavoru min, Dio, ĉar mi senfortiĝis; ho, sanigu min, Dio, ĉar ektremis miaj ostoj.

4. — Kaj mia animo forte ektremis; kaj Vi, Dio, ĝis kiam?

5. — Returnu Vin, Dio, savu mian animon, helpu min pro Via favorkoreco.

6. — Ĉar en la morto ne ekzistas memoro pri Vi; sub la tero, kiu gloros Vin?

7. — Mi laciĝis de mia ĝemado, ĉiun nokton mi priverŝas mian liton, per miaj larmoj mi malsekigas mian kuŝejon.

8. — Sekiĝis de malĝojo mia vizaĝo, maljuniĝis de ĉiuj miaj premantoj.

9. — Foriĝu de mi, ĉiuj, kiuj faras malbonon, ĉar aŭdis Dio la voĉon de mia ploro.

10. — Aŭdis Dio mian peton. Dio akceptos mian preĝon.

11. — Hontigitaj kaj tre teruritaj estos ĉiuj miaj malamikoj, ili forturniĝos kaj tuj estos hontigitaj.

PSALMO VII.

1. — *Senkulpiĝo de Davido, kiun li kantis al Dio pri Ĥuŝ la Benjamenido.*

2. — Sinjoro, mia Dio, Vin mi fidas; helpu min kontraŭ ĉiuj miaj persekutantoj kaj savu min,

3. — por ke oni ne elŝiru, kiel leono, mian animon; oni turmentas, kaj neniu savas.

4. — Sinjoro, mia Dio! se mi tion ĉi faris, se ekzistas maljusteco en miaj manoj,

5. — se al mia amiko mi pagis per malbono kaj mi difektis tiun, kiu premis min senkulpe :

6. — tiam malamiko persekutu mian animon, li atingu kaj enpremu mian vivon en la teron, kaj mian honoron li metu en la polvon. — Sela.

7. — Stariĝu, Dio, en Via kolero, leviĝu super la furiozon de miaj premantoj, kaj vekiĝu por mi, Vi, kiu ordonis fari juĝon.

8. — Kaj amaso da popoloj vin ĉirkaŭos, kaj super ili reiru supren.

9. — Dio juĝas popolojn. Juĝu min, Dio, laŭ mia justeco, kaj laŭ mia pieco.

10. — Finiĝu la malboneco de malpiuloj, kaj Vi subtenu justulon, Vi, kiu esploras korojn kaj internaĵojn, justa Dio!

11. — Mia ŝildo estas ĉe Dio, kiu helpas piajn korojn.

12. — Dio estas juĝanto justa kaj Dio minacanta ĉiutage.

13. — Se oni ne reĝustiĝas, Li akrigas Sian glavon, streĉas Sian pafarkon kaj direktas ĝin.

14. — Kaj Li pretigas por ĝi mortigilojn, Siajn sagojn Li faras bruligaj.

15. — Jen tiu gravediĝis malbonon, portis en si malicon kaj naskis mensogon.

16. — Li fosis kavon kaj profundigis ĝin, kaj li falis en la kavon, kiun li pretigis.

17. — Lia malico refalos sur lian kapon, kaj sur lian verton falos lia krimo.

18. — Mi gloros Dion pro Lia justeco kaj kantos la nomon de Dio la Plejalta.

PSALMO VIII.

1. — *Al la ĥorestro. Por la instrumento « gitito[1] ». Psalmo de Davido.*

2. — Dio, nia Sinjoro, kiel majesta estas Via nomo sur la tuta tero! Vi levis Vian gloron super la ĉielon.

1. *Haggitith* : verŝajne speco de harpo. Aliaj ankaŭ diras : ĥoro konsistanta el virinoj de la urbo Geth.

3. — Per la buŝo de junaj infanoj kaj suĉinfanoj Vi fondis al Vi potencon kontraŭ Viaj malamikoj, por ekstermi malamikon kaj venĝemulon.

4. — Kiam mi rigardas Vian ĉielon, la faron de Viaj fingroj, la lunon kaj la stelojn, kiujn Vi estigis :

5. — kio estas homo, ke Vi lin memoras, kio estas homido, ke Vi pensas pri li?

6. — Vi malaltigis lin malmulte antaŭ Dio, per honoro kaj belеco Vi lin kronis.

7. — Vi faris lin reganto super la faritaĵoj de Viaj manoj, ĉion Vi metis sub liajn piedojn,

8. — ŝafojn kaj bovojn ĉiujn kaj ankaŭ la sovaĝajn bestojn,

9. — la birdojn de la ĉielo kaj la fiŝojn de la maro, ĉion, kio iras la vojojn de la maroj.

10. — Dio, nia Sinjoro, kiel majesta estas Via nomo sur la tuta tero!

PSALMO IX.

1. — *Al la ĥorestro. Por « mut-labeno*[1] ». *Psalmo de Davido.*

2. — Mi gloros Vin, Dio, per mia tuta koro, mi rakontos ĉiujn Viajn mirindaĵojn.

3. — Mi ĝojos kaj triumfos pro Vi, mi kantos Vian nomon, Vi Plejalta,

4. — kiam miaj malamikoj turniĝos malantaŭen, falos kaj pereos antaŭ Vi.

5. — Ĉar Vi faris por mi juĝon kaj plenumon de leĝo, Vi sidiĝis sur la trono, Vi justa juĝanto.

6. — Vi indignis kontraŭ la popoloj, Vi pereigis malpiulojn, ilian nomon Vi ekstermis por ĉiam kaj eterne.

1. *Muth-Labben* : eble la instrumento *nebal*, *nabal*, *nable*, speco de liuto. Kelkaj opinias, ke ĝi estas la nomo de muzika tono.

7. — La malamikoj malaperis, ruiniĝis por ĉiam; iliajn urbojn Vi renversis, la memoro pri ili pereis kune kun ili.

8. — Sed Dio restas eterne, Li pretigis sian tronon por juĝo.

9. — Kaj Li juĝos la mondon kun justeco, Li plenumos leĝojn inter la popoloj kun senpartieco.

10. — Kaj Dio estos rifuĝo por la premato, rifuĝo en la tempo de mizero.

11. — Kaj esperos al Vi tiuj, kiuj konas Vian nomon, ĉar Vi ne forlasas tiujn, kiuj serĉas Vin, Dio.

12. — Kantu al Dio, kiu loĝas sur Ciono, rakontu inter la popoloj Liajn farojn.

13. — Ĉar venĝante por la sango, Li memoras pri ili, Li ne forgesas la krion de malfeliĉuloj.

14. — Estu favora al mi, Dio, vidu, kion mi suferas de miaj malamikoj, Vi, kiu suprenlevas min el la pordegoj de la morto,

15. — por ke mi rakontu Vian tutan gloron en la pordegoj de la filino de Ciono kaj mi ĝoju pro Via helpo.

16. — Eniĝis la popoloj en la kavon, kiun ili elfosis; en la reton, kiun ili metis, enkaptiĝis ilia piedo.

17. — Oni ekkonas Dion laŭ la juĝo, kiun Li faris; per la faroj de siaj manoj estas kaptita la malpiulo. — Higajon[1]. Sela.

18. — La malbonuloj reiru en la inferon, ĉiuj popoloj, kiuj forgesas Dion.

19. — Ĉar ne por ĉiam malriĉulo estos forgesita, kaj la espero de mizeruloj ne pereos por eterne.

20. — Leviĝu, Dio, ke homoj ne tro fortiĝu, la popoloj estu juĝataj antaŭ Via vizaĝo.

21. — Metu, Dio, timon sur ilin, la popoloj sciu, ke ili estas homoj. — Sela.

1. *Higgajon*. Oni ne konsentas pri la senco de tiu vorto. Unuj komprenas, ke ĝi signifas « meditado », aliaj — milda ludado de la instrumentoj.

PSALMO X.

1. — Kial, ho Dio, Vi staras malproksime, Vi kaŝas Vin en la tempo de la mizero?

2. — Pro la malhumileco de malbonulo suferas malriĉulo; ĉi tiu kaptiĝas per artifikoj, kiujn tiu elpensis.

3. — Ĉar malbonulo fanfaronas pri la kapricoj de sia animo, aprobas rabanton, malŝatas Dion.

4. — Malpiulo en sia malhumileco ne esploras; en ĉiuj liaj pensoj Dio ne ekzistas.

5. — Li ĉiam iras forte laŭ siaj vojoj; Viaj juĝoj estas tro alte super li; ĉiujn siajn malamikojn li forspitas.

6. — Li diris en sia koro : mi ne ŝanceliĝos, de generacio al generacio neniam estos al mi malbone.

7. — Lia buŝo estas plena de insulto, trompo kaj malico, sub lia lango estas suferigo kaj malvero.

8. — Inside li sidas en la kortoj, kaŝite li mortigas senkulpulon, liaj okuloj spionas malriĉulon.

9. — Li sidas inside en kaŝita loko, kiel leono en la kaverno; li insidas, por kapti malriĉulon, kaj li kaptas malriĉulon, tirante lin en sian reton.

10. — Li insidas, alpremiĝas, kaj la malriĉulo falas en liajn fortajn ungegojn.

11. — Li diras en sia koro : Dio forgesis, Li kovris sian vizaĝon, Li neniam vidos.

12. — Leviĝu, ho, Sinjoro; Dio, levu Vian manon, ne forgesu mizerulojn.

13. — Por kio malpiulo malŝatas Dion kaj diras en sia koro, ke Vi ne postulos respondon?

14. — Vi vidas ja, ĉar mizerojn kaj suferojn Vi rigardas, por redoni laŭ Via forto. Al Vi fordonas sin malriĉulo, por orfo Vi estas helpanto.

15. — Rompu la brakon de malpiulo kaj malbonulo, por ke eĉ serĉante lian malbonon, oni ĝin ne trovu.

16. — Dio estas reĝo por eterne kaj ĉiam, pereos la idolistoj de lia tero.

17. — Deziron de humiluloj Vi aŭdas, Dio, Vi fortigas ilian koron, Vi atentigas Vian orelon,

18. — por doni juĝon al orfo kaj premato, por ke oni ĉesu peli homon de la tero.

PSALMO XI.

1. — *Al la ĥorestro. De Davido.* Dion mi fidas. Kial vi diras al mia animo : flugu kiel birdo sur vian monton ?

2. — Ĉar jen la malbonuloj streĉis pafarkon, almetis sagon sian al la tendeno, por pafi en mallumo kontraŭ la honestajn korojn,

3. — Ĉar la fundamentojn ili detruis, — kion povas fari la justulo ?

4. — Dio estas en Sia sankta templo ; la trono de Dio estas en la ĉielo ; Liaj okuloj vidas, Liaj palpebroj esploras la homidojn.

5. — Dio provas justulon, sed malpiulon kaj perfortemulon Lia animo malamas.

6. — Sur la malpiulojn Li pluvigos brulantajn karbojn, fajron kaj sulfuron ; brula vento estos kaliko, destinita por ili.

7. — Ĉar Dio estas justa, Li amas justecon ; piulo vidos Lian vizaĝon.

PSALMO XII.

1. — *Al la ĥorestro. Por okkorda instrumento. Psalmo de Davido.*

2. — Helpu, ho Dio, ĉar malaperis piuloj kaj maloftiĝis fideluloj inter la homidoj.

3. — Malveron ili parolas unuj al aliaj, vortojn flatajn el koro hipokrita.

4. — Dio ekstermu ĉiun flatan buŝon kaj langon fanfaronantan,
5. — tiujn, kiuj diras : per nia lango ni venkos, nia buŝo estas kun ni ; kiu estas sinjoro super ni?
6. — Ĉar prematoj estas ruinigataj kaj malfeliĉuloj ĝemas, tial nun Mi Min levos, diras Dio, Mi donos helpon al tiuj, kiuj sopiras pri ĝi.
7. — La paroloj de Dio estas paroloj puraj, arĝento, purigita en tera fandujo kaj sepfoje refandita.
8. — Vi, Dio, konservos ilin, Vi gardos nin kontraŭ tiu generacio por eterne.
9. — Ĉirkaŭe aperas multe da malpiuloj, kiam malnobleco altiĝas inter la homidoj.

PSALMO XIII.

1. — *Al la ĥorestro. Psalmo de Davido.*
2. — Ĝis kiam, ho Dio, Vi tute forgesos pri mi? ĝis kiam Vi kaŝos Vian vizaĝon antaŭ mi?
3. — Ĝis kiam mi havos zorgojn en mia animo kaj sopirojn en mia koro ĉiutage? ĝis kiam mia malamiko estos supre super mi?
4. — Rigardu kaj aŭdu min, Sinjoro, mia Dio, lumigu miajn okulojn, ke mi ne ekdormu per morto.
5. — Ke ne diru mia malamiko : mi lin venkis; ke ne ĝoju miaj premantoj, se mi falos.
6. — Kaj mi esperas al Via favorkoreco, mia koro ĝojas pro Via helpo; mi kantos al Dio, ĉar Li faris al mi bonon.

PSALMO XIV.

1. — *Al la ĥorestro. De Davido.* La sensaĝulo diris en sia koro : Dio ne ekzistas. Ili sentaŭgiĝis, ili fariĝis abomenindaj pro siaj faroj, ekzistas neniu, kiu faras bonon.

2. — Dio ekrigardis el la ĉielo al la homidoj, por vidi, ĉu ekzistas prudentulo, kiu serĉas Dion.

3. — Ĉiuj devojiĝis, ĉiuj malĉastiĝis; ekzistas neniu, faranta bonon, ne ekzistas eĉ unu.

4. — Ĉu ne prudentiĝos ĉiuj, kiuj faras malbonon, kiuj manĝas mian popolon, kiel oni manĝas panon, kaj al Dio ili sin ne turnas?

5. — Tie ili forte ektimis, ĉar Dio estas en la generacio de la justuloj.

6. — Vi malhonoris la konsilon de malriĉulo, sed Dio lin favoras.

7. — Kiu donos el Ciono helpon al Izraelo? Kiam Dio revenigos sian malliberigitan popolon, tiam ekĝojos Jakobo kaj Izraelo gajiĝos.

PSALMO XV.

1. — *Psalmo de Davido.* Dio, kiu povas loĝi en Via tendo? kiu povas restadi sur Via sankta monto?

2. — Tiu, kiu vivas honeste, agas juste kaj parolas veron el sia koro;

3. — kiu ne kalumnias per sia lango, ne faras malbonon al sia kunulo kaj ne ĵetas malhonoron sur sian proksimulon;

4. — kiu abomenas malnoblulon kaj estimas la respektantojn de Dio, kiu faris ĵuron malprofite por si kaj ĝin ne rompas;

5. — kiu sian monon ne donas procentege kaj subaĉetajn donacojn kontraŭ senkulpulo ne akceptas. Kiu tiel agas, neniam falos.

PSALMO XVI.

1. — *Miktamo*[1] *de Davido.* Gardu min, Dio, ĉar mi esperas al Vi.

2. — Mi diris al Dio: Vi estas mia sinjoro, mi ne havas alian bonon krom Vi.

1. *Miktam* havas la sencon de « gravurita sur kolono per oraj literoj ». Tio povus signifi « belega kanto » inda esti oregravurita. Ĝi havas ankaŭ sencon de *mistero*, t. e. kanto, kies sencon oni ne povas kompreni.

3. — Al la sanktuloj, kiuj estas sur la tero, kaj al la majestuloj iras mia tuta deziro.

4. — Multiĝos la malĝojoj de tiuj, kiuj sekvis alian; mi ne verŝos iliajn sangajn oferverŝojn kaj ne metos iliajn nomojn en mian buŝon.

5. — Dio estas mia sorta parto kaj kaliko, Vi subtenas mian sorton.

6. — Loto agrabla trafis min, ĉarma estas mia heredo.

7. — Mi gloras Dion, kiu konsilas min; eĉ en la nokto instruas min mia internaĵo.

8. — Ĉiam mi vidas Dion antaŭ mi; Li estas ĉe mia dekstra mano, mi ne falos.

9. — Tial ĝojas mia koro, raviĝas mia animo, eĉ mia karno ripozas senzorge.

18. — Ĉar Vi ne lasos mian animon al la infero, Vi ne permesos, ke Via sanktulo forputru.

11. — Vi konigos al mi la vojon de la vivo, multe da ĝojoj estas antaŭ Vi, ĉarmoj estas en Via dekstra mano eterne.

PSALMO XVII.

1. — *Preĝo de Davido.* Aŭdu, justa Dio, atentu mian krion, donu orelon al mia preĝo el ne malsincera buŝo.

2. — De Vi venos mia juĝo, Viaj okuloj rigardos la veremecon.

3. — Vi esploras mian koron, ekzamenas ĝin en la nokto, tralavas min, kaj Vi trovas nenion, kion mi intencus, sed kio ne volus eliri el mia buŝo.

4. — Pri homaj faroj, konforme al la vortoj el Via buŝo, mi gardis min de vojoj kontraŭleĝaj.

5. — Fiksu miajn piedojn al Viaj piedaj postsignoj, por ke miaj paŝoj ne ŝanceliĝu.

6. — Mi vokas al Vi, ĉar Vi respondos al mi, Dio ; klinu al mi Vian orelon kaj aŭdu mian parolon.

7. — Montru Vian mirindan favorkorecon, Vi, kiu per Via dekstra mano helpas la fidantojn kontraŭ la atakantoj.

8. — Gardu min kiel la globon de la okulo, per la ombro de Viaj flugiloj kaŝu min

9. — de la malbonuloj, kiuj atakas min, de la malbonuloj, kiuj ĉirkaŭe insidas kontraŭ mia animo.

10. — Sian koron ili fermis, per sia buŝo ili parolas fiere.

11. — Kien ni iras, ili nin ĉirkaŭas, siajn okulojn ili direktas, por ĵeti nin sur la teron.

12. — Ili similas leonon, kiu avidas akiron, kaj leonidon, kiu sidas en kaŝita loko.

13. — Leviĝu Dio, antaŭvenu kaj renversu lin, savu mian animon kontraŭ la malbonulo per Via glavo,

14. — kontraŭ la homoj, ho Dio, per Via mano, kontraŭ la homoj de tiu ĉi mondo, kiuj havas sian parton en la nuna vivo, kaj kies ventron Vi plenigis per Viaj trezoroj, ke iliaj filoj estos sataj kaj ili lasos restaĵon por siaj infanoj.

15. — Kaj mi en pieco rigardos Vian vizaĝon, vekiĝante mi satiĝos per Via bildo.

PSALMO XVIII.

1. — *Al la ĥorestro. De la sklavo de Dio, Davido, kiu eldiris al Dio la vortojn de tiu ĉi kanto, kiam Dio lin savis de la manoj de ĉiuj liaj malamikoj kaj de la mano de Saulo. Kaj li diris :*

2. — Mi varmege Vin amas, Dio, mia forteco !

3. — Dio estas mia roko, mia fortikaĵo kaj mia savanto, mia Dio, mia roko, kiun mi fidas, mia ŝildo kaj la koro de mia savo, mia rifuĝejo.

4. — Mi vokas al la glorinda Dio, kaj mi saviĝas de miaj malamikoj.

5. — Ĉirkaŭis min mortaj malsanoj, kaj torentoj pereigaj teruris min.

6. — Ĉenoj de la infero min ĉirkaŭis, atingis min retoj de la morto.

7. — En mia premiteco mi vokis al la Eternulo, kaj al mia Dio mi kriis. El Sia templo Li aŭdis mian voĉon, kaj mia krio al Li venis al Liaj oreloj.

8. — Ektremis, ekskuiĝis la tero, kaj la fundamentoj de la montoj ekŝanceliĝis kaj ektremis, ĉar Li koleris.

9. — Leviĝis fumo el Lia nazo kaj ekstermа fajro el Lia buŝo; brulantaj karboj flugas de Li.

10. — Li klinis la ĉielon kaj iris malsupren, kaj mallumo estis sub Liaj piedoj.

11. — Kaj Li ekrajdis sur kerubo kaj ekflugis kaj Li portiĝis sur flugiloj de la vento.

12. — El la mallumo Li faris al Si kovron, tendon Li faris ĉirkaŭ Si el la mallumo de la akvo, el la densaj nuboj,

13. — de la brilaĵo antaŭ Li, tra Liaj nuboj, flugis hajlo kaj brulantaj karboj.

14. — Kaj Dio ektondris en la ĉielo, kaj la Plejalta donis Sian voĉon, hajlon kaj brulantajn karbojn.

15. — Li ĵetis Siajn sagojn kaj disigis ilin, ĵetis multajn fulmojn kaj konfuzis ilin.

16. — Kaj malkovriĝis la kuŝujoj de la akvoj, kaj nudiĝis la fundamentoj de la universo de Via minaca voĉo, ho Dio, de la kolera spirado de Via nazo.

17. — Li etendas el supre la brakon, prenas min, eltiras min el grandaj akvoj,

18. — Li savas min de mia forta malamiko, de miaj malamantoj, kiam ili estas pli fortaj ol mi.

19. — Ili atingis min en tago de mia malfeliĉo, sed Dio fariĝis mia subteno.

20. — Li elkondukis min en liberan lokon, Li savis min, ĉar mi plaĉas al Li.

21. — Dio rekompencas min laŭ mia honesteco, laŭ la pureco de miaj manoj Li repagas al mi.

22. — Ĉar mi tenis min je la vojoj de Dio kaj mi ne faris malbonon antaŭ mia Dio.

23. — Ĉar ĉiuj Liaj leĝoj estas antaŭ mi kaj Liajn ordonojn mi ne forigas de mi.

24. — Mi estas senmakula antaŭ Li kaj mi gardas min, ke mi ne peku.

25. — Kaj Dio redonis al mi laŭ mia honesteco, laŭ la pureco de miaj manoj antaŭ Liaj okuloj.

26. — Kun piuloj Vi agas pie, kun senpekuloj laŭ ilia senpekeco.

27. — Kun puruloj Vi agas pure, kun maliculoj laŭ ilia maliceco.

28. — Ĉar humilan popolon Vi helpas kaj altajn okulojn Vi malaltigas.

29. — Vi lumigas mian lumilon; la Eternulo, mia Dio, lumigas mian mallumon.

30. — Kun Vi mi forkurigas militistaron, kaj kun mia Dio mi transsaltas muron.

31. — La vojo de Dio estas perfekta, la parolo de Dio estas tute pura; Li estas ŝildo por ĉiuj, kiuj fidas Lin.

32. — Ĉar kiu estas Dio krom la Eternulo, kaj kiu estas defendo krom nia Dio?

33. — Tiu Dio, kiu ĉirkaŭzonas min per forto kaj perfektigas mian vojon,

34. — similigas miajn piedojn al la cervaj kaj starigas min sur miaj altaĵoj;

35. — instruas mian manon militi kaj mian brakon streĉi kupran pafarkon.

36. — Vi donis al mi la ŝildon de Via savo, kaj Via dekstra mano subtenas min, kaj Via favoro min grandigas.

37. — Vi larĝigas mian paŝon sub mi, ke ne ŝanceliĝu miaj kruroj.

38. — Mi persekutas miajn malamikojn, kaj mi atingas ilin, kaj mi ne reiras, ĝis mi ilin ekstermas.

39. — Mi ilin frapas, kaj ili ne povas sin levi, ili falas sub miajn piedojn.

40. — Vi ĉirkaŭzonas min per forto por la milito, miajn atakintojn Vi ĵetas sub min.

41. — Vi forkurigas de mi miajn malamikojn, kaj miajn malamantojn mi ekstermas.

42. — Ili krias, sed ne venas helpanto; ili krias al Dio, sed Li ne respondas al ili.

43. — Mi disflugigas ilin, kiel polvon laŭ la vento, kiel stratan koton mi ilin forĵetas.

44. — Vi savas min de popola tumulto, Vi faras min ĉefo de la gentoj; popolo, kiun mi ne konas, servas min.

45. — Pro famo ili obeas min, aligentuloj respektegas min.

46. — Aligentuloj senfortiĝas kaj kuras terurite el siaj fortikaĵoj.

47. — Vivas Dio, kaj benata estu mia protektanto, alte glorata estu la Dio de mia savo,

48. — tiu Dio, kiu donas al mi venĝon kaj submetas al mi la popolojn,

49 — kiu savas min de miaj malamikoj, altigas min super miaj atakintoj, savas min de rabanto.

50. — Tial mi gloras Vin inter la popoloj, ho Dio, kaj pri Via nomo mi kantas.

51. — Li donas grandan helpon al sia reĝo kaj faras favoron al sia sanktoleito Davido kaj al lia idaro eterne.

PSALMO XIX.

1. — *Al la ĥorestro. Psalmo de Davido.*

2. — La ĉieloj rakontas la gloron de Dio, kaj la farojn de Liaj manoj raportas la ĉiela firmaĵo.

3. — Tago al tago transdonas diron, kaj nokto al nokto faras sciigon.

4. — Sen parolo kaj sen vortoj; oni ne aŭdas ilian voĉon.

5. — Tra la tuta mondo iras ilia ordono, kaj ĝis la fino de la universo iras iliaj vortoj; por la suno Li aranĝis tendon inter ili.

6. — Kaj ĝi eliras kiel fianĉo el sia baldakeno, ĝojas kiel heroo, trakuranta sian vojon.

7. — Sur unu rando de la ĉielo estas ĝia leviĝo, kaj ĝia rondiro estas ĝis aliaj randoj, kaj nenio kaŝiĝas antaŭ ĝia varmego.

8. — La instruo de Dio estas perfekta, ĝojigas la animon; la atesto de Dio estas certa, ĝi saĝigas sensaĝulon.

9. — La ordonoj de Dio estas justaj, ĝojigas la koron; la ordondiro de Dio estas klara, faras lumon antaŭ la okuloj.

10. — La instruo de Dio estas pura, restas eterne; la juĝoj de Dio estas veraj, kaj ĉiuj estas justaj.

11. — Ili estas pli dezirindaj, ol oro kaj ol multe da plej pura oro; ili estas pli dolĉaj, ol mielo kaj ĉelaraj mielgutoj.

12. — Ankaŭ Via sklavo instruiĝis per ili; kiu ilin observas, havas grandan rekompencon.

13. — Kiu scias siajn erarojn? Purigu min de eraroj kaŝitaj.

14. — Ankaŭ de intencaj eraroj detenu Vian sklavon, ke ili ne regu super mi. Tiam mi estos perfekta kaj pura de granda peko.

15. — Akceptu favore la vortojn el mia buŝo kaj la parolon de mia koro antaŭ Vi, ho Dio, mia protektanto kaj mia savanto.

PSALMO XX.

1. — *Al la ĥorestro. Psalmo de Davido.*

2. — Dio aŭskultu vin en tago de mizero, defendu vin la nomo de Dio de Jakobo.

3. — Li sendu al vi helpon el la sanktejo, kaj el Ciono Li vin fortigu.

4. — Li rememoru ĉiujn viajn oferdonojn, kaj via brulofero aperu grasa antaŭ Li. — Sela [1].

5. — Li donu al vi, kion deziras via koro, kaj ĉiujn viajn intencojn Li plenumu.

6. — Ni estos gajaj pro Via helpo, kaj pro la nomo de nia Dio ni levos standardon. Dio plenumu ĉiujn viajn petojn.

7. — Nun mi ekscias, ke Dio helpas Sian sanktoleiton; Li aŭskultas lin el Sia sankta ĉielo, forte helpas lin per Sia dekstra mano.

8. — Unuj fidas veturilojn, aliaj ĉevalojn, sed ni alvokas la nomon de la Eternulo, nia Dio.

9. — Ili ŝanceliĝas kaj falas, kaj ni staras kaj tenas nin forte.

10. — Dio helpu, la Reĝo respondu al ni, kiam ni vokas al Li.

PSALMO XXI.

1. — *Al la ĥorestro. Psalmo de Davido.*

2. — Dio, pro Via forto ĝojas la reĝo, kaj pro Via helpo kiel forte li triumfas!

3. — Kion lia koro deziris, tion Vi donis al li, kaj la peton de lia buŝo Vi ne rifuzis. — Sela.

4. — Vi antaŭvenas al li kun beno de bono, Vi metis sur lian kapon kronon el pura oro.

5. — Vivon li petis de Vi, kaj Vi donis al li longan vivon por eterne kaj ĉiam.

1. Vidu noteton sur la paĝo 2.

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL

6. — Granda estas lia honoro pro Via helpo, gloron kaj majeston Vi metis sur lin.
7. — Vi donas al li eternajn benojn, Vi gajigas lin per ĝojo antaŭ Via vizaĝo.
8. — Ĉar la reĝo fidas Dion, kaj pro favoro de la Plejalta li ne falos.
9. — Trovos Via mano ĉiujn viajn malamikojn, Via dekstra trovos Viajn malamantojn.
10. — Vi similigos ilin al brulanta forno, kiam Vi koleros; Dio englutos ilin per Sia kolero, kaj fajro ilin formanĝos.
11. — Ilian naskitaron Vi ekstermos de sur la tero, kaj ilian semon el inter la homidoj.
12. — Ĉar ili preparis malbonon por Vi, pripensis atencon, sed ne povis ĝin plenumi.
13. — Vi devigos ilin turni al Vi la dorson, Viajn tendenojn Vi direktos kontraŭ iliajn vizaĝojn.
14. — Leviĝu, Dio, en Via forto, ni kantos kaj gloros Vian potencon.

PSALMO XXII.

1. — *Al la ĥorestro. Por « Ajelet-Haŝaĥaro* [1] ». *Psalmo de Davido.*
2. — Mia Dio, mia Dio, kial Vi forlasis min, malproksima de mia savo, de miaj plendaj paroloj?
3. — Mia Dio, mi vokas en la tago, kaj Vi ne respondas, — en la nokto, kaj mi ne trovas trankvilon.
4. — Sed Vi, ho Sankta, kiu loĝas inter la glorado de Izraelo,
5. — Vin fidis niaj patroj, ili fidis, kaj Vi ilin helpis.
6. — Al Vi ili kriadis kaj estis savataj, Vin ili fidis, kaj ili ne devis honti.

1. *Ajelet-Haŝaĥar*, laŭvorte signifas : *matenkrepuska cervino.* Eble, tio estas la nomo de kantiko, kies vortoj kaj muziko malaperis. Kelkaj ekzegezistoj kredas, ke tio signifas poemon kantitan dum la tagiĝa diservo. Laŭ kelkaj aliaj, tiu nomo montras la nomon de muzika tono.

7. — Sed mi estas vermo kaj ne homo, mokata de la homoj, malestimata de la popolo.

8. — Ĉiuj, kiuj min vidas, insultas min, malfermegas la buŝon, balancas la kapon :

9. — « li apogis sin al Dio, — tiu helpu lin, tiu savu lin, se Li amas lin. »

10. — Vi eltiris ja min el la ventro, Vi zorgis pri mi sur la brusto de mia patrino.

11. — Al Vi mi estis ĵetita de la momento de mia naskiĝo, de la ventro de mia patrino Vi estas mia Dio.

12. — Ne malproksimiĝu de mi, ĉar malfeliĉo estas proksima, kaj helpanton mi ne havas.

13. — Ĉirkaŭis min multaj bovoj, fortaj bovoj Basanaj stariĝis ĉirkaŭ mi.

14. — Ili malfermegis kontraŭ mi siajn buŝojn, kiel leono ŝiranta kaj krieganta.

15. — Kiel akvo mi disverŝiĝis, kaj disiĝis ĉiuj miaj ostoj, mia koro fariĝis kiel vakso, fandiĝis en mia interno.

16. — Mia forto elsekiĝis kiel peco da poto, mia lango algluiĝis al mia palato, kaj Vi metas min en tomban polvon.

17. — Ĉar ĉirkaŭis min hundoj, amaso da malbonuloj staras ĉirkaŭ mi, ili mordas miajn manojn kaj piedojn.

18. — Mi povas kalkuli ĉiujn miajn ostojn; ili rigardas kaj konstante rigardas.

19. — Ili dividas miajn vestojn inter si, pri mia tuko ili lotas.

20. — Sed Vi, ho Dio, ne malproksimiĝu; mia forto, rapidu, por helpi min.

21. — Savu de la glavo mian animon, mian solan savu de la hundo.

22. — Savu min de buŝo de leono, kaj helpu min kontraŭ kornoj de bubaloj.

23. — Mi predikos Vian nomon al miaj fratoj, en la mezo de popola kunveno mi Vin gloros.

24. — Respektantoj de Dio, gloru Lin; tuta semo de Jakobo, honoru Lin; tuta semo de Izraelo, estimegu Lin.

25. — Ĉar Li ne malŝatis kaj ne malestimis la suferojn de premato kaj ne kaŝis antaŭ li sian vizaĝon, sed aŭskultis lin, kiam tiu kriis al Li.

26. — Vin mi gloros en granda komunumo, mi plenumos miajn promesojn antaŭ Liaj respektantoj.

27. — La humiluloj manĝu kaj satiĝu, gloru Dion Liaj serĉantoj; via koro vivu eterne.

28. — Rememoros kaj revenos al Dio ĉiuj finoj de la mondo, kaj kliniĝos antaŭ Vi ĉiuj popolaj familioj.

29. — Ĉar al Dio apartenas la reĝado, Li reĝas super la popoloj.

30. — Manĝas kaj kliniĝas ĉiuj grasuloj de la tero; antaŭ Li genufleksas ĉiuj forirantaj al la tombo kaj nepovantaj konservi sian animon viva.

31. — Naskotaro Lin servos; oni predikos pri mia Sinjoro al la estonta generacio.

32. — Oni venos kaj predikos pri Lia justeco kaj pri Liaj faroj al naskota popolo.

PSALMO XXIII.

1. — *Psalmo de Davido.* Dio estas mia paŝtisto, mi mankon ne havos.

2. — Sur verdaj herbejoj Li ripozigas min, apud trankvilaj akvoj Li kondukas min.

3. — Li kvietigas mian animon, Li kondukas min laŭ vojo de la vero, pro Sia nomo.

4. — Eĉ kiam mi iros tra valo de mallumo, mi ne timos malbonon, ĉar Vi estas kun mi; Via bastono kaj apogiĝilo trankviligos min.

5. — Vi kovras por mi tablon antaŭ miaj malamikoj; Vi grasigis per oleo mian kapon, mia pokalo estas plenigita.

6. — Nur bono kaj favoro sekvos min en la daŭro de mia tuta vivo, kaj mi restos en la domo de Dio multajn jarojn.

PSALMO XXIV.

1. — *Psalmo de Davido.* Al Dio apartenas la tero kaj ĉio, kio ĝin plenigas, la mondo kaj ĉiuj ĝiaj loĝantoj.

2. — Ĉar Li apud la maroj ĝin fondis kaj apud la riveroj ĝin fortikigis.

3. — Kiu leviĝos sur la monton de Dio, kaj kiu staros sur Lia sankta loko?

4. — Tiu, kiu havas purajn manojn kaj senmakulan koron, kiu ne fordonis sian animon al malvero kaj ne ĵuras trompe.

5. — Li ricevos benon de Dio kaj bonfarojn de la Plejalta, lia savanto.

6. — Tio estas la gento de Liaj adorantoj, de la serĉantoj de Via vizaĝo, Dio de Jakobo. — Sela.

7. — Levu, pordegoj, viajn kapojn, kaj leviĝu, pordoj de la mondo, por ke eniru la reĝo de gloro.

8. — Kiu estas tiu reĝo de gloro? Dio la forta kaj potenca, Dio la potenculo de milito.

9. — Levu, pordegoj, viajn kapojn, kaj leviĝu, pordoj de la mondo, por ke eniru la reĝo de gloro.

10. — Kiu estas tiu reĝo de gloro? Dio Cebaot, Li estas la reĝo de gloro. — Sela.

PSALMO XXV.

1. — *De Davido.* Al Vi, ho Dio, mi levas mian animon.

2. — Mia Dio, Vin mi fidas; ne lasu min hontiĝi, ne lasu, ke miaj malamikoj moku pri mi.

3. — Ĉar neniu el tiuj, kiuj esperas al Vi, hontiĝos, — nur tiuj hontiĝos, kiuj forlasas Vin vane.

4. — Viajn vojojn, ho Dio, montru al mi, instruu min sekvi vian iradon.

5. — Gvidu min en Via vero kaj lernigu min, ĉar Vi estas la Dio, kiu min helpas, al Vi mi esperas ĉiun tagon.

6. — Rememoru, Dio, Vian kompatemecon kaj Vian favorkorecon, ĉar ili estis de ĉiam.

7. — La pekojn de mia juneco kaj miajn krimojn ne rememoru; laŭ Via favorkoreco rememoru min, pro Via boneco, ho Dio!

8. — Bona kaj verama estas Dio, tial Li montras al pekantoj la vojon.

9. — Li gvidas la humilulojn en justeco kaj instruas al la humiluloj Siajn vojojn.

10. — Ĉiuj vojoj de Dio estas favorkoreco kaj fideleco al tiuj, kiuj observas Lian interligon kaj Liajn leĝojn

11. — Pro Via nomo, ho Dio, pardonu al mi mian pekon, ĉar ĝi estas granda.

12. — Al ĉiu homo, kiu timas Dion, Li montras la vojon, kiun tiu devas elekti.

13. — Lia animo ĝuos bonon, kaj liaj idoj posedos la teron.

14. — Konfidon de Dio havas Liaj timantoj, kaj Sian aranĝon. Li sciigas al ili.

15. — Miaj okuloj estas ĉiam direktitaj al Dio, ĉar Li eltiras el reto miajn piedojn.

16. — Turnu Vin al mi kaj korfavoru min, ĉar mi estas soleca kaj mizera.

17. — La suferoj de mia koro estas grandaj, el mia premateco elkonduku min.

18. — Rigardu mian suferon kaj mizeron kaj pardonu ĉiujn miajn pekojn.

19. — Rigardu, kiel multaj estas miaj malamikoj kaj per kia kruela malamo ili min malamas.

20. — Gardu mian animon kaj savu min; ne lasu min hontiĝi, ĉar Vin mi fidas.

21. — Senkulpeco kaj justeco defendu min, ĉar al Vi mi esperas.

22. — Liberigu, ho Dio, Izraelon de ĉiuj liaj suferoj.

PSALMO XXVI.

1. — *De Davido*. Juĝu min, Dio, ĉar mi iris en senkulpeco kaj Dion mi fidis, mi ne ŝanceliĝos.

2. — Provu min, Dio, kaj tentu min, refandu mian internaĵon kaj mian koron.

3. — Ĉar Via favorkoreco estas antaŭ miaj okuloj, kaj mi marŝas en Via vero.

4. — Mi ne sidas kun homoj malveremaj, kaj kun falsemuloj mi ne iras.

5. — Mi malamas societon de malbonfarantoj, kaj kun malpiuloj mi ne sidas.

6. — Mi lavas miajn manojn per senkulpeco, kaj mi tenas min ĉirkaŭ Via altaro, ho Dio,

7. — por aŭdigi laŭte gloradon kaj famigi ĉiujn Viajn miraklojn.

8. — Dio, mi amas la ejon de Via domo kaj la lokon, en kiu loĝas Via gloro.

9. — Ne pereigu mian animon kune kun la pekuloj kaj mian vivon kun la sangaviduloj,

10. — en kies manoj estas krimo kaj kies dekstra mano estas plena de subaĉetaj donacoj.

11. — Kaj mi iras en senkulpeco, liberigu min kaj korfavoru min.

12. — Mia piedo staras sur ebena loko; en kunvenoj mi benos Dion.

PSALMO XXVII.

1. — *De Davido.* Dio estas mia lumo kaj mia savo; kiun mi devas timi? Dio estas la forto de mia vivo; kiu povas min teruri?

2. — Kiam alproksimiĝos al mi malbonfarantoj, por manĝi mian karnon, miaj kontraŭuloj kaj malamikoj, — ili surpuŝiĝos kaj falos.

3. — Se elpaŝos kontraŭ min armeo, mia koro ne ektimos; se leviĝos kontraŭ min milito, ankaŭ tiam mi havos fidon.

4. — Nur unu aferon mi petas de Dio, nur tion mi deziras, ke mi restu en la domo de Dio en la daŭro de mia tuta vivo, por rigardi la ĉarmon de Dio, admiri Lian templon.

5. — Ĉar Li kovros min en Sia kabano en la tago de malbono, Li kaŝos min en kaŝita loko de Sia tendo, sur rokon Li levos min.

6. — Kaj nun leviĝos mia kapo super miajn malamikojn, kiuj min ĉirkaŭas, kaj mi oferfaros en Lia tendo oferojn de danko, mi kantos kaj gloros Dion.

7. — Aŭskultu, ho Dio, mian voĉon, kiam mi vokas, korfavoru min kaj respondu al mi.

8. — De Vi diras al mi mia koro : serĉu mian vizaĝon; Vian vizaĝon, ho Dio, mi serĉas.

9. — Ne kaŝu Vian vizaĝon antaŭ mi, ne forpuŝu en kolero Vian sklavon; Vi estis mia helpo, ne forpuŝu kaj ne forlasu min, Dio, mia savo.

10. — Ĉar mia patro kaj mia patrino min forlasis, sed Dio min akceptis.

11. — Instruu al mi, Dio, Vian vojon kaj konduku min sur ĝusta irejo, spite miajn malamikojn.

12. — Ne fordonu min al la volo de miaj premantoj, ĉar stariĝis kontraŭ mi falsaj atestantoj, plenaj de rabemeco,

13. — ke mi ne esperu vidi la bonecon de Dio en la lando de vivantoj.

14. — Esperu al Dio, tenu vin forte, forta estu via koro, kaj esperu al Dio.

PSALMO XXVIII.

1. — *De Davido.* Al Vi, ho Dio, mi vokas; mia subteno, ne silentu al mi; se Vi silentos al mi, mi similiĝos al tiuj, kiuj iras en la tombon.

2. — Aŭskultu la voĉon de mia petego, kiam mi krias al Vi, kiam mi levas miajn manojn al Via sankta templo.

3. — Ne kunpereigu min kune kun malpiuloj kaj kun krimfarantoj, kiuj parolas pace kun siaj proksimuloj, dum malbono estas en ilia koro.

4. — Redonu al ili laŭ iliaj faroj kaj laŭ iliaj malbonaj agoj; laŭ la faroj de iliaj manoj redonu al ili, redonu al ili, kion ili meritas.

5. — Ĉar ili ne atentas la agojn de Dio kaj la farojn de Liaj manoj; Li disbatos ilin kaj ne rekonstruos.

6. — Glorata estu Dio, ĉar Li aŭskultis la voĉon de mia petego.

7. — Dio estas mia forto kaj mia ŝildo; Lin fidis mia koro, kaj Li helpis min; kaj ekĝojis mia koro, kaj per mia kanto mi Lin gloros.

8. — Dio estas ilia forto, Li estas savanta forto por Sia sanktoleito.

9. — Helpu Vian popolon kaj benu Vian heredon, kaj paŝtu kaj altigu ilin eterne.

PSALMO XXIX.

1. — *Psalmo de Davido.* Donu al Dio, vi potenculoj, alportu al Dio honoron kaj forton.

2. — Alportu al Dio honoron de Lia nomo, kliniĝu antaŭ Dio en sankta soleneco.

3. — La voĉo de Dio iras super la akvoj; la Dio de gloro tondras, la Dio super grandaj akvoj.

4. — La voĉo de Dio iras kun forto, la voĉo de Dio iras kun majesto.

5. — La voĉo de Dio rompas cedrojn, Dio rompas la cedrojn de Libano.

6. — Li saltigas ilin kiel bovidon, Libanon kaj Sirionon[1], kiel bubalidon.

7. — La voĉo de Dio elbatas fajran flamon.

8. — La voĉo de Dio skuas dezerton, Dio skuas la dezerton Kadeŝ.

9. — La voĉo de Dio tremigas cervinojn kaj nudigas arbarojn; kaj en Lia templo ĉio parolas pri Lia gloro.

10. — Dio regis en la tempo de la superakvego, Dio restos reĝo eterne.

11. — Dio donos forton al Sia popolo, Dio benos Sian popolon per paco.

PSALMO XXX.

1. — *Psalmo-kanto ĉe inaŭguracio de la Domo, de Davido.*

2. — Mi gloras Vin alte, ĉar Vi levis min kaj Vi ne lasis miajn malamikojn triumfi super mi.

3. — Eternulo, mia Dio, mi vokis al Vi, kaj Vi min sanigis.

4. — Dio, Vi ellevis el la infero mian animon, Vi vivigis min, ke mi ne iru en la tombon.

5. — Kantu al Dio, Liaj piuloj, kaj gloru Lian sanktan nomon.

6. — Ĉar momenton daŭras Lia kolero, sed tutan vivon daŭras Lia favoro; vespere Li donas ploron, sed matene ĝojon.

7. — Kaj mi diris en la tempo de mia feliĉo: mi neniam falos.

1. *Siriono* estas ankaŭ nomata Hemonmonto.

8. — Dio, per Via favoro Vi starigis mian monton fortike; sed kiam Vi kaŝis Vian vizaĝon, mi konfuziĝis.

9. — Al Vi, ho Dio, mi vokis, kaj al mia Sinjoro mi preĝis :

10. — Kion utilos mia sango, se mi iros en la tombon? ĉu gloros Vin polvo, ĉu ĝi aŭdigos Vian veron?

11. — Aŭskultu, ho Dio, kaj korfavoru min; Dio, estu helpanto al mi.

12. — Vi anstataŭigis al mi mian plendon per danco; Vi deprenis de mi mian sakaĵon kaj zonis min per ĝojo,

13. — por ke mia honoro kantu al Vi kaj ne silentiĝu. Eternulo, mia Dio, eterne mi Vin gloros.

PSALMO XXXI.

1. — *Al la ĥorestro. Psalmo de Davido.*

2. — Vin, ho Dio, mi fidas, ke mi neniam estu hontigita; pro Via justeco savu min.

3. — Klinu al mi Vian orelon, rapide savu min! Estu por mi forta roko, fortika kastelo, por helpi min.

4. — Ĉar Vi estas mia roko kaj mia kastelo, kaj pro Via nomo gvidu min kaj konduku min.

5. — Eligu min el la reto, kiun ili metis kontraŭ mi, ĉar Vi estas mia forto.

6. — En Vian manon mi transdonas mian spiriton; Vi savas min, Eternulo, Dio de la vero.

7. — Mi malamas la adorantojn de vantaj idoloj, sed mi fidas Dion.

8. — Mi gajas kaj ĝojas pro Via favoro, ĉar Vi vidis mian mizeron, Vi eksciis la suferojn de mia animo,

9. — kaj Vi ne transdonis min en la manon de malamiko, Vi starigis miajn piedojn sur vasta loko.

10. — Korfavoru min, Dio, ĉar mi suferas, malfortiĝis de malĝojo mia okulo, mia animo kaj mia korpo;

11. — Ĉar mia vivo konsumiĝis de malĝojo kaj miaj jaroj de ĝemado; mia forto malaperis per mia kulpo, kaj miaj ostoj malfortiĝis.

12. — Per ĉiuj miaj malamikoj mi fariĝis granda hontindaĵo por miaj najbaroj kaj teruraĵo por miaj konatoj; kiuj vidas min sur la strato, forkuras de mi.

13. — Oni forgesis pri mi en la koro, kiel pri mortinto, mi fariĝis kiel rompita vazo.

14. — Ĉar mi aŭdas la insultojn de multaj; ĉirkaŭe estas minacoj; ili kune konspiras kontraŭ mi, ili intencas pereigi mian vivon.

15. — Kaj mi fidas Vin, ho Dio, mi diras : Vi estas mia Dio.

16. — En Via mano estas mia sorto; savu min de la mano de miaj malamikoj kaj persekutantoj.

17. — Lumu per Via vizaĝo al Via sklavo, helpu min per Via boneco.

18. — Dio, ne hontigu min, ĉar mi vokis al Vi; hontigitaj estu la malpiuloj, ili silentiĝu por la infero.

19. — Mutiĝu la mensogaj buŝoj, kiuj parolas arogante kontraŭ piulo, kun fiero kaj malestimo.

20. — Kiel granda estas Via boneco, kiun Vi konservis por tiuj, kiuj Vin timas, kaj kiun Vi ĝuigas antaŭ la homoj al tiuj, kiuj Vin fidas.

21. — Vi kovras ilin per la kovro de Via vizaĝo kontraŭ homaj atencoj, Vi kaŝas ilin en tendo kontraŭ malamikaj langoj.

22. — Glorata estu Dio, kiu aperigis al mi mirindan favoron en fortikigita urbo.

23. — Kaj mi diris en mia konfuziĝo : mi estas forpuŝita for de Viaj okuloj ; tamen Vi aŭskultis la voĉon de mia preĝo, kiam mi vokis al Vi.

24. — Amu Dion, ĉiuj Liaj piuloj; la fidelulojn Dio gardas, kaj Li repagas sufiĉege al tiuj, kiuj agas malhumile.

25. — Estu kuraĝaj, kaj forta estu via koro, vi ĉiuj, kiuj esperas al Dio!

PSALMO XXXII.

1. — *Instruo de Davido.* Feliĉa estas tiu, kies krimo estas pardonita, kies peko estas kovrita.

2. — Feliĉa estas la homo, al kiu Dio ne kalkulas lian kulpon kaj en kies spirito estas nenia malvero.

3. — Kiam mi silentis, senfortiĝis miaj ostoj de mia ĉiutaga ploregado.

4. — Ĉar tage kaj nokte pezis sur mi Via mano; la freŝecon de miaj sukoj anstataŭis sekeco de somero — Sela.

5. — Mian pekon mi konfesis al Vi kaj mian kulpon mi ne kaŝis; mi diris : mi konfesos miajn krimojn al Dio; kaj Vi deprenis la kulpon de mia peko. — Sela.

6. — Pro tio preĝu antaŭ Vi ĉiu piulo en la ĝusta tempo, por ke ĉe la disverŝiĝo de grandaj akvoj ili lin ne atingu.

7. — Vi estas mia ŝirmo; kontraŭ sufero Vi min gardos, per ĝojoj de savo Vi min ĉirkaŭos. — Sela.

8. — Mi prudentigos vin kaj montros al vi la vojon, kiun vi devas iri; kun konsiloj mi direktos sur vin mian okulon.

9. — Ne estu kiel ĉevalo, kiel senprudenta mulo, al kiuj oni devas kateni la buŝon per brido kaj buŝpeco, kiam ili ne iras al vi.

10. — Multajn frapojn havas la malpiulo, sed kiu fidas Dion, tiun ĉirkaŭas favoro.

11. — Ĝoju pro Dio, kaj gaju, justuloj, kaj triumfu ĉiuj, kiuj havas pian koron!

PSALMO XXXIII.

1. — Ĝoje kantu, piuloj, antaŭ Dio : al la justuloj konvenas glorado.

2. — Gloru Dion per harpo, per dekkorda liro ludu al Li.
3. — Kantu al Li novan kanton, bone ludu al Li kun trumpetado.
4. — Ĉar ĝusta estas la vorto de Dio, kaj ĉiu Lia faro estas fidinda.
5. — Li amas justecon kaj juĝon; de la boneco de Dio estas plena la tero.
6. — Per la vorto de Dio fariĝis la ĉielo, kaj per la spirito de Lia buŝo — ĝia tuta ekzistantaro.
7. — Li kolektis kiel en tenujon la akvon de la maro, Li metis la abismojn en konservejojn.
8. — Timu Dion la tuta tero, tremu antaŭ Li ĉiuj loĝantoj de la mondo.
9. — Ĉar Li diris, kaj tio fariĝis; Li ordonis, kaj tio aperis.
10. — Dio neniigas la interkonsenton de la popoloj, Li detruas la intencojn de la nacioj.
11. — La decido de Dio restas eterne, la pensoj de Lia koro restas de generacio al generacio.
12. — Feliĉa estas la popolo, kies Dio estas la Eternulo, la gento, kiun Li elektis al Si kiel heredon.
13. — El la ĉielo Dio rigardas, Li vidas ĉiujn homidojn.
14. — De la trono, sur kiu Li sidas, Li rigardas ĉiujn, kiuj loĝas sur la tero,
15. — Li, kiu kreis la korojn de ili ĉiuj, kiu rimarkas ĉiujn iliajn farojn.
16. — La reĝon ne helpos granda armeo, fortulon ne savos granda forto.
17. — Vana estas la ĉevalo por helpo, kaj per sia granda forto ĝi ne savos.
18. — Jen la okulo de Dio estas sur tiuj, kiuj Lin timas, kiuj esperas Lian favoron,
19. — ke Li savu ilian animon de morto kaj nutru ilin en tempo de malsato.

20. — Nia animo fidas Dion; Li estas nia helpo kaj nia ŝildo.

21. — Ĉar pro Li ĝojas nia koro, ĉar ni fidas Lian sanktan nomon.

22. — Via favoro, ho Dio, estu super ni, kiel ni esperas de Vi.

PSALMO XXXIV.

1. — *De Davido, kiam li ŝajnigis sin freneza antaŭ Abimeleĥ, kaj tiu lin forpelis kaj li foriris.*

2. — Mi gloros Dion en ĉiu tempo, ĉiam laŭdo por Li estos en mia buŝo.

3. — Per Dio gloriĝas mia animo; la humiluloj aŭdu kaj ĝoju.

4. — Gloru Dion kun mi, kaj ni altigu kune Lian nomon.

5. — Mi serĉis Dion, kaj Li respondis al mi, kaj de ĉiuj miaj danĝeroj Li savis min.

6. — Kiuj rigardas al Li, ricevas lumon, kaj ilia vizaĝo ne kovriĝos per honto.

7. — Jen tiu ĉi mizerulo vokis, kaj Dio aŭdis, kaj de ĉiuj liaj mizeroj Li savis lin.

8. — Anĝelo de Dio postenas ĉirkaŭ tiuj, kiuj Lin timas, kaj li ilin savas.

9. — Provu kaj vidu, kiel bona estas Dio; feliĉa estas la homo, kiu Lin fidas.

10. — Timu Dion, Liaj sanktuloj, ĉar nenio mankas al tiuj, kiuj Lin timas.

11. — Leonoj estas senhavaj kaj malsataj, sed kiuj serĉas Dion, havas mankon en nenia bono.

12. — Venu, infanoj, aŭskultu min, pri timo antaŭ Dio mi vin instruos.

13. — Kiu ajn vi estas, homo, kiu deziras vivon kaj amas multajn kaj bonajn tagojn,

14. — gardu vian langon kontraŭ malbono kaj vian buŝon kontraŭ mensoga parolo;

15. — dekliniĝu de malbono kaj faru bonon, serĉu pacon kaj ĉasu ĝin.

16. — La okuloj de Dio estas turnitaj al la piuloj, kaj Liaj oreloj al iliaj krioj.

17. — La vizaĝo de Dio estas kontraŭ tiuj, kiuj faras malbonon, por ekstermi de la tero la memoron pri ili.

18. — Tiuj krias, kaj Dio aŭdas kaj de ĉiuj iliaj mizeroj Li ilin savas.

19. — Proksima estas Dio al tiuj, kies koro estas rompita, kaj la spirite suferantajn Li helpas.

20. — Multaj estas la suferoj de piulo, sed de ĉiuj Dio lin savas.

21. — Li gardas ĉiujn liajn ostojn, eĉ unu el ili ne rompiĝos.

22. — La malbonulon mortigos la malbono, kaj la malamantoj de piulo pereos.

23. — Dio liberigas la animon de Siaj sklavoj, kaj ne pereos ĉiuj, kiuj Lin fidas.

PSALMO XXXV.

1. — *De Davido.* Batalu, ho Dio, kontraŭ tiuj, kiuj batalas kontraŭ mi, militu kontraŭ tiuj, kiuj militas kontraŭ mi.

2. — Prenu ŝildon kaj armilojn kaj stariĝu, por helpi min.

3. — Kaj nudigu ponardegon kaj stariĝu kontraŭ miaj persekutantoj; diru al mia animo : via helpo Mi estas.

4. — Hontigitaj kaj malhonoritaj estu tiuj, kiuj celas kontraŭ mia animo; turniĝu reen kaj estu hontigitaj tiuj, kiuj intencas malbonon kontraŭ mi.

5. — Ili estu kiel grenventumaĵo antaŭ vento, kaj anĝelo de Dio ilin forpelu.

6. — Ilia vojo estu malluma kaj glitiga, kaj anĝelo de Dio ilin persekutu.

7. — Ĉar sen mia kulpo ili submetis por mi sian reton, sen mia kulpo ili fosis sub mia animo.

8. — Venu sur lin pereo neatendite, kaj lia reto, kiun li kaŝis, kaptu lin; por pereo li falu en ĝin.

9. — Kaj mia animo ĝojos pro Dio, triumfos pro Lia helpo.

10. — Ĉiuj miaj ostoj diros : Dio, kiu egalas Vin, kiu liberigas mizerulon de lia perfortanto, mizerulon kaj malriĉulon de lia rabanto?

11. — Stariĝas kontraŭ mi krimaj atestantoj; kion mi ne scias, pri tio ili min demandas.

12. — Ili pagas al mi malbonon por bono, atencon kontraŭ mia animo.

13. — Kaj mi dum ilia malsano metis sur min sakaĵon, mi turmentis mian animon per fasto, kaj mi preĝis sincere, kiel pri mi mem.

14. — Mi kondutis kvazaŭ ili estus miaj amikoj, miaj fratoj; kiel homo, kiu funebras pri sia patrino, mi profunde malĝojis.

15. — Sed kiam mi difektiĝis, ili ĝojis, kaj ili kuniĝis, kuniĝis kontraŭ mi, la senkoruloj, kiam mi ne atendis; ili ŝiris kaj ne ĉesis.

16. — Kun hipokriteco de tiaj, kiuj zorgas nur pri la ventro, ili kunfrapis kontraŭ mi siajn dentojn.

17. — Mia Sinjoro! kiel longe Vi tion rigardos? deturnu mian animon de iliaj atakoj, mian solan de la leonoj.

18. — Mi gloros Vin en granda kunveno, meze de multe da popolo mi Vin laŭdos.

19. — Ne ĝoju pri mi miaj maljustaj malamikoj, kaj tiuj, kiuj malamas min sen mia kulpo, ne moku per la okuloj.

20. — Ĉar ne pri paco ili parolas, kaj kontraŭ la kvietuloj sur la tero ili pripensas malicajn intencojn.

21 — Ili larĝe malfermis kontraŭ mi sian buŝon kaj diris : bone, bone! nia okulo vidis.

22. — Vi vidis, ho Dio, ne silentu! Mia Sinjoro, ne malproksimiĝu de mi.

23. — Vekiĝu kaj leviĝu, por fari al mi juĝon, mia Dio kaj mia Sinjoro, pri mia disputo.

24. — Juĝu min laŭ Via justeco, Dio, mia Sinjoro, kaj ili ne ĝoju pri mi.

25. — Ili ne diru en sia koro : estas bone, laŭ nia deziro; ili ne diru : ni lin englutis.

26. — Ili estu hontigitaj kaj malhonoritaj ĉiuj, kiuj ĝojas pro mia malfeliĉo; vestiĝu per honto kaj malhonoro tiuj, kiuj fanfaronas kontraŭ mi.

27. — Triumfu kaj ĝoju tiuj, kiuj deziras justecon por mi, kaj ili diru ĉiam : granda estas Dio, kiu deziras pacon por Sia sklavo.

28. — Kaj mia lango rakontados pri Via justeco kaj ĉiutage pri Via gloro.

PSALMO XXXVI.

1. — *Al la ĥorestro. De Davido, sklavo de Dio.*

2. — Krima estas la parolo de malpiulo : en mia koro ne ekzistas timo antaŭ Dio, antaŭ Liaj okuloj.

3. — Ĉar li flatas al si en siaj okuloj, por atingi sian pekon kaj por malami.

4. — La paroloj de lia buŝo estas krimo kaj malvero; li ne volas kompreni, por fari bonon.

5. — Krimon li pripensas sur sia kuŝejo, li staras sur vojo ne bona, malbonon li ne abomenas.

6. — Dio, ĝis la ĉielo atingas Via boneco, Via vereco ĝis la nuboj.

7. — Via justeco estas kiel la montoj de Dio, Viaj juĝoj estas granda abismo; homon kaj bruton Vi helpas, ho Dio.

8. — Kiel grandvalora estas Via favoro, ho Dio! kaj la homidoj ricevas rifuĝon en la ombro de Viaj flugiloj.

9. — Ili satiĝas per la riĉa havo de Via domo, kaj el la rivero de Viaj bonaĵoj Vi ilin trinkigas.

10. — Ĉar ĉe Vi estas la fonto de vivo, kaj en Via lumo ni vidas lumon.

11. — Venigu Vian favoron sur tiujn, kiuj Vin konas, kaj Vian bonecon sur la honestulojn.

12. — Ne paŝu sur min piedo de fiereco, kaj mano de malpiuloj ne renversu min.

13. — Tie falu la farantoj de malbono, ili estu renversitaj kaj ne povu sin levi.

PSALMO XXXVII.

1. — *De Davido.* Ne incitiĝu pro la malvirtuloj, ne enviu tiujn, kiuj agas maljuste.

2. — Ĉar simile al herbo ili rapide dehakiĝas, kaj kiel verda vegetaĵo ili forvelkas.

3. — Fidu Dion kaj faru bonon ; loĝu sur la tero kaj konservu honestecon.

4. — Serĉu plezuron ĉe Dio, kaj Li plenumos la dezirojn de via koro.

5. — Transdonu al Dio vian vojon kaj fidu Lin, kaj Li faros.

6. — Kaj Li aperigos vian pravecon kiel lumon kaj vian justecon kiel tagmezon.

7. — Silentu antaŭ Dio kaj esperu al Li; ne incitiĝu, kiam sukcesas homo, kiu plenumas malbonajn intencojn.

8. — Detenu vin de kolero kaj forlasu furiozon, ne incitiĝu, ke vi ne faru malbonon .

9. — Ĉar malbonfarantoj ekstermiĝos kaj la esperantaj al Dio heredos la teron.

10. — Ankoraŭ malmulte da tempo pasos, kaj la malpiulo plu ne ekzistos, — vi rigardos lian lokon, kaj li ne estos.

11. — Kaj la humiluloj heredos la teron kaj ĝuos grandan pacon.

12. — Malvirtulo malbonintencas kontraŭ virtulo kaj frapas kontraŭ li per siaj dentoj.

13. — Sed Dio ridas pri li, ĉar Li vidas, ke venas lia tago.

14. — Glavon nudigas la malvirtuloj kaj streĉas sian pafarkon, por faligi mizerulon kaj malriĉulon, kaj buĉi virtulon.

15. — Ilia glavo trafos en ilian koron, kaj iliaj pafarkoj rompiĝos.

16. — Pli bona estas la malmulto, kiun havas virtulo, ol la granda havo de multaj malpiuloj.

17. — Ĉar la brakoj de malpiuloj rompiĝas, sed la virtulojn Dio subtenas.

18. — Dio scias la tagojn de la virtuloj, kaj ilia havo restos eterne.

19. — Ili ne estos hontigitaj en tempo malbona, kaj en tagoj de malsato ili estos sataj.

20. — Sed la malvirtuloj pereos, kaj la malamikoj de Dio malaperos kiel roso de la herbejoj, malaperos kiel fumo.

21. — Malpiulo prunteprenas kaj ne pagas, sed piulo korfavoras kaj donas.

22. — Ĉar Liaj benitoj heredos la teron, kaj Liaj malbenitoj ekstermiĝos.

23. — De Dio fortikiĝas la paŝoj de virta homo, kaj lia vojo plaĉas al Li.

24. — Falante, li ne estos forĵetita, ĉar Dio subtenos lian manon.

25. — Mi estis juna kaj mi maljuniĝis, kaj mi ne vidis virtulon forlasita kaj liajn infanojn petantaj panon.

26. — Ĉiutage li korfavoras kaj pruntedonas, kaj liaj infanoj estos benitaj.

27. — Forturniĝu de malbono kaj faru bonon, kaj vi vivos eterne.

28. — Ĉar Dio amas justecon kaj ne forlasas Siajn fidelulojn; ĉiam ili estos gardataj; sed la semo de la malpiuloj estos ekstermita

29. — La virtuloj heredos la teron kaj loĝos sur ĝi eterne.

30. — La buŝo de virtulo parolas saĝon, kaj lia lango diras justecon.

31. — La ordonoj de lia Dio estas en lia koro, liaj paŝoj ne ŝanceliĝas.

32. — Subrigardas malvirtulo virtulon kaj celas mortigi lin.

33. — Sed Dio ne lasos lin en liaj manoj kaj ne kondamnos lin, kiam li estos juĝata.

34. — Esperu al Dio kaj tenu vin je Lia vojo, kaj Li altigos vin, ke Vi heredu la teron; Vi vidos la ekstermon de la malvirtuloj.

35. — Mi vidis malpiulon, kiu estis spitema kaj tenis sin larĝe, kiel sukplena multebranĉa arbo;

36. — sed apenaŭ oni pasis, li jam ne ekzistis; kaj mi serĉis lin, kaj li jam ne estis trovebla.

37. — Konservu senkulpecon kaj celu veron, ĉar estontecon havas homo pacema;

38. — sed la krimuloj ĉiuj estos ekstermitaj, la estonteco de la malpiuloj pereos.

39. — La virtuloj havas helpon de Dio; Li estas ilia forto en tempo de mizero.

40. — Kaj Li ilin helpos kaj savos, Li savos ilin de malbonuloj kaj helpos ilin, ĉar ili fidas Lin.

PSALMO XXXVIII.

1. — *Psalmo de Davido. Pro memoro.*

2. — Dio, ne en Via kolero ĝustigu min kaj ne en Via koleregо min punu.

3. — Ĉar Viaj sagoj penetris en min kaj pezas sur mi Via mano.

4. — Ekzistas neniu sana loko en mia korpo pro Via kolero, nenio sendifekta ekzistas en miaj ostoj pro mia peko.

5. — Ĉar miaj krimoj superas mian kapon; kiel peza ŝarĝo, ili estas tro pezaj por mi.

6. — Malbonodoras kaj pusas miaj ulceroj pro mia malsaĝeco.

7. — Mi kurbiĝis kaj kliniĝis treege, la tutan tagon mi iras malgaja.

8. — Ĉar miaj internaĵoj estas plenaj de brulumo kaj ne ekzistas sana loko en mia korpo.

9. — Mi tute senfortiĝis kaj kadukiĝis, mi kriegas pro malkvieteco de mia koro.

10. — Dio, antaŭ Vi estas ĉiuj miaj deziroj, kaj mia ĝemo ne estas kaŝita antaŭ Vi.

11. — Mia koro tremegas, forlasis min mia forto, kaj eĉ la lumo de miaj okuloj ne estas ĉe mi.

12. — Miaj amikoj kaj kamaradoj repaŝis pro mia mizero, kaj miaj proksimuloj stariĝis malproksime.

13. — Kaj insidis kontraŭ mi tiuj, kiuj celas mian vivon, kaj miaj malbondezirantoj parolas pri mia pereo, kaj malicojn ili pripensas ĉiutage.

14. — Kaj mi estas kiel surdulo kaj ne aŭdas, kiel mutulo, kiu ne malfermas sian buŝon.

15. — Mi estas kiel homo, kiu ne aŭdas kaj kiu ne havas en sia buŝo reparolon.

16. — Sed al Vi, ho Dio, mi esperas, Vi aŭskultos, mia Sinjoro, mia Dio.

17. — Ĉar mi diris : ili povus ĝoji pri mi, ili fanfaronus pri mi, kiam mia piedo ekŝanceliĝus.

18. — Ĉar mi estas preta, por fali, kaj mia sufero estas ĉiam antaŭ mi.

19. — Ĉar mi konfesas mian kulpon, kaj min ĉagrenas mia peko.

20. — Kaj la malamikoj de mia vivo estas fortaj, kaj multaj estas miaj senkaŭzaj malamantoj.

21. — Kaj tiuj, kiuj pagas al mi malbonon por bono, atakas min por tio, ke mi celas bonon.

22. — Ne forlasu min, Eternulo, mia Dio, ne malproksimiĝu de mi.

23. — Rapidu, por helpi min, mia Sinjoro, mia helpo!

PSALMO XXXIX.

1. — *Al la ĥorestro Jidituno. Psalmo de Davido.*

2. — Mi diris : mi gardos min sur miaj vojoj, ke mi ne peku per mia lango ; mi bridos mian buŝon, kiam malpiulo staras kontraŭ mi.

3. — Mi estis muta kaj silenta, mi silentis pri bono, kaj mia sufero estis mordanta.

4. — Ekbrulis mia koro en mia interno, en miaj pensoj ekflamis fajro, mi ekparolis per mia lango :

5. — sciigu al mi, ho Dio, mian finon, kaj kia estos la daŭro de miaj tagoj, por ke mi sciu, kiel neniiĝa mi estas.

6. — Jen Vi donis al mi tagojn larĝajn kiel manspaco, kaj la daŭro de mia vivo estas antaŭ Vi kiel nenio ; absoluta vantaĵo estas ĉiu homo, kiel ajn forte li starus. — Sela.

7. — Nur kiel fantomo iras la homo, nur vante li klopodas, kolektas kaj ne scias, kiu ĝin ricevos.

8. — Kaj nun kion mi devas esperi, mia Sinjoro? Mia espero estas al Vi.

9. — De ĉiuj miaj pekoj liberigu min, ne lasu min fariĝi mokindaĵo por sensaĝulo.

10. — Mi mutiĝis, mi ne malfermos mian buŝon, ĉar Vi tion faris.

11. — Deturnu de mi Vian frapon; de Via batanta mano mi pereas.

12. — Se Vi punas homon por lia krimo, tiam lia beleco konsumiĝas kiel de tineoj. Nur vantaĵo estas ĉiu homo. — Sela.

13. — Aŭskultu mian preĝon, ho Dio, kaj atentu mian krion, al miaj larmoj ne silentu; ĉar migranto mi estas ĉe Vi, enmigrinto, kiel ĉiuj miaj patroj.

14. — Lasu min, ke mi ripozu, antaŭ ol mi foriros kaj ĉesos ekzisti.

PSALMO XL.

1. — *Al la ĥorestro. Psalmo de Davido.*

2. — Mi esperis, mi esperis al Dio, kaj Li kliniĝis al mi kaj aŭskultis mian krion.

3. — Kaj Li eltiris min el la pereiga foso, el la ŝlima marĉo, kaj Li starigis sur roko mian piedon kaj fortikigis miajn paŝojn.

4. — Kaj Li metis en mian buŝon novan kanton, laŭdon al nia Dio. Multaj tion vidos kaj ektimos, kaj ili esperos al Dio.

5. — Feliĉa estas la homo, kiu metis sian esperon sur Dion kaj ne turnis sin al la fieruloj kaj al la mensogemuloj.

6. — Multon Vi faris, Eternulo, mia Dio! Viaj mirakloj kaj pensoj estas pri ni. Neniu egalas Vin. Mi rakontos kaj parolos, sed ili estas super ĉiu kalkulo.

7. — Oferojn kaj donacojn Vi ne deziras; la orelojn Vi malfermis al mi; bruloferojn kaj pekoferojn Vi ne postulas.

8. — Tiam mi diris: jen mi venas; en la libro estas skribite pri mi.

9. — Plenumi Vian volon, mia Dio, mi deziras, kaj Viaj ordonoj estas en mia koro.

10. — Mi predikas justecon en granda kunveno; jen mi ne fermas mian buŝon, Dio, Vi tion scias.

11. — Vian justecon mi ne kaŝis en mia koro, pri Via fideleco

kaj Via helpo mi parolis, mi ne kaŝis Vian favorkorecon kaj Vian verecon antaŭ la granda kunveno.

12. — Vi, Dio, ne fermu Vian favorkorecon antaŭ mi, Via boneco kaj Via vereco ĉiam min gardu.

13. — Ĉar ĉirkaŭis min suferoj sennombraj, atingis min miaj kulpoj, ke mi ne povas vidi; ili estas pli multenombraj, ol la haroj sur mia kapo, kaj mia koro min forlasis.

14. — Volu, ho Dio, savi min; Dio, rapidu helpi min.

15. — Estu hontigitaj kaj malhonoritaj ĉiuj, kiuj volas pereigi mian animon; retiriĝu returne kaj kovriĝu per honto miaj malbondezirantoj.

16. — Teruritaj estu de sia honto tiuj, kiuj diras al mi : jen vi havas!

17. — Gaju kaj ĝoju pro Vi ĉiuj Viaj serĉantoj; la amantoj de Via helpo diru ĉiam : granda estas Dio.

18. — Kaj mi estas mizera kaj malriĉa; Dio pensu pri mi. Vi estas mia helpo kaj mia savanto; mia Dio, ne malrapidu.

PSALMO XLI.

1. — *Al la ĥorestro. Psalmo de Davido.*

2. — Feliĉa estas tiu, kiu atentas senhavulon : en tago de malbono savos lin Dio.

3. — Dio lin gardos kaj vivigos; li estos feliĉa sur la tero, kaj Vi ne transdonos lin al la volo de liaj malamikoj.

4. — Dio fortigos lin sur la lito de malsano; lian tutan kuŝejon Vi aliigas en la tempo de lia malsano.

5. — Mi diris : Dio, kompatu min, sanigu mian animon, ĉar mi pekis antaŭ Vi.

6. — Miaj malamikoj parolas malbonon pri mi : kiam li mortos kaj lia nomo pereos?

7. — Kaj se iu venas, por vidi min, li parolas malsincere; lia koro serĉas malbonon, kaj, elirinte eksteren, li ĝin disparolas.

8. — Mallaŭte parolas inter si pri mi ĉiuj miaj malamikoj, ili pensas malbonon pri mi :

9. — afero pereiga atakis lin; kaj ĉar li kuŝiĝis, li jam plu ne leviĝos.

10. — Eĉ mia amiko, kiun mi fidis, kiu manĝis mian panon, levis kontraŭ min la piedon.

11. — Sed Vi, ho Dio, korfavoru min kaj restarigu min, por ke mi povu repagi al ili.

12. — Per tio mi scios, ke Vi favoras min, se mia malamiko ne triumfos super mi.

13. — Kaj min Vi subtenos pro mia senkulpeco, kaj Vi starigos min antaŭ Via vizaĝo por ĉiam.

14. — Glorata estu la Eternulo, Dio de Izraelo, de eterne ĝis eterne. Amen kaj amen!

PSALMO XLII.

1. — *Al la ĥorestro. Instruo de la Koraĥidoj.*

2. — Kiel cervo sopiras al fluanta akvo, tiel mia animo sopiras al Vi, ho Dio.

3. — Mia animo soifas Dion, la vivantan Dion; kiam mi venos kaj aperos antaŭ la vizaĝo de Dio?

4. — Miaj larmoj fariĝis mia pano tage kaj nokte, ĉar oni diras al mi ĉiutage : kie estas via Dio?

5. — Elverŝiĝas mia animo, kiam mi rememoras, kiel mi iradis inter granda amaso, eniradis kun ĝi en la domon de Dio ĉe laŭta kantado kaj glorado de festanta amaso.

6. — Kial vi malĝojas, mia animo, kaj konsterniĝas en mi? Esperu al Dio, ĉar ankoraŭ mi dankos Lin por helpo, veninta de Lia vizaĝo.

7. — Mia Dio, malĝojas en mi mia animo, tial mi rememoras pri Vi en la lando de Jordano kaj Hermono, sur la monto Micaro.

8. — Abismo resonas al abismo per la bruo de Viaj falakvoj; ĉiuj Viaj akvoj kaj ondoj pasis super mi.

9. — En la tago Dio aperigas al mi Sian bonecon, kaj en la nokto mi havas kanton al Li, preĝon al la Dio de mia vivo.

10. — Mi diras al Dio, mia roko : kial Vi min forgesis? kial mi iradas malgaja pro la premado de mia malamiko?

11. — Kvazaŭ tranĉante miajn ostojn, mokas min miaj malamikoj, dirante al mi ĉiutage : kie estas via Dio?

12. — Kial vi malĝojas, mia animo, kial vi konsterniĝas en mi? Esperu al Dio, ĉar ankoraŭ mi dankos Lin, la savanton de mia vizaĝo kaj mian Dion.

PSALMO XLIII.

1. — Juĝu min, Dio, kaj defendu mian aferon kontraŭ popolo nepia; de homo malverema kaj maljusta savu min.

2. — Ĉar Vi estas la Dio de mia forto; kial Vi forpuŝis min? kial mi iradas malĝoja pro la premado de la malamiko?

3. — Sendu Vian lumon kaj Vian veron, ke ili min gvidu, ke ili alvenigu min al Via sankta monto kaj al Via loĝejo.

4. — Kaj mi venos al la altaro de Dio, al la Dio de mia ĝojo kaj ĝuo, kaj mi gloros Vin per harpo, Dio, mia Dio.

5. — Kial vi malĝojas, mia animo, kaj kial vi konsterniĝas en mi? Esperu al Dio, ĉar ankoraŭ mi dankos Lin, la savanton de mia vizaĝo kaj mian Dion.

PSALMO XLIV.

1. — *Al la ĥorestro. Instruo de la Koraĥidoj.*

2. — Dio, per niaj oreloj ni aŭdis, niaj patroj rakontis al ni, kion Vi faris en iliaj tagoj, en tempo antikva.

3. — Vi per Via mano forpelis popolojn kaj ilin Vi enloĝigis; popolojn Vi pereigis kaj ilin Vi vastigis.

4. — Ĉar ne per sia glavo ili akiris la teron, kaj ne ilia brako helpis ilin, sed nur Via dekstra mano kaj Via brako kaj la lumo de Via vizaĝo, ĉar Vi ilin favoris.

5. — Vi estas mia reĝo, ho Dio; disponu helpon al Jakobo.

6. — Per Vi ni disbatos niajn malamikojn, per Via nomo oni piedpremos niajn kontraŭbatalantojn.

7. — Ĉar ne mian pafarkon mi fidas, mia glavo min ne helpos;

8. — sed Vi helpas nin kontraŭ niaj malamikoj kaj niajn malamantojn Vi kovras per honto.

9. — Dion ni gloros ĉiutage, kaj Vian nomon ni dankos eterne. — Sela.

10. — Sed Vi nin forlasis kaj hontigis, kaj Vi ne eliras kun nia militistaro.

11. — Vi devigas nin forkuri de nia malamiko, ke niaj malamantoj nin prirabu;

12. — Vi fordonas nin por formanĝo, kiel ŝafojn, kaj inter la popolojn Vi disĵetis nin;

13. — Vi vendis Vian popolon por nenio kaj prenis por ili nenian prezon;

14. — Vi faris nin malestimataĵo por niaj najbaroj, mokataĵo kaj insultataĵo por niaj ĉirkaŭantoj;

15. — Vi faris nin instrua ekzemplo por la popoloj, ke la nacioj balancas pri ni la kapon.

16. — Ĉiutage mia malhonoro estas antaŭ mi kaj honto kovras mian vizaĝon,

17. — pro la voĉo de mokanto kaj insultanto, antaŭ la vizaĝo de malamiko kaj venĝanto.

18. — Ĉio tio trafis nin, sed ni Vin ne forgesis, kaj ni ne perfidiĝis al Via interligo;

19. — ne retiriĝis nia koro, kaj niaj paŝoj ne deflankiĝis de Via vojo.

20. — Kiam Vi batis nin sur loko de drakoj kaj kovris nin per ombro de morto,

21. — tiam se ni forgesus la nomon de nia Dio kaj ni etendus niajn manojn al fremda dio, —

22. — ĉu Dio tion ne trovus? Li ja scias la sekretojn de la koro.

23. — Pro Vi ni ja estas mortigataj ĉiutage, oni rigardas nin kiel ŝafojn por buĉo.

24. — Leviĝu, kial Vi dormas, mia Sinjoro? Vekiĝu, ne forpuŝu por ĉiam.

25. — Kial Vi kaŝas Vian vizaĝon, forgesas nian mizeron kaj nian suferon?

26. — Nia animo estas ja ĵetita en la polvon, nia korpo kliniĝis al la tero.

27. — Leviĝu, helpu kaj savu nin pro Via boneco.

PSALMO XLV.

1. — *Al la ĥorestro. Por « ŝoŝanoj*[1] ». *Instrua ama kanto de la Koraĥidoj.*

2. — Mia koro ekdeziris bonan vorton; mi kantos pri reĝo; mia lango estas kano de lerta verkisto.

3. — Vi estas la plej bela el la homidoj; ĉarmo estas sur viaj lipoj; tial Dio benis vin por ĉiam.

4. — Zonu vian lumbon per glavo, vi, forta per via majesteco kaj beleco.

5. — Kaj en akcelo de via beleco veturu por la vero, por justeco al la humiluloj, kaj via dekstra mano montros miraklojn.

1. *Shoshannim.* Eble seskorda instrumento, eble nomo de muzika tono. Laŭ kelkaj ekzegezistoj tiu vorto signifas « Pri lilioj » kaj tio signifus, ke la XLV^{a} psalmo devas esti kantata laŭ la ario de la malnova melodio : « Pura kiel lilio estas la atesto ».

6. — Viaj sagoj estas akraj, kaj, faligante antaŭ vi la popolojn, ili penetros en la koron de la malamikoj de la reĝo.

7. — Via Dia trono estas eterna, la sceptro de via regno estas sceptro de justeco.

8. — Vi amas virton kaj malamas malvirton, tial Dio oleis vin per oleo de ĝojo pli ol viajn kamaradojn.

9. — Mirho, aloo kaj kasio estas ĉiuj viaj vestoj; en palacoj eburaj ĝojigas vin muziko.

10. — Reĝidinoj estas inter viaj karulinoj; ĉe via dekstra flanko staras edzino en Ofira oro.

11. — Aŭdu, filino, rigardu kaj klinu al mi vian orelon, kaj forgesu vian popolon kaj la domon de via patro;

12. — kaj plaĉos al la reĝo via beleco, ĉar li estas via sinjoro, kaj vi kliniĝu antaŭ li.

13. — Kaj la filino de Tiro venos al vi kun donacoj, petegos antaŭ vi la riĉuloj de la popolo.

14. — En sia plena ornamo estas interne la reĝidino: el ora teksaĵo estas ŝia vesto.

15. — En brodita vestoj ŝi estas kondukata al la reĝo; post ŝi estas kondukataj al vi knabinoj, ŝiaj koleginoj.

16. — Ili estas kondukataj kun ĝojo kaj kantoj, ili eniras en la palacon de la reĝo.

17. — Anstataŭ viaj patroj estos viaj filoj; vi faros ilin princoj sur la tuta tero.

18. — Mi memorigos vian nomon de generacio al generacio; tial gloros vin popoloj ĉiam kaj eterne.

PSALMO XLVI.

1\. — *Al la ĥorestro. De la Koraĥidoj. Por « alamoj*[1] *». Kanto.*

2\. — Dio estas por ni rifuĝejo kaj forto, helpo en mizeroj, rapide trovata.

3\. — Tial ni ne timas, eĉ se pereus la tero kaj la montoj falus en la internon de la maroj.

4\. — Bruu, bolu Liaj akvoj, tremu la montoj antaŭ Lia majesto. — Sela.

5\. — Liaj riveraj torentoj ĝojigas la urbon de Dio, la sanktan loĝejon de la Plejaltulo.

6\. — Dio estas en ĝia mezo, ĝi ne ŝanceliĝos; Dio ĝin helpas en frua mateno.

7\. — Ekbruis popoloj, ekŝanceliĝis regnoj; Li sonigis Sian voĉon, kaj la tero fandiĝis.

8\. — Dio Cebaot estas kun ni, nia defendo estas la Dio de Jakobo. — Sela.

9\. — Iru, rigardu la farojn de Dio, kiu faris detruojn sur la tero,

10\. — kiu ĉesigas militojn ĝis la fino de la tero, rompas pafarkon, rompas ponardegon, forbruligas veturilojn per fajro.

11\. — Cedu kaj sciu, ke Mi estas Dio; Mi estas glora inter la popoloj, Mi estas glora sur la tero.

12\. — Dio Cebaot estas kun ni, nia defendo estas la Dio de Jakobo. — Sela.

1\. *Alamoth.* Tiu ĉi vorto estas la multenombro de la hebrea vorto *Âlmâ* (virgulino), kaj oni kredas, ke ĝi signifas « laŭ la maniero de virgulinoj », t. e. per voĉo de junulino (soprana voĉo). Laŭ kelkaj aliaj ĝi estas malnova muzika instrumento, kiu similas la aldviolonon. La hebrea radiko *âlam* signifas ankaŭ *kaŝi*; tial laŭ kelkaj oni difinas al tiu psalmo ian kaŝitan misteran sencon, diversmaniere tradukitan de la ekzegezistoj.

PSALMO XLVII.

1\. — *Al la ĥorestro. De la Koraĥidoj. Psalmo.*

2\. — Ĉiuj popoloj, plaŭdu per la manoj, kriu al Dio per voĉo de kanto.

3\. — Ĉar Dio, la Plejalta, estas timinda, Li estas granda reĝo super la tuta tero.

4\. — Li subigas al ni popolojn kaj metas gentojn sub niajn piedojn.

5\. — Li elektas por ni nian heredon, la majeston de Jakobo, kiun Li amas. — Sela.

6\. — Dio supreniras ĉe sonoj de ĝojo, la Eternulo — ĉe trumpetado.

7\. — Kantu al Dio, kantu! kantu al nia reĝo, kantu!

8\. — Ĉar Dio estas la reĝo de la tuta tero : kantu edifan kanton!

9\. — Dio reĝas super la popoloj, Dio sidas sur Sia sankta trono.

10\. — La princoj de la popoloj kolektiĝis, — la popolo de la Dio de Jakobo; ĉar al Dio apartenas la ŝildoj de la tero; Li estas tre alta.

PSALMO XLVIII.

1\. — *Kanto-psalmo de la Koraĥidoj.*

2\. — Granda estas Dio kaj tre glora en la urbo de nia Dio, sur Lia sankta monto.

3\. — Bela altaĵo, ĝojiga por la tuta tero estas la monto Ciono, en la norda regiono, la urbo de granda reĝo.

4\. — Dio estas konata en ĝiaj palacoj, kiel defendanto.

5\. — Jen kolektiĝis la reĝoj, sed ĉiuj kune foriris.

6\. — Ili vidis kaj ekmiris, konfuziĝis kaj forkuris.

7\. — Teruro ilin atakis, tremo, kiel ĉe akuŝantino.

8\. — Per orienta vento Vi ruinigis la ŝipojn de Tarsiso.

9\. — Kion ni aŭdis, tion ni vidis en la urbo de Dio Cebaot,

en la urbo de nia Dio; Dio fortikigu ĝin por ĉiam! — Sela.

10. — Ni meditis, ho Dio, pri Via boneco interne de Via templo.

11. — Kiel Via nomo, ho Dio, tiel Via gloro estas en la finoj de la tero; plena de justeco estas Via dekstra mano.

12. — Ĝoju la monto Ciono, ĝoju la filinoj de Jehudo pro Viaj juĝoj.

13. — Iru ĉirkaŭ Ciono kaj ĉirkaŭrigardu ĝin, kalkulu ĝiajn turojn;

14. — atentu ĝiajn fortikaĵojn, vizitu ĝiajn palacojn, por ke vi rakontu al estonta generacio.

15. — Ĉar jen estas Dio, nia Dio, por ĉiam kaj eterne; Li estos nia kondukanto ĝis la morto.

PSALMO XLIX.

1. — *Al la ĥorestro. De la Koraĥidoj. Psalmo.*

2. — Aŭskultu ĉi tion, ĉiuj popoloj; atentu, ĉiuj loĝantoj de la mondo,

3. — kaj homidoj, kaj viridoj, riĉulo kaj malriĉulo.

4. — Mia buŝo diros saĝaĵon kaj la penso de mia koro — prudentaĵon.

5. — Mi klinos mian orelon al sentenco, sur harpo mi esprimos mian enigmon.

6. — Kial mi devus timi en tagoj de malbono, kiam min ĉirkaŭas la malboneco de miaj persekutantoj,

7. — kiuj fidas sian potencon kaj fanfaronas per sia granda riĉeco?

8. — Fraton tute ne liberigos homo, ne donos al Dio elaĉeton por li :

9. — multekosta estos la elaĉeta prezo por ilia animo, kaj tamen neniam tio estos,

10. — ke iu restos viva eterne, ne vidos la tombon.

11. — Oni ja vidas, ke saĝuloj mortas, kaj ankaŭ malsaĝulo kaj sensciulo pereas kaj lasas al aliaj sian havon.

12. — Ilia interno estas iliaj domoj por ĉiam, iliaj loĝejoj de generacio al generacio, kaj ili estas gloratаj sur la tero.

13. — Sed homo ne restas longe en honoro, li egaliĝas al bruto buĉota.

14. — Tia estas ilia vojo, ilia espero, kaj iliaj posteuloj aprobas ilian opinion. — Sela.

15. — Kiel ŝafoj ili estos metataj en la inferon; la morto ilin paŝtos, kaj matene virtuloj ilin ekposedos, kaj ilia bildo pereos en la infero, perdinte loĝejon.

16. — Sed Dio liberigos mian animon el la mano de la infero, ĉar Li prenos min. — Sela.

17. — Ne timu, kiam homo riĉiĝas, kiam grandiĝas la gloro de lia domo.

18. — Ĉar mortante li ne prenos ĉion, ne iros post li malsupren lia honoro.

19. — Ĉar kvankam li ĝuigas sian animon dum sia vivado kaj oni vin laŭdas por tio, ke vi faras al vi bone,

20. — tamen li iros al la generacio de siaj patroj, kiuj neniam vidos lumon.

21. — Homo, kiu estas en honoro, sed ne havas prudenton, estas egala al bruto buĉota.

PSALMO L.

1. — *Psalmo de Asaf.* Dio de la dioj, la Eternulo, ekparolis kaj vokis la teron de la sunleviĝo ĝis la sunsubiro.

2. — El Ciono, la perfektaĵo de beleco, Dio ekbrilis.

3. — Nia Dio venu kaj ne silentu; fajro ekstermanta estas antaŭ Li, ĉirkaŭ Li estas granda ventego.

4. — Li vokas la ĉielon de supre kaj la teron, por juĝi Sian popolon :

5. — Kolektu al Mi Miajn fidelulojn, kiuj faris kun Mi interligon ĉe oferdono.

6. — Kaj la ĉielo proklamis Lian justecon, ĉar Dio estas tiu juĝanto. — Sela.

7. — Aŭskultu, Mia popolo, kaj Mi parolos; Izraelo, Mi atestos pri vi; Mi estas Dio, via Dio.

8. — Ne pro viaj oferdonoj Mi vin riproĉos, ĉar viaj bruloferoj estas ĉiam antaŭ Mi.

9. — Mi ne prenos el via domo bovidon, el viaj kortoj kaprojn :

10. — Ĉar al Mi apartenas ĉiuj bestoj en la arbaroj, miloj da brutoj sur la montoj;

11. — Mi konas ĉiujn birdojn sur la montoj, kaj la ornamo de la kampoj estas antaŭ Mi.

12. — Se Mi malsatus, Mi ne dirus al vi, ĉar al Mi apartenas la mondo kaj ĉio, kio ĝin plenigas.

13. — Ĉu Mi manĝas viandon de bovoj, kaj ĉu Mi trinkas sangon de kaproj ?

14. — Oferdonu al Dio dankon, kaj plenumu antaŭ la Plejaltulo viajn promesojn.

15. — Voku Min en la tago de mizero; Mi vin liberigos, kaj vi Min gloros.

16. — Kaj al la malpiulo Dio diris : por kio vi parolas pri Miaj leĝoj kaj vi portas Mian interligon en via buŝo,

17. — dum vi malamas moralinstruon kaj ĵetas Miajn vortojn malantaŭen de vi ?

18. — Kiam vi vidas ŝteliston, vi aliĝas al li, kaj kun adultuloj vi estas partoprenanto;

19. — vian buŝon vi uzas por malbono, kaj via lango plektas falsaĵon;

20. — vi sidas kaj parolas kontraŭ via frato, pri la filo de via patrino vi kalumnias.

21. — Tion vi faris, kaj Mi silentis, kaj vi pensis, ke mi estas tia, kiel vi. Mi punos vin, kaj Mi metos ĉion antaŭ viajn okulojn.

22. — Komprenu ĉi tion, vi, kiuj forgesas Dion; alie Mi forrabos, kaj neniu savos.

23. — Kiu oferdonas dankon, tiu Min honoras; kaj kiu estas singarda en la vojo, al tiu Mi aperigos Dian helpon.

PSALMO LI

1. — *Al la ĥorestro. Psalmo de Davido,*

2. — *kiam venis al li la profeto Natan post lia aliĝo al Bat-Seba.*

3. — Korfavoru min, Dio, laŭ Via boneco; laŭ Via granda kompatemeco elstreku miajn pekojn.

4. — Lavu min tute pure de mia krimo, kaj purigu min de mia peko.

5. — Ĉar miajn kulpojn mi konscias kaj mia peko estas ĉiam antaŭ mi.

6. — Antaŭ Vi sola mi pekis, kaj mi faris tion, kio estas malbona antaŭ Viaj okuloj, tial Vi estas justa en Via vorto kaj pura en Via juĝo.

7. — Mi estas ja naskita en krimo, kaj en peko gravediĝis per mi mia patrino.

8. — Vi amas ja veron en la koro, kaj en kaŝiteco Vi aperigas al mi saĝon.

9. — Senpekigu min per hisopo, kaj mi fariĝos pura; lavu min, kaj mi estos pli blanka ol neĝo.

10. — Aŭdigu al mi ĝojon, kaj regajiĝos la ostoj, kiujn Vi batis.

11. — Kaŝu Vian vizaĝon de miaj pekoj kaj ĉiujn miajn krimojn elstreku.

12. — Koron puran kreu al mi, Dio, kaj spiriton ĝustan novigu en mi.

13. — Ne forpuŝu min de Via vizaĝo, kaj Vian sanktan spiriton ne forprenu de mi.

14. — Redonu al mi la ĝojon de Via helpo, kaj spirito bonfara fortikigu min.

15. — Mi instruos al la krimuloj Vian vojon, kaj pekuloj revenos al Vi.

16. — Liberigu min de sango, Dio, Dio de mia savo, mia lango kantos Vian justecon.

17. — Dio, malfermu miajn lipojn, kaj mia buŝo rakontos Vian gloron.

18. — Ĉar Vi ne deziras oferdonon, — mi ĝin donus; brulofero ne plaĉas al Vi.

19. — Oferdonoj al Dio estas spirito suferanta; koron suferantan kaj humilan Vi, Dio, ne malŝatas.

20. — Bonfaru al Ciono laŭ Via favoro, konstruu la murojn de Jeruzalemo;

21. — tiam plaĉos al Vi oferdonoj de pieco, brulofero kaj plenofero; tiam oni metos sur Vian altaron junajn bovojn.

PSALMO LII.

1. — *Al la ĥorestro. Instruo de Davido,*

2. — *kiam venis Doeg la edomido kaj raportis al Saulo kaj diris al li, ke Davido venis en la domon de Aĥimeleĥ.*

3. — Kial vi fanfaronas pro malbono, ho fortulo? la boneco de Dio estas ĉiama.

4. — Pereon intencas via lango, kiel akrigita razilo ĝi tranĉas malicon.

5. — Vi pli amas malbonon, ol bonon, pli mensogi, ol diri veron. — Sela.

6. — Vi amas ĉian parolon pereigan, parolon malican.

7. — Tial Dio pereigos vin por ĉiam, elŝiros kaj elĵetos vin el la lando de la vivantoj. — Sela.

8. — Kaj virtuloj vidos kaj ektimos, kaj pri li ili ridos :

9. — jen estas la viro, kiu ne en Dio vidis sian forton, sed fidis sian grandan riĉecon, sentis sin forta per sia malbonpovado.

10. — Kaj mi, kiel verda olivarbo en la domo de Dio, fidas la bonecon de Dio ĉiam kaj eterne.

11. — Mi dankos Vin eterne por tio, kion Vi faris, kaj mi esperos al Via nomo, ĉar Vi estas bona por Viaj fideluloj.

PSALMO LIII.

1. — *Al la ĥorestro. Por « maĥalato* [1] ». *Instruo de Davido.*

2. — Sensaĝulo diris en sia koro : Dio ne ekzistas. Ili sentaŭgiĝis kaj abomeniĝis en la malvirto, ekzistas neniu, kiu faras bonon.

3. — Dio el la ĉielo ekrigardis la homidojn, por vidi, ĉu ekzistas prudentulo, kiu serĉas Dion.

4. — Ĉiuj devojiĝis, ĉiuj malvirtiĝis; ne ekzistas homo, kiu faras bonon, ne ekzistas eĉ unu.

5. — Ĉu ne prudentiĝos tiuj, kiuj faras krimon, kiuj manĝas mian popolon, kiel oni manĝas panon, kaj kiuj ne vokas al Dio?

6. — Tie ili timas, kie timindaĵo ne ekzistas, ĉar Dio disĵetas la ostojn de tiuj, kiuj vin sieĝas; vi hontigos ilin, ĉar Dio ilin forpuŝis.

7. — Venu el Ciono helpo al Izraelo! Kiam Dio revenigos Sian malliberigitan popolon, tiam triumfos Jakobo, ĝojos Izraelo.

1. *Maĥalath* signifas *por ĥoro* aŭ *per ĥoro*. Kelkaj diras, ke ĝi estas speco de fluto. La hebrea radiko havas ankaŭ sencon de malĝojo kaj malfeliĉo. Estas tute malfacile elekti la ĝustan sencon inter ĉi tiuj malsamaĵoj.

PSALMO LIV.

1\. — *Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Instruo de Davido,*

2\. — *kiam venis la Zifanoj kaj diris al Saulo : jen Davido kaŝiĝas ĉe ni.*

3\. — Dio, per Via nomo helpu min kaj per Via forto donu al mi justecon.

4\. — Dio, aŭskultu mian preĝon, atentu la vortojn de mia buŝo.

5\. — Ĉar fremduloj leviĝis kontraŭ mi kaj fortuloj serĉas mian animon; ili ne havas Dion antaŭ si. — Sela.

6\. — Jen Dio estas mia helpanto, mia Sinjoro estas subtenanto de mia animo.

7\. — Li returnos la malbonon al miaj malamikoj; laŭ Via vereco ekstermu ilin.

8\. — Kun volonteco mi faros al Vi oferdonon, mi gloros Vian nomon, ĉar ĝi estas bona;

9\. — ĉar de ĉiuj suferoj Li savis min, kaj venĝon sur miaj malamikoj vidas mia okulo.

PSALMO LV.

1\. — *Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Instruo de Davido.*

2\. — Aŭskultu, ho Dio, mian preĝon, kaj ne kaŝu Vin de mia petego.

3\. — Atentu min kaj respondu al mi; mi ĝemas en mia malĝojo, kaj mi ploregas,

4\. — pro la kriado de la malamiko, pro la premado de la malbonulo, ĉar ili preparas kontraŭ mi malicon kaj kolere min malamas.

5\. — Mia koro tremas en mi, kaj teruroj de morto min atakis;

6\. — timo kaj tremo venis sur min, kaj konsternego min kovris.

7. — Kaj mi diris : ho, se mi havus flugilojn kiel kolombo, mi forflugus kaj mi ie eklogus;

8. — malproksimen mi forigus, mi eklogus en dezerto. — Sela.

9. — Mi rapidus al rifuĝejo for de ventego kaj fulmotondro.

10. — Pereigu, mia Sinjoro, disigu ilian langon, ĉar mi vidas rabadon kaj malpacon en la urbo.

11. — Tage kaj nokte ili ĉirkaŭas ĝiajn murojn, kaj malbonfaroj estas interne de ĝi;

12. — pereigemo estas interne de ĝi, kaj trompo kaj falso ne forlasas ĝian straton.

13. — Ne malamiko min ja insultas, — mi tion tolerus; ne mia malamanto tenas sin grande kontraŭ mi, — mi kaŝus min de li;

14. — sed vi, kiu estas tia sama homo kiel mi, mia amiko, mia kamarado,

15. — vi, kun kiu ni kune intime paroladis, iradis en la domon de Dio en la amaso.

16. — La morto ilin kaptu, ili iru vivaj en la inferon, ĉar malbonagado estas en iliaj loĝejoj, en ilia mezo.

17. — Mi vokas al Dio, kaj la Eternulo min savos.

18. — Vespere kaj matene kaj tagmeze mi plendas kaj ĝemas, kaj Li aŭskultas mian voĉon.

19. — Li liberigis pace mian animon de atako kontraŭ mi, kiam ili grandanombre estis kontraŭ mi.

20. — Dio aŭskultos kaj Li humiligos ilin, la vivanto de eterne; — Sela; ĉar ili ne ŝanĝiĝas kaj ili ne timas Dion.

21. — Li metis sian manon sur siajn amikojn, li rompis sian interligon;

22. — pli glata ol butero estas lia buŝo, kaj milito estas en lia koro; liaj vortoj estas pli delikataj ol oleo, sed ili estas nudigitaj glavoj.

23. — Metu vian ŝarĝon sur Dion, kaj Li vin subtenos; neniam Li lasos fali piulon.

24. — Vi, ho Dio, malsuprenigos ilin en la foson de pereo; la homoj de sango kaj falso ne atingos la duonon de siaj tagoj; sed mi fidas Vin.

PSALMO LVI.

1. — *Al la ĥorestro. Por « Jonat-elem-reĥokim*[1] ». *Verko de Davido,*

2. — *kiam kaptis lin la Filiŝtoj en Gato.*

3. — Korfavoru min, Dio, ĉar homo volas min engluti, ĉiutage malamiko min premas.

4. — Miaj malamikoj volas min engluti ĉiutage, ĉar multaj militas kontraŭ mi fiere.

5. — En la tago, kiam mi timas, mi fidas Vin.

6. — Dion, kies vorton mi gloras, tiun Dion mi fidas, mi ne timas : kion karno faros al mi?

7. — Ĉiutage ili atakas miajn vortojn; ĉiuj iliaj pensoj pri mi estas por malbono.

8. — Ili kolektiĝas, embuskas, observas miajn paŝojn, penante kapti mian animon.

9. — Por ilia malbonago kaptu ilin, en kolero faligu la popolojn, ho Dio!

10. — Mian vagadon Vi kalkulis; metu miajn larmojn en Vian felsakon, ili estas ja en Via libro.

11. — Tiam miaj malamikoj returniĝos malantaŭen en la tago, kiam mi vokos; tion mi scias, ke Dio estas kun mi.

12. — Mi gloros vorton de Dio, mi gloros vorton de la Eternulo.

13. — Dion mi fidas, mi ne timas : kion faros al mi homo?

14. — Mi faris al Vi, Dio, promesojn, mi plenumos al Vi dankoferojn.

1. *Jonath-'elem-reĥokim* signifas : « Kolombino de la malproksimaj terebintoj ». Ĝi estas tute eble la nomo de melodio, laŭ kiu oni kantis tiun psalmon.

PSALMO LVII.

1. — *Al la ĥorestro. Por « al-taŝĥeto*[1] *». Verko de Davido,*

2. — *kiam li forkuris de Saulo en la kavernon.*

3. — Korfavoru min, Dio, korfavoru min, ĉar Vin fidas mia animo kaj sub la ombro de Viaj flugiloj mi min kaŝas, ĝis pasos la mizeroj.

4. — Mi vokas al Dio la Plejalta, al Dio, kiu decidas pri mi.

5. — Li sendu el la ĉielo kaj helpu min, Li, kiu hontigas mian persekutanton; — Sela. — Dio sendu Sian favoron kaj Sian veron.

6. — Mia animo estas inter leonoj; mi kuŝas inter homidoj avidaj, kies dentoj estas ponardegoj kaj sagoj, kaj kies lango estas akra glavo.

7. — Altiĝu super la ĉielo, ho Dio; super la tuta tero estas Via gloro.

8. — Reton ili metis antaŭ miaj piedoj, ili premis mian animon, ili fosis antaŭ mi foson, sed ili mem falis en ĝin. — Sela.

9. — Fortiĝis mia koro, ho Dio, fortiĝis mia koro, mi kantos kaj gloros.

10. — Vekiĝu, mia honoro, vekiĝu, citro kaj harpo, mi vekos la matenan ĉielruĝon.

11. — Mi gloros Vin, Dio, inter la popoloj, mi kantos al Vi inter la gentoj.

12. — Ĉar granda ĝis la ĉielo estas Via boneco, kaj ĝis la nuboj estas Via vero.

13. — Altiĝu super la ĉielo, ho Dio; super la tuta tero estas Via gloro.

1. *Al-taschith* laŭvorte signifas « Ne detruu ». Eble ĝi estas malnova ario de vinberrikolta tempo. (Vidu Isaak ĉapitro 65, verseto 8 : Tiel parolas Eternulo : *kiam restas suko ia en vinberaro oni diras : ĝin ne detruu, ĉar tie estas beno.*) La du fragmentoj eble aludas ian malnovan hebrean melodion.

PSALMO LVIII.

1. — *Al la ĥorestro. Por « al-taŝĥeto ». Verko de Davido.*
2. — Ĉu efektive vi parolas veron, vi potenculoj, ĉu vi juste juĝas, homidoj?
3. — En la koro vi faras krimaĵojn, sur la tero vi pesas per manoj rabemaj.
4. — De la momento de sia naskiĝo la malvirtuloj devojiĝis, de el la ventro de sia patrino la mensogantoj ekeraris.
5. — Ilia furiozo estas simila al la furiozo de serpento, de surda aspido, kiu ŝtopas sian orelon,
6. — kiu ne aŭdas la vortojn de sorĉistoj, de subĵurigantoj, lertaj en sia arto.
7. — Dio, frakasu iliajn dentojn en ilia buŝo; frakasu la makzelojn de la leonoj, ho Dio!
8. — Ili forverŝiĝu kiel akvo, kiu malaperas; kiam Li ĵetos Siajn sagojn, ili estu kiel buĉitaj.
9. — Kiel limako konsumiĝanta ili malaperu, kiel abortaĵo virina, kiu ne vidis la sunon;
10. — antaŭ ol viaj kaldronoj eksentos la dornojn, ilin vivajn kaj freŝajn pereigu la ventego.
11. — Ĝojos la virtulo, kiam li vidos venĝon; li lavos siajn piedojn en la sango de la malvirtulo.
12. — Kaj la homoj diros : ekzistas frukto por la virtulo, ekzistas Dio, juĝanto sur la tero.

PSALMO LIX.

1. — *Al la ĥorestro. Por « al-taŝĥeto ». Verko de Davido,*
2. — *kiam Saulo sendis, ke oni gardu la domon, por lin mortigi.*
3. — Savu min de miaj malamikoj, mia Dio, defendu min kontraŭ tiuj, kiuj leviĝis kontraŭ mi.

4. — Savu min de la krimuloj, kaj kontraŭ la sangaviduloj helpu min.

5. — Ĉar jen ili embuskas kontraŭ mia animo, fortuloj kolektiĝas kontraŭ mi, ne por mia krimo kaj ne por mia peko, ho Dio.

6. — Sen kulpo de mia flanko ili kunkuras kaj armiĝas; rapidu renkonte al mi kaj rigardu.

7. — Vi, Eternulo, Dio Cebaot, Dio de Izraelo, vekiĝu, por rememori pri ĉiuj popoloj, ne indulgu ĉiujn krimajn malbonfarantojn. — Sela.

8. — Ili revenas vespere, bojas kiel hundoj kaj iras ĉirkaŭ la urbo.

9. — Jen ili malbonparolas per siaj buŝoj, glavoj estas sur iliaj lipoj; ĉar kiu aŭdas?

10. — Sed Vi, ho Dio, ridos pri ili, Vi mokos ĉiujn popolojn.

11. — Vi, mia forto, al Vi mi min turnas, ĉar Dio estas mia rifuĝo.

12. — Mia bona Dio rapidos al mi, Dio vidigos al mi venĝon sur miaj malamikoj.

13. — Ne mortigu ilin, por ke ne forgesu mia popolo; disbatu ilin per Via forto kaj faligu ilin, Sinjoro, nia ŝildo.

14. — La parolo de iliaj lipoj estas peko de iliaj buŝoj; ili kaptiĝu per sia malhumileco, ĉar ili parolas nur pri ĵurrompo kaj mensogo.

15. — Ekstermu ilin en kolerego, ekstermu, ke ili plu ne ekzistu, kaj ili eksciu, ke Dio regas Jakobon, ĝis la limoj de la mondo. — Sela.

16. — Ili revenas vespere, bojas kiel hundoj kaj iras ĉirkaŭ la urbo.

17. — Ili vagas pro manĝo kaj sen satiĝo pasigas la nokton.

18. — Sed mi kantos Vian forton, kaj matene mi gloros Vian bonecon, ĉar Vi estis por mi defendo kaj rifuĝo en la tago de mia malfeliĉo.

19. — Mia forto, al Vi mi kantos, ĉar Dio estas mia defendo, mia bona Dio.

PSALMO LX.

1. — *Al la ĥorestro. Por « ŝuŝan-eduto*[1] ». *Instrua verko de Davido,*
2. — *kiam li militis kun Sirio Mezopotamia kaj kun Sirio Coba, kaj kiam Joab, revenante, batis dekdu mil Edomidojn en la Sala valo.*
3. — Dio, Vi forlasis nin, Vi disbatis nin, Vi koleris; rekonsolu nin.
4. — Vi ekskuis la teron kaj fendis ĝin; resanigu ĝiajn vundojn, ĉar ĝi ŝanceliĝas.
5. — Vi sentigis al Via popolo pezan sorton, Vi trinkigis al ni vinon senkonsciigan.
6. — Sed Vi donis standardon al tiuj, kiuj Vin timas, por ke ili ĝin levu pro la vero. — Sela.
7. — Por ke liberiĝu Viaj amatoj, helpu per Via dekstra mano kaj aŭskultu min.
8. — Dio diris en Sia sanktejo, kaj mi triumfas; mi dividos Siĥemon, kaj la valon Sukot mi mezuros.
9. — Al mi apartenas Gilead, al mi apartenas Manaso, Efraimo estas la forto de mia kapo, Jehudo estas mia sceptro.
10. — Moab estas mia lavopelvo, sur Edomon mi ĵetos mian ŝuon, ĝoje kriu al mi, Filiŝtujo!
11. — Kiu enkondukas min en fortikigitan urbon? Kiu alkondukis min ĝis Edomo?
12. — Ĉu ne Vi, ho Dio, forlasis nin kaj ne eliras, ho Dio, kun niaj militistaroj?
13. — Donu al ni helpon kontraŭ la malamiko; vanta estas helpo de homo.

1. *Shushan-Edith* havas la saman sencon kiel « Shoshannim ». Vidu la noton de la Psalmo XLV, sur la paĝo 47.

14. — Kun Dio ni faros heroaĵojn, kaj Li dispremos niajn malamikojn.

PSALMO LXI.

1. —*Al la ĥorestro. Por korda instrumento. De Davido.*
2. — Aŭskultu, ho Dio, mian krion, atentu mian preĝon.
3. — De la fino de la tero mi vokas al Vi en la malĝojo de mia koro: sur rokon tro altan por mi suprenkonduku min.
4. — Ĉar Vi estis mia rifuĝejo, fortika turo kontraŭ malamiko.
5. — Lasu min loĝi eterne en Via tendo, havi rifuĝon sub la kovro de Viaj flugiloj. — Sela.
6. — Ĉar Vi, ho Dio, aŭdis miajn promesojn. Vi donis al mi la heredon de tiuj, kiuj timas Vian nomon.
7. — Aldonu tagojn al la tagoj de la reĝo, ke liaj jaroj daŭru multajn generaciojn.
8. — Li restu eterne antaŭ Dio, boneco kaj vero laŭ Via volo lin gardu.
9. — Tiel mi prikantos Vian nomon eterne, plenumante miajn promesojn ĉiutage.

PSALMO LXII.

1. — *Al la ĥorestro. Por « Jedutuno ». Psalmo de Davido.*
2. — Nur al Dio esperas mia animo, de Li venas mia helpo.
3. — Nur Li estas mia fortikaĵo kaj mia helpo, mia rifuĝejo; mi ne falos multe.
4. — Ĝis kiam vi insidos kontraŭ viro kaj ĉiuj vi penos faligi lin, kiel kliniĝintan muron, kiel barilon kadukan?
5. — Ili meditas nur pri tio, ke ili deĵetu lin de lia altaĵo; plaĉas al ili malvero; per la buŝo ili benas, kaj interne ili malbenas. — Sela.
6. — Nur Dion fidu, mia animo, ĉar Li estas mia espero.

7. — Nur li estas mia fortikaĵo kaj mia savo, mia rifuĝo, ke mi ne falu.

8. — En Dio estas mia savo kaj mia honoro; mia forta roko, mia ŝirmo estas en Dio.

9. — Fidu Lin en ĉiu tempo, ho popolo; elverŝu antaŭ Li vian koron: Dio estas nia defendo. — Sela.

10. — Nur vantaĵo estas la homidoj, malveraĵo estas la viridoj; metitaj sur pesilon, ili ĉiuj estas malpli ol vantaĵo.

11. — Ne fidu perfortaĵon, kaj rabitaĵon ne fidu vane; kiam kreskos riĉeco, ne atentu ĝin per via koro.

12. — Unu vorton diris Dio, dufoje mi ĝin aŭdis, ke la forto estas ĉe Dio.

13. — Kaj Vi, ho Dio, havas favorkorecon, ĉar Vi redonas al homo laŭ liaj faroj.

PSALMO LXIII.

1. —*Psalmo de Davido, kiam li estis en la dezerto Jehuda.*

2. — Dio, mia Dio, Vin mi serĉas; soifas pri Vi mia animo, sopiras pri Vi mia karno en lando seka, sensuka kaj senakva.

3. — Mi volus vidi Vin en Via sanktejo, vidi Vian forton kaj gloron.

4. — Ĉar Via favoro estas pli bona ol vivo; miaj lipoj Vin gloras.

5. — Tiel mi Vin gloradus en la daŭro de mia vivo, levadus miajn manojn pro Via nomo.

6. — Kvazaŭ de lardo kaj oleo satiĝus mia animo, kaj per vortoj de kanto Vin gloradus mia buŝo.

7. — Kiam mi rememoras Vin sur mia lito, en ĉiuj partoj de la nokto mi meditas pri Vi.

8. — Ĉar Vi estis por mi helpo, kaj en la ombro de Viaj flugiloj mi ĝojas.

9. — Mia animo algluiĝis al Vi; min subtenas Via dekstra mano.

10. — Kaj tiuj, kiuj penas pereigi mian animon, venos en la inferon sub la tero;

11. — ili estos mortigitaj per glavo, fariĝos akiro de vulpoj.

12. — Kaj la reĝo ĝojos per Dio; triumfos ĉiu, kiu ĵuras al Li; ĉar ŝtopiĝos la buŝo de tiuj, kiuj parolas malveron.

PSALMO LXIV.

1. — *Al la ĥorestro. Psalmo de Davido.*

2. — Aŭdu, ho Dio, mian krion en mia malĝojo; de la teruro pri malamiko gardu mian vivon.

3. — Ŝirmu min kontraŭ la konspiro de maliculoj, kontraŭ la amaso de krimuloj,

4. — kiuj akrigis sian langon kiel glavon, direktis vortojn maldolĉajn, kvazaŭ siajn sagojn,

5. — por pafi kaŝite kontraŭ senkulpulon; subite ili pafas kontraŭ lin kaj ne timas.

6. — Ili fortikigas sin en malbona intenco, konsiliĝas, por meti sekrete retojn; ili diras: kiu ilin vidos?

7. — Ili elpensas krimojn, kaŝas ilin tre zorge interne en si, en la profundeco de la koro.

8. — Sed Dio pafos kontraŭ ilin; per sago subita ili estos frapitaj.

9. — Kaj ili falos per sia propra lango; ĉiuj, kiuj ilin vidos, balancos la kapon.

10. — Kaj ektimos ĉiuj homoj kaj rakontos la agon de Dio kaj komprenos Liajn farojn.

11. — La virtulo ĝojos per Dio kaj fidos Lin, kaj triumfos ĉiuj, kiuj havas pian koron.

PSALMO LXV.

1. — *Al la ĥorestro. Psalmo de Davido. Kanto.*

2. — Vin oni fidas kaj gloras, ho Dio en Ciono, kaj al Vi oni plenumas promesojn.

3. — Al Vi, kiu aŭskultas preĝon, venas ĉiu karno.

4. — Krimaĵoj min premas; niajn pekojn Vi pardonos.

5. — Feliĉa estas tiu, kiun Vi elektas kaj alproksimigas al Vi, ke li loĝu en Viaj kortoj. Ili satiĝu per la bonaĵoj de Via domo, de Via sankta templo.

6. — Mirakle Vi respondas al ni en justeco, ho Dio, nia savanto, espero de ĉiuj finoj de la tero kaj de malproksimaj maroj,

7. — Vi, kiu fortigas montojn per Sia forto, kiu estas zonita per potenco,

8. — kiu kvietigas la bruadon de maroj, la bruadon de iliaj ondoj kaj la tumulton de popoloj.

9. — Kaj ektimos pro Viaj mirakloj la loĝantoj de la limoj; la lokojn de la sunleviĝo kaj sunsubiro Vi ĝojigas.

10. — Vi memoras pri la tero kaj Vi donas al ĝi akvon kaj Vi forte ĝin riĉigas; la torento de Dio estas plena de akvo; Vi pretigas ĝian panon, ĉar tiel Vi ĝin arangis.

11. — Vi donas trinkon al ĝiaj sulkoj, Vi ebenigas ĝiajn bulojn, per pluvego Vi ĝin moligas, Vi benas ĝiajn kreskaĵojn.

12. — Vi kronas la jaron per Via bono, kaj la signoj de Viaj piedoj gutas per graso.

13. — La stepoj de dezerto grasiĝas, kaj la montetoj zoniĝas per ĝojo;

14. — la herbejoj kovriĝ dkaser brutaroj, kaj laampoj vestiĝas per greno; ili ĝojas kaj kantas.

PSALMO LXVI.

1. — *Al la ĥorestro. Kanto-psalmo.* Ĝoje kriu'al Dio tuta la tero.

2. — Muziku la gloron de Lia nomo, faru honoron al Lia gloro.

3. — Diru al Dio : kiel mirindaj estas Viaj faroj! pro Via granda forto kaŝiĝas antaŭ Vi Viaj malamikoj.

4. — La tuta tero kliniĝas antaŭ Vi kaj kantas al Vi, kantas Vian nomon. — Sela.

5. — Venu kaj rigardu la farojn de Dio, kiu estas mirinda pro Siaj faroj inter la homidoj.

6. — Li faris el maro sekan teron, riveron oni transpaŝis piede; tie ni ĝojis pro Li.

7. — Li regas per Sia potenco eterne, Liaj okuloj rigardas la popolojn ; la ribelantoj ne leviĝos. — Sela.

8. — Laŭdu ho popoloj, nian Dion, kaj laŭte aŭdigu Lian gloron.

9. — Li donis vivon al nia animo, kaj ne lasis falŝanceliĝi nian piedon.

10. — Ĉar Vi esploris nin, Dio, Vi refandis nin, kiel oni refandas arĝenton.

11. — Vi enirigis nin en kaptilon, Vi metis ŝarĝon sur niajn lumbojn;

12. — Vi rajdigis homon sur nia kapo, ni trapasis fajron kaj akvon, sed Vi elirigis nin en bonstaton.

13. — Mi eniros en Vian domon kun bruloferoj, mi plenumos al Vi miajn promesojn,

14. — kiujn eligis miaj lipoj kaj elparolis mia buŝo, kiam mi estis en premo.

15. — Grasajn bruloferojn mi alportos al Vi kun fumo de ŝafoviroj; mi oferos bovidojn kaj kaprojn. — Sela.

16. — Venu, aŭskultu, ĉiuj, kiuj timas Dion, kaj mi rakontos, kion Li faris por mia animo.

17. — Al Li mi vokis per mia buŝo, kaj Lia glorado estis sub mia lango.

18. — Se mi vidus maljustaĵon en mia koro, Dio min ne aŭskultus;

19. — sed Dio aŭskultis, Li atentis la voĉon de mia preĝo.

20. — Glorata estu Dio, kiu ne forpuŝis mian preĝon kaj ne rifuzis al mi Sian bonecon.

PSALMO LXVII.

1. — *Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Psalmo-kanto.*

2. — Dio nin korfavoru kaj benu, Li aperigu al ni Sian luman vizaĝon. — Sela.

3. — Oni ekkonu sur la tero Vian vojon, en ĉiuj popoloj Vian savon.

4. — Dankos Vin popoloj, ho Dio, dankos Vin ĉiuj popoloj.

5. — Ĝojos kaj kantos gentoj, ĉar Vi juĝas popolojn juste kaj gentojn sur la tero Vi regas. — Sela.

6. — Dankos Vin popoloj, ho Dio, dankos Vin ĉiuj popoloj.

7. — La tero donis sian frukton; benu nin Dio, nia Dio.

8. — Benu nin Dio, kaj respektu Lin ĉiuj limoj de la tero.

PSALMO LXVIII.

1. — *Al la ĥorestro. De Davido. Psalmo-kanto.*

2. — Leviĝu Dio, distriĝu Liaj malamikoj kaj forkuru Liaj malamantoj for de Li.

3. — Kiel dispeliĝas fumo, tiel Vi ilin dispelos; kiel vakso fandiĝas de fajro, tiel pereos la malvirtuloj antaŭ Dio.

4. — Sed la virtuloj ĝojos, gajos antaŭ Dio kaj triumfos ĝojege.

5. — Kantu al Dio, muziku al Lia nomo, gloru la veturantan en la nuboj; Lia nomo estas « Jah »[1], ĝoju antaŭ Li.

1. Hebrea mallongigo de « Jehovah ».

6. — Patro de la orfoj kaj juĝanto de la vidvinoj estas Dio en Sia sankta loĝejo.

7. — Dio donas domon al soluloj, elirigas malliberulojn en liberecon ; nur la ribeluloj restas en dezerto.

8. — Dio, kiam Vi iris antaŭ Via popolo, kiam Vi paŝis en la dezerto, — sela,

9. — la tero tremis kaj la ĉielo fandiĝis de la vizaĝo de Dio, tiu Sinajo — de la vizaĝo de Dio, Dio de Izraelo.

10. — Bonfaran pluvon Vi verŝis, ho Dio, sur Vian heredon, kaj kiam ĝi perdis la fortojn, Vi ĝin vigligis.

11. — Via gento ekloĝis tie, Vi pretigis per Via boneco ĉion por la malriĉulo, ho Dio.

12. — Dio elparolas vorton, kaj grandega estas la nombro de la anoncantinoj.

13. — Reĝoj de armeoj forkuras, forkuras, kaj la hejmesidantino dividas akiron.

14. — Kiam vi kuŝas inter brutejoj, la flugiloj de kolombo estas kovritaj de arĝento kaj ĝiaj plumoj de brilanta oro.

15. — Kiam la Plejpotenca dismetis reĝojn sur la tero, ĝi brilis kiel neĝo sur Calmono.

16. — Monto de Dio estas la monto Basana, monto multepinta estas la monto Basana.

17. — Kial vi, montoj multepintaj, envie rigardas la monton, kiun Dio elektis, por sidi sur ĝi, kaj sur kiu Dio loĝos eterne?

18. — Da veturiloj de Dio ekzistas multaj miloj da miloj, inter ili estas Dio sur la sankta Sinajo.

19. — Vi supreniris alten, alkondukis kaptitojn, prenis donacojn de homoj, kaj eĉ ribeluloj povas loĝi ĉe Jah, la Dio.

20. — Glorata estu Dio, ĉiutage Li zorgas pri ni, Dio estas nia savo. — Sela.

21. — Dio estas por ni Dio de savo, kaj Dio, mia Sinjoro, savas de la morto.

22. — Jes, Dio frakasas la kapon de Siaj malamikoj, la multeharan kranion de tiuj, kiuj obstinas en siaj pekoj.

23. — Dio diris : el Basano mi alkondukos, mi alkondukos el la profundeco de la maro,

24. — por ke vi trempu vian piedon en sango kaj la lango de viaj hundoj ĝuu de viaj malamikoj.

25. — Oni vidis Vian iron, ho Dio, la iron de mia Dio, mia reĝo, en la sanktejo.

26. — Antaŭe iris kantistoj, poste kordinstrumentistoj, en la mezo de knabinoj timpanistinoj.

27. — En la kunvenoj gloru Dion, mian Sinjoron, vi, devenantoj de Izraelo.

28. — Tie estas Benjameno, la plej juna, ilia reganto; la princoj de Jehudo kaj iliaj amasoj; la princoj de Zebuluno kaj de Naftolio.

29. — Via Dio destinis vian forton. Fortikigu, Dio, tion, kion Vi faris por ni.

30. — Pro Via templo en Jeruzalemo la reĝoj alportos al Vi donacojn.

31. — Kvietigu la beston en la kanoj, la aron da bovoj kun la bovidoj, popoloj, kiuj humiliĝas pro pecoj da arĝento. Li dispelas la popolojn, kiuj deziras batalojn.

32. — Venos la eminentuloj el Egiptujo; Etiopujo etendos siajn manojn al Dio.

33. — Regnoj de la tero, kantu al Dio, muziku al mia Sinjoro, — sela,

34. — kiu regas en la ĉielo de la eternaj ĉieloj. Jen Li tondras per Sia voĉo, forta voĉo.

35. — Gloru la forton de Dio! super Izraelo estas Lia majesto, kaj Lia potenco estas en la nuboj.

36. — Mirinda Vi estas, ho Dio, en Via sanktejo. Li estas la Dio de Izraelo, Li donas forton kaj potencon al la popolo. Glorata estu Dio.

PSALMO LXIX.

1. — *Al la ĥorestro. Por « ŝoŝanoj*[1] ». *De Davido.*

2. — Savu min, Dio, ĉar la akvo venis ĝis mia animo.

3. — Mi profundiĝis en profundan marĉon, kaj mi ne havas, sur kio stari; mi enfalis en la profundon de la akvo, kaj la fluo min forportas.

4. — Mi senfortiĝis de mia kriado, sekiĝis mia gorĝo, laciĝis miaj okuloj de la atendado de mia Dio.

5. — Pli multaj ol la haroj de mia kapo estas miaj senkaŭzaj malamantoj; fortiĝis miaj premantoj, miaj maljustaj malamikoj; kion mi ne rabis, mi devas fordoni.

6. — Dio, Vi scias mian malsaĝecon, kaj miaj kulpoj ne estas kaŝitaj por Vi.

7. — Ne hontiĝu per mi tiuj, kiuj esperas al Vi, mia Sinjoro, Dio Cebaot! ne hontiĝu per mi tiuj, kiuj Vin serĉas, Dio de Izraelo!

8. — Ĉar pro Vi mi portas malhonoron, honto kovras mian vizaĝon.

9. — Mi fariĝis fremda por miaj fratoj, nekonato por la filoj de mia patrino.

10. — Ĉar fervoro pri Via domo min konsumis kaj la insultoj de Viaj insultantoj falis sur min.

11. — Kaj mi ploras, mia animo estas en fasto, kaj pri tio oni min hontigas.

12. — Kiel veston mi metis sur min sakon, kaj mi fariĝis moka ekzemplo por ili.

13. — Parolas pri mi la sidantoj ĉe la pordego, kaj la drinkantoj kantas pri mi.

14. — Kaj mi preĝas al Vi, ho Dio, en favora tempo; Dio, pro Via granda boneco respondu al mi per Via vera helpo.

1. Vidu la noton sur la paĝo 47.

15. — Eligu min el la ŝlimo, ke mi ne dronu; mi estu savita de miaj malamantoj kaj de profunda akvo.

16. — Ne fortiru min fluo de la akvo, ne englutu min profundo, kaj abismo ne fermu super mi sian buŝon.

17. — Aŭskultu min, Dio, ĉar bona estas Via favorkoreco; laŭ Via kompatemeco turnu Vin al mi.

18. — Kaj ne kaŝu Vian vizaĝon de Via sklavo, ĉar mi suferas; rapidu, aŭskultu min.

19. — Alproksimiĝu al mia animo, savu ĝin; spite miaj malamikoj liberigu min.

20. — Vi scias mian malhonoron kaj mian honton kaj mian mokatecon; antaŭ Vi estas ĉiuj miaj premantoj.

21. — Honto rompis mian koron, kaj mi senfortiĝis; mi atendis kompaton, sed ĝi forestis, konsolantojn, — sed mi ne trovis.

22. — Kaj ili donis al mi por manĝo galon, kaj en mia soifo ili trinkigis al mi vinagron.

23. — Ilia tablo fariĝu por ili reto kaj kaptilo.

24. — Mallumiĝu iliaj okuloj, ke ili ne vidu, kaj iliajn lumbojn malfortigu por ĉiam.

25. — Verŝu sur ilin Vian furiozon, kaj la flamo de Via kolero ilin ataku.

26. — Ilia loĝejo dezertiĝu, en iliaj domoj ne ekzistu loĝanto.

27. — Ĉar tiun, kiun Vi frapis, ili persekutas, kaj la suferojn de Viaj batitoj ili rakontas.

28. — Aldonu kulpon al ilia kulpo, ke ili ne atingu Vian bonecon.

29. — Ili estu elstrekitaj el la libro de vivantoj, kaj ili ne estu skribitaj kune kun virtuloj.

30. — Sed mi estas malriĉa kaj suferanta; Via helpo min defendu, ho Dio.

31. — Mi gloros la nomon de Dio per kanto, kaj mi rakontos en danko Lian grandecon.

32. — Kaj ĝi estos pli agrabla al Dio, ol bovo kun kornoj kaj fendohavaj hufoj.

33. — Vidos humiluloj kaj ĝojos! serĉantoj de Dio, via koro reviviĝos.

34. — Ĉar Dio aŭskultas humilulojn, kaj Siajn malliberulojn Li ne malŝatas.

35. — Gloru Lin la ĉielo kaj la tero, la maroj kaj ĉio, kio en ili moviĝas.

36. — Ĉar Dio helpos Cionon kaj konstruos la urbojn de Jehudo, ke oni tie loĝos kaj ilin heredos.

37. — Kaj la idaro de Liaj sklavoj ĝin heredos, kaj la amantoj de Lia nomo loĝos en ĝi.

PSALMO LXX.

1. — *Al la ĥorestro. De Davido. Pro memoro.*

2. — Dio, por savi min, Eternulo, por helpi min, rapidu.

3. — Hontiĝu kaj paliĝu tiuj, kiuj serĉas mian animon; retiriĝu kaj estu mokataj tiuj, kiuj deziras al mi malbonon.

4. — Kun honto iri returne tiuj, kiuj diras al mi « jen, jen! »

5. — Ĝoju kaj plezuriĝu per Vi ĉiuj, kiuj Vin serĉas, kaj la amantoj de Via savo diru ĉiam : granda estas Dio.

6. — Kaj mi estas humilulo kaj malriĉulo; Dio, rapidu al mi. Vi estas mia helpo kaj mia savanto; Dio, ne malrapidu.

PSALMO LXXI.

1. — Vin, ho Dio, mi fidas, — mi neniam hontiĝu.

2. — Per Via justeco savu min kaj liberigu min; klinu al mi Vian orelon kaj helpu min.

3. — Estu por mi fortika apogo, loĝejo, kien mi povus ĉiam veni, kiun Vi destinis por mia helpo; ĉar Vi estas mia roko kaj mia fortikaĵo.

4. — Mia Dio, liberigu min el la mano de malbonulo, el la mano de krimulo kaj premanto.

5. — Ĉar Vi estas mia espero, ho Dio, la Eternulo estas mia fido de mia juneco.

6. — Vin mi fidis de la embrieco, de la ventro de mia patrino Vi estas mia protektanto; per Vi mi ĉiam min gloras.

7. — Mirindaĵo mi estis por multaj, kaj Vi estas mia forta rifuĝejo.

8. — Plena estas mia buŝo de Via gloro.

9. — Mia buŝo estas plena de glorado por Vi, ĉiutage de Via majesto.

10. — Ne forpuŝu min en la tempo de maljuneco; kiam konsumiĝos miaj fortoj, tiam ne forlasu min.

11. — Ĉar miaj malamikoj parolas pri mi kaj tiuj, kiuj insidas kontraŭ mia animo, konsiliĝas inter si,

12. — dirante : Dio lin forlasis; persekutu kaj kaptu lin, ĉar neniu lin savos.

13. — Dio, ne malproksimiĝu de mi, mia Dio, rapidu, por helpi min.

14. — Estu hontigitaj kaj malaperu la persekutantoj de mia animo; de honto kaj malhonoro estu kovritaj tiuj, kiuj deziras al mi malbonon.

15. — Kaj mi ĉiam fidos kaj ĉiam pligrandigos Vian gloron.

16. — Mia buŝo rakontos Vian justecon, ĉiutage Vian helpon, ĉar mi ne povus ĉion elkalkuli.

17. — Mi gloros la fortojn de Dio, mia Sinjoro, mi rakontos nur Vian justecon.

18. — Dio, vi instruis min de mia juneco, kaj ĝis nun mi predikas pri Viaj mirakloj.

19. — Ankaŭ ĝis la maljuneco kaj grizeco ne forlasu min, Dio, ĝis mi rakontos pri Via brako al la estonta generacio, pri Via forto al ĉiuj venontoj.

20. — Via justeco, ho Dio, estas tre alta; en la grandaj faroj, kiujn Vi plenumis, ho Dio, kiu Vin egalas?

21. — Vi vidigis al mi grandajn kaj kruelajn suferojn, sed Vi denove min vivigis, kaj el la abismoj de la tero Vi denove min eligis.

22. — Vi pliigas mian grandecon kaj denove min konsolas.

23. — Kaj mi gloros Vin per psalminstrumento[1] por Via fideleco, mia Dio; mi kantos al Vi per harpo, ho Sanktulo de Izraelo!

24. — Ĝojas miaj lipoj, kiam mi kantas al Vi, kaj mia animo, kiun Vi savis.

25. — Kaj mia lango ĉiutage rakontas Vian justecon, ĉar hontigitaj kaj malhonoritaj estas tiuj, kiuj deziras al mi malbonon.

PSALMO LXXII

1. — *Pri Salomono.* Ho Dio, Vian juĝon donu al la reĝo kaj Vian justecon al la reĝido.

2. — Li juĝu Vian popolon kun vero kaj Viajn prematojn kun justeco.

3 — La montoj alportu al la popolo pacon kaj la montetoj justecon.

4. — Li juĝu la prematojn en la popolo, li savu la filojn de senhavulo, kaj li dispremu la premanton.

5. — Oni timu Vin tiel longe, kiel ekzistos la suno kaj la luno, de generacioj al generacioj.

6. — Li malleviĝu, kiel pluvo sur falĉitan herbejon, kiel gutoj, kiuj malsekigas la teron.

7. — En liaj tagoj floru virtulo kaj granda paco, ĝis ne ekzistos plu la luno.

8. — Li regu de maro ĝis maro kaj de rivero ĝis la finoj de la tero.

1. La *liuto*. Oni ankaŭ ĝin nomas *psalterio* (vidu Ps. CXLIV, 9).

9. — Kliniĝu antaŭ li la dezertanoj, kaj liaj malamikoj leku polvon.

10. — La reĝoj de Tarsiso kaj de la insuloj alportu donacojn, la reĝoj de Ŝebo kaj Sebo venigu donojn.

11. — Kliniĝu antaŭ li ĉiuj reĝoj, ĉiuj popoloj lin servu.

12. — Ĉar li savos ploregantan malriĉulon kaj senhelpan mizerulon.

13. — Li estos favorkora por malriĉulo kaj senhavulo, kaj li savos la animojn de mizeruloj.

14. — De malico kaj krimo li savos iliajn animojn, kaj kara estos ilia sango en liaj okuloj.

15. — Kaj li vivos, kaj oni donos al li el la oro de Ŝebo, kaj oni ĉiam preĝos por li, kaj ĉiutage oni lin benos.

16. — Estu multe da greno en la lando; sur la supro de la montoj ĝiaj spikoj ondiĝu kiel la Libano, kaj en la urboj ĉio floru, kiel herbo sur la tero.

17. — Lia nomo estu eterna; tiel longe, kiel ekzistas la suno, kresku lia nomo; ĉiuj popoloj sin benu per li kaj gloru lin.

18. — Glorata estu Dio la Eternulo, Dio de Izraelo, kiu sola faras miraklojn.

19. — Kaj laŭdata estu Lia glora nomo eterne, kaj Lia gloro plenigu la tutan teron. Amen kaj amen.

20. — Finiĝis la preĝoj de Davido, filo de Jiŝaj.

PSALMO LXXIII.

1. — *Psalmo de Asaf.* Jes, bona estas Dio por Izraelo, por tiuj, kiuj havas puran koron.

2. — Sed mi, — apenaŭ ne falŝanceliĝis miaj piedoj, preskaŭ elglitis miaj paŝoj.

3. — Ĉar mi ĉagreniĝis pro la fanfaronuloj, vidante la bonstaton de la malvirtuloj.

4 — Ĉar ili ne havas suferojn de morto kaj iliaj fortoj estas fortikaj.

5. — Ili ne partoprenas en la zorgoj de homoj, kaj ili ne suferas kun aliaj homoj.

6. — Tial ilian kolon ĉirkaŭvolvis fiereco, kaj perforteco ilin vestas kiel ornamo.

7. — Pro graso elmetiĝis iliaj okuloj, superbordiĝis en ilia koro la intencoj.

8. — Ili mokas, ili parolas malbonintence pri premado; ili parolas de alte.

9. — Kontraŭ la ĉielon ili levas sian buŝon, kaj ilia lango promenas sur la tero.

10. — Tial tien ankaŭ iras Lia popolo kaj kuras al ili kiel akvo.

11. — Kaj ili diras : kiel Dio scias, kaj ĉu la Plejalta komprenas?

12. — Jen tiuj estas malvirtuloj, kaj ili estas feliĉuloj de la mondo kaj atingis riĉecon!

13. — Nur vane mi purigis mian koron kaj lavis per senkulpeco miajn manojn,

14. — kaj mi turmentiĝas ĉiutage kaj mi suferas punon ĉiumatene!

15. — Se mi intencus paroli kiel ili, tiam mi fariĝus perfida al la generacio de Viaj filoj.

16. — Mi meditis, por kompreni ĉi tion, sed ĝi estis malfacila en miaj okuloj.

17. — Ĝis mi venis en la sanktejojn de Dio kaj mi ekkomprenis la finon de tio.

18. — Vi starigas ilin sur glitiga loko, kaj Vi ĵetas ilin en pereon.

19. — Kiel momente ili ruiniĝis, pereis, malaperis de subita teruro.

20. — Simile al sonĝo post la vekiĝo, Vi, Dio, tute sensignifigas ilian bildon en la urbo.

21. — Kiam bolis mia koro kaj turmentiĝis mia internaĵo,

22. — tiam mi estis senklerulo kaj mi ne komprenis, mi estis bruto antaŭ Vi.

23. — Sed mi ĉiam estas apud Vi, Vi tenas min je la dekstra mano.

24. — Per Via konsilo Vi min kondukas, kaj poste Vi akceptas min kun honoro.

25. — Kiu estas por mi en la ĉielo? kaj kun Vi mi nenion volas sur la tero.

26. — Konsumiĝas mia karno kaj mia koro; sed la fortikaĵo de mia koro kaj mia parto estas Dio por eterne.

27. — Jen tiuj, kiuj malproksimiĝas de Vi, pereas; Vi ekstermas ĉiun, kiu perfidiĝis al Vi.

28. — Sed al mi estas bone, ke mi estas proksima al Dio; sur mian Sinjoron, sur Dion, mi metis mian fidon, por rakonti ĉiujn Viajn farojn.

PSALMO LXXIV.

1. — *Instruo de Asaf.* Kial, ho Dio, Vi forpuŝis nin por ĉiam, fumas Via kolero kontraŭ la ŝafoj de Via paŝtejo?

2. — Rememoru Vian komunumon, kiun Vi aĉetis en la tempo antikva, la genton de Via heredo, kiun Vi liberigis, tiun ĉi monton Cionon, sur kiu Vi loĝiĝis.

3. — Direktu Viajn paŝojn al la eternaj ruinoj, al ĉio, kion detruis malamiko en la sanktejo.

4. — Krias Viaj malamikoj en Via domo, metis tie siajn signojn.

5. — Oni vidas, kiel ili levas la hakilojn kontraŭ la lignajn plektaĵojn.

6. — Kaj nun ĉiujn skulptaĵojn ili dishakas per martelo kaj hakiloj.

7. — Ili bruligis per fajro Vian sanktejon, malhonore alterigis loĝejon de Via nomo.

8. — Ili diris en sia koro : ni ruinigos ilin tute ; ili forbruligis ĉiujn domojn de Dio en la lando.

9. — Niajn signojn ni ne vidis ; ne ekzistas jam profeto, kaj neniu ĉe ni scias, kiel longe tio daŭros.

10. — Kiel longe, ho Dio, mokos la premanto? ĉu eterne la malamiko insultos Vian nomon?

11. — Kial Vi retenas Vian brakon kaj Vian dekstran manon? Ekstermu ilin el Via basko.

12. — Dio estas ja mia reĝo de antikve, Li faras savon sur la tero.

13. — Vi disŝiris per Via forto la maron, Vi rompis la kapojn de balenoj en la akvo ;

14. — Vi disbatis la kapon de la leviatano, donis ĝin por manĝo al la popolo en la dezerto ;

15. — Vi elfendis fonton kaj torenton, Vi elsekigis potencajn riverojn.

16. — Al Vi apartenas la tago, kaj al Vi apartenas la nokto, Vi aranĝis lumon kaj sunon ;

17. — Vi difinis ĉiujn limojn de la tero ; la someron kaj vintron Vi aranĝis.

18. — Rememoru tion, ke malamiko insultas Dion kaj popolo malsaĝa malhonoras Vian nomon.

19. — Ne fordonu al sovaĝa besto la animon de Via turto ; la anaron de Viaj mizeruloj ne forgesu por ĉiam.

20. — Rememoru la interligon, ĉar ĉiuj mallumaj lokoj de la tero estas plenaj de rabejoj.

21. — La suferanto ne reiru hontigita, malriĉulo kaj mizerulo gloru Vian nomon

22. — Leviĝu, ho Dio, defendu Vian aferon, rememoru la malhonoron, kiun malsaĝulo faras al Vi ĉiutage.

23. — Ne forgesu la krion de Viaj malamikoj; la bruo de tiuj, kiuj leviĝis kontraŭ Vi, konstante kreskas.

PSALMO LXXV.

1. — *Al la ĥorestro. Por « al taŝĥeto* [1] ». *Psalmo de Asaf. Kanto.*

2. — Ni gloras Vin, Dio, ni gloras Vin; proksima estas Via nomo; oni rakontas Viajn miraklojn.

3. — Kiam mi elektos tempon, mi faros justan juĝon.

4. — Tremas la tero kaj ĉiuj ĝiaj loĝantoj; mi fortikigis ĝiajn kolonojn. — Sela.

5. — Mi diras al la fanfaronistoj : « ne fanfaronu, » kaj al la malvirtuloj : « ne levu kornon,

6. — ne levu supren vian kornon, ne parolu kun nefleksebla kolo;

7. — ĉar ne de oriento kaj ne de okcidento kaj ne de la dezerto venas alteco;

8. — nur Dio estas juĝanto, unu homon Li malaltigas, kaj alian Li altigas.

9. — Ĉar la pokalo estas en la mano de Dio, kaj la vino ŝaŭmas, plena de aromaĵo, kaj li verŝas el ĝi; sed nur ĝian feĉon elsuĉos kaj trinkos ĉiuj malvirtuloj de la tero. »

10. — Kaj mi eterne predikos, mi kantos al la Dio de Jakobo.

11. — Kaj ĉiujn kornojn de la malvirtuloj mi rompos, altiĝos la kornoj de virtulo.

1. Vidu la noton sur la paĝo 60.

PSALMO LXXVI.

1. — *Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Psalmo de Asaf. Kanto.*

2. — Dio estas konata en Jehudo, granda estas Lia nomo en Izraelo.

3. — En Ŝalem estas Lia tendo kaj Lia loĝejo sur Ciono.

4. — Tie Li rompis la sagojn de pafarko, ŝildon, glavon kaj militon. — Sela.

5. — Vi estas pli majesta kaj pli potenca ol la sovaĝbestaj montoj.

6. — Senarmiĝis la fortkoruloj, endormiĝis, kaj ĉiuj militistoj restis kvazaŭ sen manoj.

7. — De Via minaco, ho Dio de Jakobo, paraliziĝis veturilo kaj ĉevalo.

8. — Vi estas terura, kaj kiu restos staranta antaŭ Vi, kiam ekflamas Via kolero?

9. — El la ĉielo Vi aŭdigis juĝon; la tero ektimis kaj eksilentis,

10. — kiam Dio leviĝis, por juĝi, por savi ĉiujn humilulojn sur la tero. — Sela.

11. — Ĉar la kolero de homo fariĝas Via gloro, kiam Vi zonas Vin per la resto de Via kolero.

12. — Faru kaj plenumn promesojn al la Eternulo, via Dio; vi ĉiuj, kiuj Lin ĉirkaŭas, alportu donacojn al la Terurulo.

13. — Li humiligas la spiriton de potenculoj, Li estas timinda por la reĝoj de la tero.

PSALMO LXXVII.

1. — *Al la ĥorestro, por Jedutun. Psalmo de Asaf.*

2. — Mia voĉo iras al Dio, kaj mi krias; mia voĉo iras al Dio, kaj Vi aŭskultu min.

3. — En la tago de mia suferado mi serĉas Dion; en la nokto mia mano estas etendita kaj ne malleviĝas; mia animo ne volas konsoliĝi.

4. — Mi rememoras Dion, kaj mi ĝemas; mi meditas, kaj mia spirito malĝojas. — Sela.

5. — Vi retenas la palpebrojn de miaj okuloj; mi estas frapita, mi ne povas paroli.

6. — Mi meditas pri la tagoj antikvaj, pri la jaroj antaŭlonge pasintaj.

7. — Mi rememoras en la nokto mian kanton, mi parolas kun mia koro, kaj mia spirito esploras.

8. — Ĉu por eterne Dio forpuŝis kaj jam plu ne favoros?

9. — Ĉu por eterne ĉesiĝis Lia boneco, ĉu Li faris Sian decidon por ĉiuj generacioj?

10. — Ĉu Dio forgesis indulgi, ĉu Li fermis en kolero Sian favorkorecon? — Sela.

11. — Kaj mi diris : mi devas preĝi pri tio, ke aliiĝu la dekstra mano de la Plejalta.

12. — Mi rememoras la farojn de Dio, jes, mi rememoras Viajn antikvajn miraklojn.

13. — Mi meditas pri ĉiuj Viaj faroj, kaj pri Viaj agoj mi parolas.

14. — Ho Dio, en sankteco estas Via vojo; kiu estas tiel granda Dio, kiel nia Dio?

15. — Vi estas tiu Dio, kiu faras miraklojn; Vi montris Vian forton inter la popoloj.

16. — Vi liberigis per via brako Vian popolon, la filojn de Jakobo kaj Jozefo. — Sela.

17. — Vidis Vin akvoj, ho Dio, vidis Vin akvoj, kaj ili ektremis, kaj abismoj skuiĝis.

18. — Nubegoj verŝis akvon, nuboj eligis bruon, kaj Viaj sagoj ekflugis.

19. — La voĉo de Via tondro estis en la ĉielo, fulmoj lumigis la mondon, tremis kaj ŝanceliĝis la tero.

20. — Sur la maro estas Via vojo, kaj Via irejo sur grandaj akvoj, sed Viaj paŝosignoj ne estas videblaj.

21. — Vi kondukis Vian popolon kiel ŝafojn, per la mano de Moseo kaj Aarono.

PSALMO LXXVIII.

1. — *Instruo de Asaf.* Atentu, mia popolo, mian instruon, klinu vian orelon al la paroloj de mia buŝo.

2. — Mi malfermos por sentenco mian buŝon, mi eldiros rakontojn el tempo antikva,

3. — kion ni aŭdis kaj sciiĝis, kion rakontis al ni niaj patroj.

4. — Ni ne kaŝos antaŭ iliaj infanoj, rakontante al malfrua generacio la gloron de Dio kaj Lian potencon kaj liajn miraklojn, kiujn Li faris.

5. — Li starigis ateston en Jakobo, kaj en Izraelo Li fiksis leĝon, pri kiu Li ordonis al niaj patroj, ke ili sciigu ĝin al siaj infanoj,

6. — por ke sciu estonta generacio, la infanoj, kiuj naskiĝos, ili leviĝu kaj rakontu al siaj infanoj.

7. — Ili metu sian fidon sur Dion, kaj ili ne forgesu la farojn de Dio, kaj ili plenumu Liajn ordonojn,

8. — kaj ili ne estu, kiel iliaj patroj, generacio ribela kaj perfida, generacio, kiu ne estis firma per sia koro, nek fidela al Dio per sia spirito.

9. — La filoj de Efraimo, armitaj, portantaj pafarkon, turniĝis malantaŭen en tago de batalo;

10. — ili ne plenumis la interkonsenton de Dio kaj rifuzis sekvi Lian instruon;

11. — kaj ili forgesis Liajn farojn kaj Liajn miraklojn, kiujn Li aperigis al ili.

12. — Antaŭ iliaj patroj Li faris miraklojn en la la lando Egipta, sur la kampo Coan.

13. — Li fendis la maron kaj pasigis ilin kaj starigis la akvon kvazaŭ muron;

14. — kaj Li kondukis ilin tage en nubo kaj la tutan nokton en la lumo de fajro;

15. — Li fendis ŝtonojn en la dezerto kaj trinkigis ilin kvazaŭ el granda abismo;

16. — Li eligis riveretojn el roko kaj fluigis akvon kiel riverojn.

17. — Sed ili plue pekis antaŭ Li, ĉagrenis la Plejaltan en la dezerto;

18. — kaj ili tentis Dion en sia koro, petante manĝon pro sia kaprico;

19. — kaj ili parolis kontraŭ Li, kaj diris : « ĉu Dio povas kovri tablon en la dezerto?

20. — Jen Li frapis rokon, kaj verŝiĝis akvo kaj ekfluis riveroj : ĉu Li povas ankaŭ panon doni? ĉu Li pretigos ankaŭ viandon por Sia popolo? »

21. — Tial Dio, aŭdinte, flamiĝis, kaj fajro ekbrulis kontraŭ Jakobo, kaj leviĝis kolero kontraŭ Izraelo;

22. — ĉar ili ne kredis je Dio kaj ne fidis Lian savon.

23. — Kaj Li ordonis el supre al la nuboj, kaj Li malfermis la pordojn de la ĉielo.

24. — kaj Li pluvigis al ili manaon, por manĝi, kaj Li donis al ili ĉielan grenon.

25. — Panon de potenculoj ĉiu manĝis; Li sendis al ili manĝon sateĝe.

26. — Li kurigis tra la ĉielo venton orientan, kaj per Sia forto Li aperigis venton sudan;

27. — kaj Li pluvigis sur ilin viandon kiel polvon, kaj flugilajn birdojn kiel apudmaran sablon:

28. — kaj Li faligis ĉion mezen de ilia tendaro, ĉirkaŭe de iliaj loĝejoj.

29. — Kaj ili manĝis kaj tre satiĝis, kaj Li venigis al ili kion ili deziris.

30. — Sed kiam ili ankoraŭ ne forlasis sian deziron kaj ilia manĝaĵo estis ankoraŭ en ilia buŝo,

31. — la kolero de Dio venis sur ilin kaj mortigis la plej eminentajn el ili, kaj la junulojn de Izraelo ĝi faligis.

32. — Malgraŭ ĉio ĉi tio ili plue ankoraŭ pekis kaj ne kredis je Liaj mirakloj.

33. — Kaj Li finigis iliajn tagojn en vanteco kaj iliajn jarojn en teruro.

34. — Kiam Li estis mortiganta ilin, tiam ili Lin ekserĉis, returniĝis kaj vokis Dion;

35. — kaj ili rememoris, ke Dio estas ilia fortikaĵo kaj la Plejalta estas ilia savanto;

36. — kaj ili flatis al Li per sia buŝo, kaj per sia lango ili mensogis al Li;

37. — sed ilia koro ne estis firma al Li kaj ili ne estis fidelaj en Lia interligo.

38. — Tamen Li, favorkora, pardonas pekon, kaj Li ne pereigas, kaj Li ofte reklinas Sian koleron, kaj Li ne eligas Sian tutan furiozon.

39. — Kaj Li rememoris, ke ili estas karno, vento, kiu iras kaj ne revenas.

40. — Kiom da fojoj ili ĉagrenis Lin en la dezerto kaj indignigis Lin en la stepo!

41. — Ripete ili tentadis Dion kaj incitadis la Sanktulon de Izraelo.

42. — Ili ne rememoris Lian manon, la tagon, en kiu Li liberigis ilin de premanto,

43. — kiam Li faris en Egiptujo Siajn signojn kaj Siajn miraklojn sur la kampo Coan;

44. — kiam Li ŝanĝis en sangon iliajn riverojn kaj torentojn, ke ili ne povis trinki;

45. — Li sendis sur ilin insektojn, kiuj ilin manĝis, kaj ranojn, kiuj ilin pereigis;

46. — iliajn produktojn de la tero Li fordonis al skaraboj kaj ilian laboron al akridoj;

47. — per hajlo Li batis iliajn vinberojn kaj iliajn morusojn per frosto;

48. — Li elmetis al hajlo iliajn brutojn kaj iliajn paŝtatarojn al fulmo;

49. — Li sendis sur ilin Sian flamantan koleron, furiozon, malbenon kaj mizeron, taĉmenton da malbonaj anĝeloj;

50. — Li donis liberan vojon al Sia kolero, ne ŝirmis kontraŭ la morto ilian animon, kaj ilian vivon Li transdonis al pesto;

51. — Li mortigis ĉiun unuenaskiton en Egiptujo, la komencajn fortojn en la tendoj de Ĥamo.

52. — Kaj Li kondukis kiel ŝafojn sian popolon, kaj Li kondukis ilin kiel paŝtataron tra la dezerto;

53. — Li kondukis ilin en sendanĝereco, kaj ili ne timis, kaj iliajn malamikojn kovris la maro;

54. — Kaj Li venigis ilin al Sia sankta limo, al tiu monto, kiun akiris Lia dekstra mano;

55. — Li forpelis antaŭ ili popolojn, lote disdonis ilian heredon kaj loĝigis en iliaj tendoj la gentojn de Izraelo.

56. — Sed ili tentis kaj ĉagrenis Dion la Plejaltan, kaj Liajn leĝojn ili ne observis;

57. — ili defalis kaj perfidiĝis, kiel iliaj patroj, returniĝis, kiel malfidinda pafarko;

58. — ili kolerigis Lin per siaj altaĵoj, kaj per siaj idoloj ili Lin incitis.

59. — Dio aŭdis kaj flamiĝis kaj forte ekindignis kontraŭ Izraelo;

60. — Li forlasis Sian loĝejon en Ŝilo, la tendon, en kiu Li loĝis inter la homoj ;

61. — Kaj Li fordonis en malliberecon Sian forton kaj Sian majeston en la manon de malamiko ;

62. — kaj Li elmetis al glavo Sian popolon, kaj kontraŭ Sia heredo Li flamiĝis.

63. — Ĝiajn junulojn formanĝis fajro, kaj ĝiaj junulinoj ne estis prikantataj ;

64. — ĝiaj pastroj falis de glavo, kaj ĝiaj vidvinoj ne ploris.

65. — Sed Dio vekiĝis kiel dormanto, kiel fortulo, vigligita de vino.

66. — Kaj Li batis ĝiajn malamikojn malantaŭen, eternan malhonoron Li donis al ili.

67. — Kaj Li malŝatis la tendon de Jozefo, kaj la genton de Efraimo Li ne elektis ;

68. — sed Li elektis la genton de Jehudo, la monton Cionon, kiun Li ekamis ;

69. — Kaj Li konstruis Sian sanktejon, kiel monton, kaj kiel la teron, Li fortikigis ĝin por ĉiam.

70. — Kaj Li elektis Davidon, Sian sklavon, kaj Li prenis lin el la staloj de ŝafoj.

71. — De apud la brutoj Li venigis lin, por paŝti Lian popolon Jakobon kaj Lian heredon Izraelon.

72. — Kaj li paŝtis ilin laŭ la fideleco de sia koro, kaj per saĝaj manoj li ilin kondukis.

PSALMO LXXIX.

1. — *Psalmo de Asaf.* Ho Dio! venis idolanoj en Vian heredon, malpurigis Vian sanktan templon, faris el Jeruzalemo ruinojn.

2. — La kadavrojn de Viaj sklavoj ili donis kiel manĝon al la birdoj de la ĉielo, la karnon de Viaj fideluloj al la bestoj de la tero ;

3. — ili verŝis ilian sangon kiel akvon, ĉirkaŭ Jeruzalemo, kaj estis neniu, kiu enterigus.

4. — Ni fariĝis hontindaĵo por niaj najbaroj, mokataĵo kaj insultataĵo por niaj ĉirkaŭantoj.

5. — Ĝis kiam, ho Dio, Vi koleros senĉese, Via indigno brulos, kiel fajro?

6. — Elverŝu Vian koleron sur tiujn popolojn, kiuj Vin ne konas, kaj sur la regnojn, kiuj ne vokas Vian nomon;

7. — ĉar ili formanĝis Jakobon kaj lian loĝejon ili ruinigis.

8. — Ne memoru niajn antaŭajn krimojn, rapide atingu nin Via favorkoreco, ĉar ni tre konsumiĝis.

9. — Helpu nin, Dio, nia savanto, pro la gloro de Via nomo ; kaj savu nin kaj pardonu al ni niajn pekojn pro Via nomo.

10. — Kial devas diri la popoloj : « kie estas ilia Dio? » Fariĝu konata inter la popoloj antaŭ niaj okuloj la venĝo por la verŝita sango de Viaj sklavoj.

11. — Venu al Vi la ĝemoj de la malliberuloj; per la grandeco de Via brako ŝirmu tiujn, kiuj estas kondamnitaj al morto.

12. — Kaj redonu al niaj najbaroj sepoble en ilian baskon la malhonoron, per kiu ili malhonoris Vin, ho Dio!

13. — Kaj ni, Via popolo kaj la ŝafoj de Via paŝtataro, eterne Vin dankos, de generacio al generacio ni rakontos Vian gloron.

PSALMO LXXX.

1. — *Al la ĥorestro. Por « ŝoŝanoj »*[1]. *Atesto de Asaf. Psalmo.*

2. — Paŝtisto de Izraelo, aŭskultu; Vi, kiu kondukas Jozefon, kiel ŝafojn, kiu sidas sur keruboj, aperu!

3. — Antaŭ Efraimo kaj Benjameno kaj Manaso veku Vian forton kaj venu, por savi nin.

1. Vidu la noton sur paĝo 47.

4. — Ho Dio, revenigu nin kaj lumigu Vian vizaĝon, por ke ni estu savitaj.

5. — Eternulo, Dio Cebaot, ĝis kiam Vi kolere repuŝos la preĝon de Via popolo?

6. — Vi manĝigis al ili panon larman, kaj Vi trinkigis al ili larmojn per granda mezuro.

7. — Vi faris nin objekto de disputo por niaj najbaroj, kaj niaj malamikoj nin mokas.

8. — Ho Dio Cebaot! revenigu nin kaj lumigu Vian vizaĝon, por ke ni estu savitaj.

9. — Vinberbranĉon el Egiptujo Vi elportis, Vi forpelis popolojn kaj ĝin plantis;

10. — Vi purigis lokon por ĝi, kaj ĝi profundigis siajn radikojn kaj plenigis la tutan teron;

11. — montojn kovris ĝia ombro, kaj ĝiaj branĉoj fariĝis kiel cedroj de Dio.

12. — Ĝi etendis siajn branĉojn ĝis la maro kaj siajn branĉetojn ĝis la rivero.

13. — Kial Vi detruis ĝiajn barilojn, ke ĉiuj pasantoj ĝin ŝiras?

14. — Subfosas ĝin arbara porko, kaj kampa besto ĝin mordas.

15. — Dio Cebaot, returniĝu, rigardu el la ĉielo kaj vidu kaj rememoru tiun vinbertrunkon,

16. — kaj ŝirmu tion, kion plantis Via dekstra mano, kaj la kreskaĵidon, kiun Vi fortikigis por Vi.

17. — Ĝi estas brulita de fajro, krevinta; de Via minaca vizaĝo ĝi pereis.

18. — Via brako estu super la viro de Via dekstra mano, super la homido, kiun Vi fortikigis por Vi.

19. — Kaj ni ne foriros de Vi; vivigu nin, kaj ni vokos Vian nomon

20. — Eternulo, Dio Cebaot! revenigu nin, lumigu Vian vizaĝon, por ke ni estu savitaj.

LXXXI

1. — *Al la ĥorestro. Por « gitito »*[1]. *De Asaf.*

2. — Kantu al Dio, nia forto; ĝoje kriu al la Dio de Jakobo.

3. — Sonigu kanton, donu timpanon, ĉarman harpon kaj psalterion.

4. — Trumpetu per korno en novmonato, en la difinita tempo, en la tago de nia festo.

5. — Ĉar ĝi estas leĝo por Izraelo kaj rajto de la Dio de Jakobo.

6. — Li aranĝis ĝin kiel ateston por Jozefo, kiam Li eliris kontraŭ la landon Egiptan. Lingvon, kiun mi ne konas, mi aŭdis :

7. — Mi liberigis lian dorson de ŝarĝo, liaj manoj liberiĝis de korboj.

8. — En la mizero vi vokis, kaj Mi vin helpis; Mi respondis al vi en mistera tondro, mi esploris vin ĉe la akvo Meriva. — Sela.

9. — Aŭdu, mia popolo, Mi atestos per vi; Izraelo, ho se vi min aŭskultus !

10. — Ne estu ĉe vi alia Dio, kaj ne adoru fremdan Dion.

11. — Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin el la lando Egipta; malfermu larĝe vian buŝon, kaj Mi ĝin plenigos.

12. — Sed Mia popolo ne aŭskultis Mian voĉon, Izraelo ne obeis Min.

13. — Kaj Mi lasis lin al la kaprico de lia koro, ke ili iru laŭ siaj intencoj.

14. — Ho, se Mia popolo aŭskultus Min, se Izraelo irus per Miaj vojoj !

15. — Rapide Mi faligus iliajn malamikojn kaj kontraŭ iliajn premantojn Mi direktus Mian manon.

1. Vidu noton sur paĝo 6.

16. — La malamantoj de Dio humiliĝus antaŭ li, kaj ilia bonstato estus eterna.

17. — Kaj Mi manĝigus al ili grason de tritiko, kaj Mi satigus vin per mielo el roko.

PSALMO LXXXII.

1. — *Psalmo de Asaf.* Dio stariĝis en Dia anaro, inter la dioj Li juĝas.

2. — Ĝis kiam vi juĝos maljuste kaj privilegios la personojn de malvirtuloj? — Sela.

3. — Estu justaj al malriĉulo kaj orfo, rilate mizerulon kaj senhavulon estu virtaj.

4. — Liberigu malriĉulon kaj mizerulon, el la mano de malvirtulo ilin savu.

5 — Ili ne scias kaj ne komprenas, en mallumo ili marŝas; ekŝanceliĝis ĉiuj fundamentoj de la tero.

6. — Mi pensis : vi estas dioj, kaj ĉiuj vi estas filoj de la Plejalta;

7. — sed vi mortos, kiel homoj, kaj vi falos, kiel ĉiu el la potenculoj.

8. — Leviĝu, ho Dio, juĝu la teron, ĉar Vi heredas ĉiujn popolojn.

PSALMO LXXXIII.

1. — *Kanto-psalmo de Asaf.*

2. — Ho Dio, ne silentu, ne estu senparola kaj ne restu trankvila, ho Dio!

3. — Ĉar jen Viaj malamikoj ekbruis, kaj Viaj malamantoj levis la kapon.

4. — Kontraŭ Via popolo ili sekrete konspiras, kaj ili konsiliĝas kontraŭ Viaj gardatoj.

5. — Ili diris : « ni iru, kaj ni ekstermu ilin el inter la popoloj, ke oni ne rememoru plu la nomon de Izraelo. »

6. — Ĉar ili unuanime interkonsentis, ili faris interligon kontraŭ Vi :

7. — la tendoj de Edomo kaj la Izmaelidoj, Moabo kaj la Hagaridoj,

8. — Gebalo kaj Amono kaj Amaleko, la Filiŝtoj kun la loĝantoj de Tiro ;

9. — ankaŭ Asiro aliĝis al ili kaj fariĝis helpo al la idoj de Loto. — Sela.

10. — Faru al ili, kiel al Midjano, kiel al Sisro, kiel al Jabino ĉe la rivero Kisono,

11. — kiuj estis ekstermitaj en En-Doro kaj fariĝis sterko por la tero.

12. — Agu kun iliaj princoj, kiel kun Orebo kaj Zoebo, kaj kun ĉiuj iliaj estroj kiel kun Zebaĥo kaj Calmuno,

13. — kiuj diris : « ni ekposedu la loĝejojn de Dio! »

14. — Mia Dio, similigu ilin al turniĝanta polvo, al pajlo antaŭ vento.

15. — Kiel fajro bruligas arbaron kaj kiel flamo bruldezertigas montojn,

16. — tiel pelu ilin per Via ventego kaj per Via fulmotondro ilin timigu.

17. — Plenigu ilian vizaĝon per malhonoro, por ke ili turniĝu al Via nomo, ho Dio.

18. — Ili estu hontigitaj kaj timigitaj por ĉiam, ili malhonoriĝu kaj pereu.

19. — Kaj ili eksciu, ke Vi, kies nomo estas Eternulo, estas sola Plejaltulo super la tuta tero.

PSALMO LXXXIV.

1. — *Al la ĥorestro. Por « gitito »*[1]. *Psalmo de la Koraĥidoj.*

2. — Kiel ĉarmaj estas Viaj loĝejoj, Dio Cebaot!

3. — Mia animo deziras kaj sopiras al la kortoj de Dio; mia koro kaj mia korpo sentas ravon pri la viva Dio.

4. — Eĉ birdo trovas domon kaj hirundo neston por si, en kiu ĝi tenas siajn idojn : Viajn altarojn, ho Dio Cebaot, mia reĝo kaj mia Dio.

5. — Feliĉaj estas tiuj, kiuj loĝas en Via domo : ili laŭdas Vin konstante. — Sela.

6. — Feliĉaj estas la homoj, kies forto estas en Vi, kaj en kies koro estas Viaj vojoj;

7. — kiuj pasas tra la valo de ploro kaj faras tie fontojn, kaj la printempa pluvo ĝin kovras per benoj;

8. — ili iras de forto al forto, aperas antaŭ Dio sur Ciono.

9. — Eternulo, Dio Cebaot, aŭdu mian preĝon, aŭskultu, Dio de Jakobo! — Sela.

10. — Nia ŝildo, vidu, ho Dio, kaj rigardu la vizaĝon de Via sanktoleito.

11. — Ĉar tago en Viaj kortoj estas pli bona, ol mil aliaj. Mi preferas esti ĉe la sojlo de la domo de Dio, ol loĝi en tendoj de malvirto.

12. — Ĉar Dio, la Eternulo, estas suno kaj ŝildo; favoron kaj honoron donas Dio. Li ne domaĝas bonon al tiuj, kiuj iras en virto.

13. — Dio Cebaot, bone estas al la homo, kiu Vin fidas.

1. Vidu noton sur paĝo 6.

PSALMO LXXXV.

1. — *Al la ĥorestro. Psalmo de la Koraĥidoj.*

2. — Vi favorkoris, ho Dio, Vian landon, Vi revenigis la kaptitojn de Jakobo:

3. — Vi pardonis la kulpon de Via popolo, Vi kovris ĉiujn ĝiajn pekojn. — Sela.

4. — Vi retenis Vian tutan koleron, forlasis Vian furiozon.

5. — Konsolu nin, Dio, nia savanto, kaj ĉesigu Vian koleron kontraŭ ni.

6. — Ĉu eterne Vi nin koleros, daŭrigos Vian koleron de generacio al generacio?

7. — Ĉu Vi ne revivigos nin denove, ke Via popolo ĝoju per Vi?

8. — Aperigu al ni, ho Dio, Vian favoron, kaj Vian helpon donu al ni.

9. — Mi aŭdu, kion diras Dio, la Eternulo, kiam Li deklaros pacon al Sia popolo kaj al Siaj fideluloj, ke ili ne reiru al malsaĝeco.

10. — Jam proksima estas Lia helpo al tiuj, kiuj Lin timas, por ke ekregu honoro en nia lando.

11. — Bono kaj vero renkontiĝas, virtoj kaj paco sin kisas.

12. — Vero elkreskas el la tero, kaj justeco rigardas el la ĉielo.

13. — Kaj Dio donos bonon, kaj nia tero donos siajn produktojn.

14. — Justeco marŝas antaŭ Li kaj metas sur la vojon siajn piedojn.

PSALMO LXXXVI

1. — *Preĝo de Davido.* Klinu, ho Dio, Vian orelon, aŭskultu min, ĉar mi estas mizera kaj malriĉa.

2. — Konservu mian animon, ĉar mi estas fidela; helpu Vi, mia Dio, Vian sklavon, kiu fidas Vin.

3. — Korfavoru min, Dio, ĉar mi vokas al Vi la tutan tagon.
4. — Ĝojigu la animon de via sklavo, ĉar al Vi, mia Sinjoro, mi levas mian animon.
5. — Ĉar Vi, mia Sinjoro, estas bona kaj pardonema kaj tre favora por ĉiuj, kiuj Vin vokas.
6. — Aŭskultu, ho Dio, mian preĝon kaj atentu la voĉon de mia petego.
7. — En tago de mia sufero mi Vin vokas, por ke Vi aŭskultu min.
8. — Ne ekzistas simila al Vi inter la dioj, kaj ne ekzistas faroj kiel Viaj.
9. — Ĉiuj popoloj, kiujn Vi kreis, venos kaj kliniĝos antaŭ via vizaĝo, ho Dio, kaj honoros Vian nomon.
10. — Ĉar Vi estas granda kaj Vi faras miraklojn, Vi sola estas Dio.
11. — Montru al mi, ho Dio, Vian vojon, mi iros en Via vero; dediĉu mian koron al la respektado de Via nomo.
12. — Mi dankos Vin, mia Sinjoro, mia Dio, per mia tuta koro, kaj mi honoros Vian nomon eterne.
13. — Ĉar granda estas Via boneco al mi, kaj Vi savis mian animon el la profunda infero.
14. — Ho Dio, fieruloj leviĝis kontraŭ mi, kaj anaro da premantoj serĉas mian animon kaj ne havas Vin antaŭ si.
15, — Sed Vi, mia Sinjoro, estas Dio kompatema kaj favorkora, longetolerema kaj tre bona kaj verama.
16. — Turnu Vin al mi kaj korfavoru min, donu Vian forton al Via sklavo kaj helpu la filon de Via sklavino.
17. — Faru super mi signon por bono, por ke miaj malamantoj vidu kaj hontiĝu, ĉar Vi, ho Dio, min helpos kaj konsolos.

PSALMO LXXXVII.

1\. — *De la Koraĥidoj. Psalmo-kanto.* Ĝiaj fundamentoj estas sur sanktaj montoj;

2\. — Dio amas la pordegojn de Ciono pli ol ĉiujn loĝejojn de Jakobo.

3\. — Glorajôjn oni rakontas pri vi, urbo de Dio. — Sela.

4\. — Mi parolas al miaj konatoj pri Egiptujo kaj Babilono, ankaŭ pri Filiŝtujo kaj Tiro kun Etiopujo : « jen tiu tie naskiĝis »;

5\. — sed pri Ciono oni diras : « tiu kaj tiu tie naskiĝis, kaj Li, la Plejalta, ĝin fortikigas. »

6\. — Dio notos, enskribante la popolojn : « ĉi tiu tie naskiĝis ». — Sela.

7\. — Kaj la kantistoj kaj muzikistoj : « ĉiuj miaj fontoj, estas en Vi. »

PSALMO LXXXVIII.

1\. — *Kanto-psalmo de la Koraĥidoj. Al la ĥorestro. Por « maĥalot-leanot*[1] ». *Instruo de Hemon, la Ezraĥido.*

2\. — Eternulo, Dio de mia helpo! tage kaj nokte mi krias antaŭ Vi.

3\. — Mia preĝo venu antaŭ Vian vizaĝon, klinu Vian orelon al mia ploro.

4\. — Ĉar mia animo trosatiĝis de malbonoj kaj mia vivo atingis la inferon.

5\. — Mi similiĝis al la forirantoj en la tombon; mi fariĝis kiel viro sen fortoj,

6\. — etendita inter mortintoj; kiel mortigitoj, kuŝantaj en la

1\. *Mahălath-Lĕ-annōth* laŭ Sankta Jeronimo signifas : por ĥoro. Kelkaj opinias, ke tio estas nomo de tono. Eble la malgajeco de melodio kiu respondas al nia tono minora. Aliaj ankaŭ opinias, ke ĝi estas la nomo de malnova muzikinstrumento.

tombo, kiujn Vi jam ne rememoras kaj kiuj estas forigitaj de Via mano.

7. — Vi metis min en profundan foson, en mallumon, en abismon.

8. — Pezas sur mi Via furiozo, kaj per ĉiuj Viaj ondoj Vi min premas. — Sela.

9. — Vi malproksimigis de mi miajn konatojn, Vi faris min abomenaĵo por ili; mi estas enŝlosita, kaj mi ne povas eliri.

10. — Mia okulo mallumiĝis de malĝojo; mi vokas Vin, Dio, ĉiutage, mi etendas al Vi miajn manojn.

11. — Ĉu por mortintoj Vi faros miraklojn? ĉu malvivuloj leviĝos kaj gloros Vin? — Sela.

12. — Ĉu en la tombo estos rakontata Via boneco kaj fidindeco en la pereintejo?

13. — Ĉu en la mallumo estos konataj Viaj mirakloj kaj Via justeco en la lando de forgeso?

14. — Sed mi vokas al Vi, ho Dio, kaj matene mia preĝo Vin renkontas.

15. — Kial, ho Dio, Vi forpuŝas mian animon, Vi kaŝas Vian vizaĝon de mi?

16. — Mi estas mizera kaj senforta de la juneco; mi portas Viajn terurojn, mi konsumiĝas.

17. — Venis sur min Via furiozo, Viaj timigoj min dispremas.

18. — Ili ĉirkaŭas min, kiel akvo, ĉiutage, ili tute min ĉirkaŭsieĝas.

19. — Vi malproksimigis de mi amanton kaj amikon; miaj konatoj estas en mallumo.

PSALMO LXXXIX.

1. — *Instruo de Eton, la Ezraĥido.*

2. — La favorfarojn de Dio mi kantos eterne, de generacio al generacio mi sciigos Vian fidelecon per mia buŝo.

3. — Kaj mi diras : por eterne estas fundamentita la boneco, en la ĉielo estas fortikigita Via fideleco.

4. — « Mi faris interligon kun Mia elektito. Mi ĵuris al Davido, Mia sklavo :

5. — por eterne Mi fortikigos vian semon, kaj Mi konstruis vian tronon por ĉiuj generacioj. » — Sela.

6. — Kaj la ĉielo gloras Viajn miraklojn, ho Dio, kaj Vian fidelecon en anaro de sanktuloj.

7. — Ĉar kiu en la ĉielo estas egala al Dio? kiu estas simila al Dio inter la potenculoj?

8. — Dio estas potenca en la anaro de saktuloj kaj timinda por ĉiuj, kiuj Lin ĉirkaŭas.

9. — Eternulo, Dio Cebaot, kiu estas kiel Vi, potenca Dio? kaj Via fideleco estas en ĉio, kio Vin ĉirkaŭas.

10. — Vi regas la malkvietecon de la maro; kiam leviĝas ĝiaj ondoj, Vi ilin kvietigas.

11. — Vi faligis fierulon, kiel mortigiton; per Via forta brako Vi diskurigis Viajn malamikojn.

12. — Al Vi apartenas la ĉielo kaj ankaŭ al Vi apartenas la tero ; la universon kaj ĉion, kio ĝin plenigas, Vi fondis.

13. — La nordon kaj la sudon Vi kreis, Taboro kaj Hermono prikantas Via nomon.

14. — Vi havas brakon kun forto, potenca estas Via mano, alta estas Via dekstra.

15. — Virto kaj justeco estas la fundamento de Via trono, boneco kaj vero iras antaŭ Via vizaĝo.

16. — Feliĉa estas la popolo, kiu konas trumpetadon; Dio, en la lumo de Via vizaĝo ili marŝas;

17. — pro Via nomo ili ĝojas la tutan tagon, kaj ili fieras pro Via justeco.

18. — Ĉar Vi estas la beleco de ilia forto kaj pro Via favoro altiĝas nia korno.

19. — Ĉar de Dio estas nia ŝildo kaj de la Sanktulo de Izraelo estas nia reĝo.

20. — Tiam Vi parolis en profeta vido al Viaj fideluloj kaj Vi diris : « Mi sendis helpon al heroo, Mi altigis elektiton el la popolo.

21. — Mi trovis Davidon, Mian sklavon, per Mia sankta oleo Mi lin ŝmiris.

22. — Mia mano lin subtenos, kaj Mia brako lin fortikigos.

23. — Ne venkos lin malamiko, kaj malbonagulo lin ne premos.

24. — Kaj Mi disbatos antaŭ lia vizaĝo liajn malamikojn, kaj liajn malamantojn Mi frapos.

25. — Kaj Mia fideleco kaj Mia favoro estas kun li, kaj per Mia nomo altiĝos lia korno.

26. — Kaj Mi etendos super la maron lian brakon kaj super la riverojn lian dekstran manon.

27. — Li nomos Min : « Vi estas mia patro, mia Dio kaj la roko de mia savo ».

28. — Kaj Mi faros lin unuenaskito, ĉefo super la reĝoj de la tero.

29. — Por ĉiam Mi konservos al li Mian favoron, kaj Mia interligo kun li estas fidela.

30. — Kaj lian semon Mi faros eterna kaj lian tronon longedaŭra kiel la ĉielo.

31. — Se liaj filoj forlasos Mian instruon kaj ne iros laŭ Miaj leĝoj;

32. — se Miajn decidojn ili malplenumos kaj Miajn ordonojn ili ne observos :

33. — tiam Mi per bastono punos ilian pekon kaj per batoj ilian krimon;

34. — sed Mian favoron Mi ne forprenos de li kaj Mian fidelecon Mi ne perfidos;

35. — Mi ne malplenumos Mian interligon, kaj tion, kio eliris el Mia buŝo, Mi ne ŝanĝos.

36. — Unu aferon Mi ĵuris per Mia sankteco : Mi ne perfidos al Davido.

37. — Lia semo estos eterna, kaj lia trono estos kiel la suno antaŭ Mi.

38. — Kiel la luno, li staros eterne, kaj atestulo en la ĉielo estas fidinda. » — Sela.

39. — Sed nun Vi forpuŝis kaj malestimas, Vi koleras Vian sanktoleiton.

40. — Vi disigis la interligon kun Via sklavo, ĵetis sur la teron lian kronon.

41. — Vi detruis ĉiujn liajn barilojn, ruinigis liajn fortikaĵojn.

42. — Prirabas lin ĉiuj pasantoj, li fariĝis mokataĵo por siaj najbaroj.

43. — Vi altigis la dekstremanon de liaj malamikoj, Vi ĝojigis ĉiujn liajn kontraŭulojn.

44. — Vi returnis la tranĉon de lia glavo kaj ne subtenis lin en la milito.

45. — Vi forigis lian brilon, kaj lian tronon Vi ĵetis sur la teron.

46. — Vi mallongigis la tagojn de lia juneco, Vi kovris lin per honto. — Sela.

47. — Kiel longe, ho Dio, Vi kaŝos Vin senĉese kaj Via kolerego brulos kiel fajro?

48. — Rememoru, kia estas la daŭro de mia vivo, por kia vantaĵo Vi kreis ĉiujn homidojn.

49. — Kiu homo vivas kaj neniam vidos morton, savos sian animon de la mano de la infero? — Sela.

50. — Kie estas Viaj antaŭaj favorfaroj, mia Sinjoro, pri kiuj Vi ĵuris al Davido per Via fideleco?

51. — Rememoru, mia Sinjoro, la malhonoron de Viaj sklavoj, kiun mi portas en mia interno de ĉiuj multaj popoloj,

52. — kaj per kiu malhonoras Viaj malamikoj, ho Dio, per kiu ili malhonoras la paŝosignojn de Via sanktoleito.

53. — Glorata estu Dio eterne. Amen kaj amen.

PSALMO XC.

1. — *Preĝo de Moseo, homo de Dio.* Mia Sinjoro, Vi estis por ni rifuĝejo de generacio al generacio.

2. — Antaŭ ol la montoj naskiĝis kaj Vi kreis la teron kaj la mondon, kaj de eterne ĝis eterne, Vi estas Dio.

3. — Vi venigis homon al morto, kaj Vi diras : « revenu, homidoj. »

4. — Ĉar mil jaroj estas en Viaj okuloj kiel la hieraŭa tago, kiu pasis, kaj kiel nokta gardoparto.

5. — Vi forfluigas ilin torente, ili estas kiel sonĝo; matene ili renoviĝas kiel herbo :

6. — matene ĝi floras kaj estas freŝa, vespere ĝi dehakiĝas kaj sekiĝas.

7. — Jes, ni pereas de Via kolero, kaj de Via kolerego ni neniiĝas.

8. — Vi metis niajn malbonagojn antaŭ Vin, nian kaŝitaĵon antaŭ la lumon de Via vizaĝo.

9. — Ĉar ĉiuj niaj tagoj pasis sub Via kolero, malaperis niaj jaroj, kiel sono.

10. — La daŭro de nia vivo estas sepdek jaroj, kaj ĉe forteco okdek jaroj; kaj ilia tuta majesto estas penado kaj suferado, ĉar ĝi forkuras rapide kaj ni forflugas.

11. — Kiu scias la forton de Via kolero, Vian terurecon kaj Vian indignon?

12. — Instruu nin kalkuli niajn tagojn, por ke ni akiru saĝan koron.

13. — Returnu Vin, ho Dio! Kiel longe? kaj kompatu Viajn sklavojn.

14. — Satigu nin matene per Via boneco, kaj ni kantos kaj ĝojos en la daŭro de nia tuta vivo.

15. — Ĝojigu nin tiel longe, kiel Vi nin premis, tiom da jaroj, kiom ni vidis mizeron.

16. — Al Viaj sklavoj aperu Viaj faroj, kaj Via beleco — al iliaj infanoj.

17. — Kaj la favoro de la Sinjoro, nia Dio, estu super ni, kaj la faron de niaj manoj fortikigu al ni kaj fortikigu la faron de niaj manoj.

PSALMO XCI.

1. — Kiu loĝas sub la ŝirmo de la Plejalta, tiu ripozas en la ombro de la Plejpotenca.

2. — Mi diras al Dio : « mia rifuĝejo kaj mia fortikaĵo estas Dio, kiun mi fidas. »

3. — Ĉar Li savos vin de la reto de kaptisto, de la pereiga pesto.

4. — Per Siaj plumoj Li ŝirmos vin, kaj sub Liaj flugiloj vi rifuĝos; Lia fideleco estas ŝildo kaj kiraso.

5. — Ne timu la teruron de nokto, nek sagon, kiu flugas tage,

6. — nek peston, kiu iras en mallumo, nek epidemion, kiu ekstermas tagmeze.

7. — Ĉe via flanko falos milo, kaj dekmiloj ĉe via dekstra flanko, sed vin ĝi ne tuŝos.

8. — Vi nur rigardos per viaj okuloj, kaj vi vidos la redonon al la malvirtuloj.

9. — Ĉar Vi, ho Dio, estas mia defendo. La Plejaltan vi elektis kiel vian rifuĝejon.

10. — Ne trafos vin malbono, kaj frapo ne atingos vian tendon.

11. — Ĉar al Siaj anĝeloj Li ordonis pri vi, ke ili vin gardu sur ĉiuj viaj vojoj.

12. — Sur la manoj ili vin portos, por ke vi ne falpuŝiĝu sur ŝtono per via piedo.

13. — Sur leopardon kaj vipuron vi paŝos, vi piedpremos leonon kaj drakon.

14. — Ĉar li ekamis Min, tial Mi lin savos; Mi defendos lin, ĉar li konas Mian nomon.

15. — Li vokos min, kaj mi lin aŭskultos; kun li Mi estos en mizero; Mi lin liberigos kaj honoratigos.

16. — Mi satigos lin per longa vivo kaj aperigos al li Mian helpon,

PSALMO XCII.

1. — *Psalmo-kanto por la tago sabata.*

2. — Bone estas glori Dion kaj prikanti Vian nomon, ho Plej-alta,

3. — rakonti matene pri Via boneco kaj nokte pri Via fideleco,

4. — sur dekkordo[1] kaj sur harpo, per sonoj de citro.

5. — Ĉar Vi ĝojigis min, Dio, per Viaj agoj, la farojn de Viaj manoj mi prikantos.

6. — Kiel grandaj estas Viaj faroj, ho Dio, tre profundaj estas Viaj pensoj.

7. — Malklerulo ne scias kaj malsaĝulo tion ne komprenas.

8. — Kiam malvirtuloj verdestas kiel herbo kaj ĉiuj malbonaguloj floras, tio kondukas al ilia ekstermiĝo por eterne.

9. — Kaj Vi estas alta eterne, ho Dio.

10. — Ĉar jen Viaj malamikoj, ho Dio, jen Viaj malamikoj pereas, diskuras ĉiuj malbonaguloj.

11. — Sed mian kornon Vi altigas kiel la kornon de bubalo, mi estas oleita per freŝa oleo.

12. — Kaj mia okulo rigardas miajn malamikojn, pri la malbonaguloj, miaj kontraŭuloj, aŭdas miaj oreloj.

1. *Dekkordo* nomo de la nebelo (vidu la muzikan antaŭparolon).

13. — Virtulo verdestas, kiel palmo, staras alte, kiel cedro sur Libano.

14. — Plantitaj en la domo de Dio, ili verdestas en la kortoj de nia Dio.

15. — Ili floras ankoraŭ en la maljuneco, estas sukplenaj kaj freŝaj,

16. — por sciigi, ke Dio estas justa, mia fortikaĵo, kaj ne ekzistas en Li maljusteco.

PSALMO XCIII.

1. — Dio reĝas; Li estas vestita de majesto; Dio estas vestita kaj zonita de potenco; kaj fortikigita estas la mondo, ke ĝi ne ŝanceliĝu.

2. — De antikve estas fortika Via trono; Vi estas de eterne.

3. — Levas la riveroj, ho Dio, levas la riveroj sian voĉon, levas la riveroj sian bruon;

4. — pli ol la bruo de multego da akvo, ol la potencaj ondoj de la maro, potenca estas Dio en la altaĵo.

5. — Viaj leĝoj estas tre fidindaj; Via domo estas ornamita de sankteco, ho Dio, por longa tempo.

PSALMO XCIV.

1. — Dio de venĝo, ho Dio, Dio de venĝo, aperu!

2. — Leviĝu, juĝanto de la tero, redonu la meritaĵon al la fieruloj.

3. — Kiel longe la malvirtuloj, ho Dio, kiel longe la malvirtuloj triumfos?

4. — Ili estas malhumilaj, parolas arogantaĵon, fanfaronas ĉiuj malbonaguloj.

5. — Vian popolon, ho Dio, ili premas, kaj Vian heredon ili turmentas.

6. — Vidvinon kaj fremdulon ili mortigas, kaj orfojn ili buĉas.

7. — Kaj ili diras : « Dio ne vidas kaj la Dio de Jakobo ne scias. »

8. — Komprenu, senprudentuloj en la popolo, kaj vi, malsaĝuloj, kiam vi saĝiĝos?

9. — Ĉu ne aŭdas tiu, kiu aranĝis orelon? ĉu ne vidas tiu, kiu kreis okulon?

10. — Ĉu ne punas la ĝustiganto de la popoloj, kiu instruas al homo scion?

11. — Dio scias la pensojn de homo, ke ili estas vantaj.

12. — Bone estas al la homo, kiun Vi, Dio, ĝustigas kaj al kiu Vi instruas Vian leĝon,

13. — por trankviligi lin en la malbonaj tagoj, ĝis estos pretigita la foso por la malvirtulo.

14. — Ĉar Dio ne forpuŝos Sian popolon, kaj Sian heredon Li ne forlasos.

15. — Ĉar juĝo revenos al vero, kaj ĝin sekvos ĉiuj virtkoruloj.

16. — Kiu helpas min kontraŭ malbonuloj? kiu staras apud mi kontraŭ malbonaguloj?

17. — Se Dio ne estus mia helpanto, mia animo preskaŭ kuŝus jam silenta.

18. — Kiam mi diris, ke mia piedo ŝanceliĝas, Via boneco, ho Dio, min subtenis.

19. — Kiam mi havas interne multe da maltrankvilaj pensoj, Viaj konsoloj karesas mian animon.

20. — Ĉu aliĝos al Vi trono de maljusteco, kiu aranĝas maljustaĵon en la nomo de la leĝo?

21. — Ili sin armas kontraŭ la animo de virtulo, kaj sangon senkulpan ili akuzas.

22. — Sed la Eternulo estis mia rifuĝejo, kaj mia Dio estis la roko, kiu min ŝirmis.

23. — Kaj Li redonos al ili por iliaj malbonagoj, kaj por ilia malboneco Li ilin ekstermos, ilin ekstermos la Eternulo, nia Dio.

PSALMO XCV.

1. — Venu, ni kantos al Dio, ni ĝoje krios al la rifuĝejo de nia helpo.

2. — Ni venu antaŭ Lian vizaĝon kun glorado, per psalmoj ni ĝoje krios al Li.

3. — Ĉar granda Dio estas la Eternulo kaj granda reĝo super ĉiuj dioj,

4. — kiu havas en Sia mano la profundaĵojn de la tero, kaj al kiu apartenas la altaĵoj de la montoj;

5. — al kiu apartenas la maro, kaj Li ĝin faris, kaj la sekteron Liaj manoj kreis.

6. — Venu, ni kliniĝos, ni ĵetos nin teren, ni genuos antaŭ Dio, nia kreinto.

7. — Ĉar Li estas nia Dio kaj ni estas la popolo de Lia paŝtejo kaj la ŝafoj de Lia mano, nun, se vi aŭskultas Lian voĉon.

8. — Ne obstinigu vian koron, kiel en Meribo, kiel en la tago de tento en la dezerto,

9. — kiam viaj patroj Min tentis, esploris kaj vidis Mian faron.

10. — Kvardek jarojn Mi indignis kontraŭ tiu generacio, kaj Mi diris : ili estas popolo kun koro malĝusta, kaj ili ne volas koni Miajn vojojn,

11. — tial Mi ĵuris en Mia kolero, ke ili ne venos en Mian ripozejon.

PSALMO XCVI.

1. — Kantu al Dio novan kanton, kantu al Dio la tuta tero.

2. — Kantu al Dio, gloru Lian nomon, proklamu de tago al tago Lian savon.

3. — Rakontu inter la popoloj Lian gloron, inter ĉiuj gentoj Liajn miraklojn.

4. — Ĉar Dio estas granda kaj tre glorinda. Li estas terura por ĉiuj dioj.

5. — Ĉar ĉiuj dioj de la popoloj estas idoloj, sed Dio kreis la ĉielon.

6. — Gloro kaj majesto estas antaŭ Li, forto kaj beleco estas en Lia sanktejo.

7. — Tributu al Dio, familioj de la popoloj; tributu al Dio gloron kaj potencon.

8. — Tributu al Dio honoron de Lia nomo, alportu donacon kaj venu en Liajn kortojn.

9. — Kliniĝu al Dio en sankta respekto; tremu antaŭ Li la tuta tero.

10. — Diru inter la popoloj : Dio reĝas, kaj Li fortikigis la mondon, ke ĝi ne ŝanceliĝu; Li juĝas la popolojn en justeco.

11. — Ĝoju la ĉielo kaj estu gaja la tero, bruu la maro kaj ĉio, kio ĝin plenigas.

12. — Ĝoju la kampo kaj ĉio, kio estas sur ĝi; tiam kantu ĉiuj arboj de la arbaro,

13. — antaŭ Dio, ĉar Li venas, ĉar Li venas, por juĝi le teron; Li juĝos la mondon kun justeco kaj la popolojn kun Sia fideleco.

PSALMO XCVII.

1. — Dio reĝas; ĝoju la tero, estu gajaj la multaj insuloj.

2. — Nubo kaj mallumo estas ĉirkaŭ Li, vero kaj justeco estas la fundamento de Lia trono.

3. — Fajro iras antaŭ Li kaj bruligas ĉirkaŭe Liajn malamikojn.

4. — Liaj fulmoj lumigas la mondon; la tero vidas kaj tremas.

5. — Montoj fandiĝas kiel vakso antaŭ la vizaĝo de Dio, antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro de la tuta tero.

6. — La ĉielo rakontas Lian veron, kaj ĉiuj popoloj vidas Lian gloron.

7. — Hontiĝu ĉiuj, kiuj servas al idoloj, kiuj laŭdas sin pro diaĉoj. Kliniĝu antaŭ Li ĉiuj dioj.

8. — Aŭdis kaj ekĝojis Ciono, kaj ektriumfis la filinoj de Jehudo pro Viaj juĝoj, ho Dio.

9. — Ĉar Vi, ho Dio, estas Plejalta super la tuta tero, Vi tre alte leviĝis super ĉiuj dioj.

10. — Amantoj de Dio, malamu malbonon. La gardanto de la animoj de Siaj fideluloj savos ilin de la mano de malvirtuloj.

11. — Lumo verŝiĝas sur virtulon, kaj ĝojo sur purkorulojn.

12. — Ĝoju, virtuloj, pro Dio, kaj gloru Lian sanktan nomon.

PSALMO XCVIII.

1. — *Psalmo.* Kantu al Dio novan kanton, ĉar miraklojn Li faris; helpis Lin Lia dekstremano kaj Lia sankta brako.

2. — Dio aperigis Sian helpon; antaŭ la okuloj de la popoloj Li malkaŝis Sian justecon.

3. — Li memoras Sian bonecon kaj fidelecon al la domo de Izraelo. Vidis ĉiuj finoj de la tero la helpon de nia Dio.

4. — Ĝoje kriu al Dio la tuta tero, kantu, gloru kaj muziku.

5. — Muziku al Dio per harpo, per harpo kaj per sonoj de psalmo.

6. — Per trumpetoj kaj per sono de korno ĝoje kriu antaŭ la reĝo Dio.

7. — Bruu la maro kaj ĉio, kio ĝin plenigas, la mondo kaj ĝiaj loĝantoj.

8. — La riveroj plaŭdu per la manoj, la montoj ĉiuj kantu,

9. — antaŭ Dio, ĉar Li venas, por juĝi la teron; Li juĝos la mondon kun justeco kaj la popolojn kun vereco.

PSALMO XCIX.

1. — Dio reĝas : tremas la popoloj; Li sidas sur keruboj, ŝanceliĝas la tero.

2. — Dio estas granda en Ciono, kaj Li estas alte super ĉiuj popoloj.
3. — Oni gloru Vian grandan kaj timindan nomon : Li estas sankta.
4. — Kaj la forton de la reĝo, kiu amas justecon, Vi fortikigis en praveco; juĝon kaj justecon en Jakobo Vi aranĝis.
5. — Altigu la Eternulon, nian Dion, kaj kliniĝu antaŭ la benketo de Liaj piedoj; Li estas sankta.
6. — Moseo kaj Aarono estas inter Liaj pastroj, kaj Samuelo estas inter tiuj, kiuj vokas Lian nomon; ili vokis al Dio, kaj Li ilin aŭskultis.
7. — El nuba kolono Li parolis al ili; ili observis Liajn regulojn kaj la leĝon, kiun Li donis al ili.
8. — Eternulo, nia Dio, Vi ilin aŭskultis; Vi estis por ili Dio pardonanta kaj venĝanto por iliaj faroj.
9. — Altigu la Eternulon, nian Dion, kaj kliniĝu antaŭ Lia sankta monto; ĉar sankta estas la Eternulo, nia Dio.

PSALMO C.

1. — *Psalmo de glorado.* Ĝoje kriu al Dio la tuta tero!
2. — Servu al Dio kun ĝojo, venu antaŭ Lian vizaĝon kun kanto.
3. — Sciu, ke la Eternulo estas Dio; Li nin kreis, kaj al Li ni apartenas, Lia popolo kaj ŝafoj de Lia paŝtejo.
4. — Eniru en Liajn pordegojn kun glorado, en Liajn kortojn kun laŭdado. Gloru Lin, benu Lian nomon.
5. — Ĉar Dio estas bona, Lia favorkoreco estas eterna, kaj de generacio al generacio daŭras Lia fideleco.

PSALMO CI.

1. — *Psalmo de Davido.* Bonecon kaj justecon mi prikantos, al Vi, ho Dio, mi muzikos.

2. — Mi penas iri prudente la vojon de pieco; kiam Vi venos al mi? mi iras kun pura koro interne de mia domo.

3. — Mi ne metas antaŭ miajn okulojn malbonan aferon, mi malamas farojn de malfideleco, ili ne aliĝas al mi.

4. — Koro malĉasta foriĝu de mi; malbonon mi ne volas koni.

5. — Kiu sekrete kalumnias sian proksimulon, tiun mi ekstermos; kiu havas fieran okulon kaj malhumilan koron, tiun mi ne toleros.

6. — Miaj okuloj restas turnataj al la fideluloj de la tero, ke ili sidu kun mi; kiu iras la vojon de pieco, tiu servu al mi.

7. — Ne loĝos interne de mia domo iu, kiu agas malice; kiu diras malveron, tiu ne staros antaŭ miaj okuloj.

8. — Matene mi ekstermos ĉiujn malvirtulojn de la lando, por elradikigi el la urbo de Dio ĉiujn krimulojn.

PSALMO CII.

1. — *Preĝo de mizerulo, kiam li perdas la fortojn kaj elverŝas antaŭ Dio sian malĝojon.*

2. — Dio, aŭskultu mian preĝon, kaj mia krio venu al Vi.

3. — Ne kaŝu Vian vizaĝon antaŭ mi; en la tago de mia suferado klinu al mi Vian orelon; en la tago, kiam mi vokas, rapide aŭskultu min.

4. — Ĉar pasis kiel fumo miaj tagoj, kaj miaj ostoj ĉirkaŭbruliĝis kiel en forno.

5. — Falĉiĝis kiel herbo kaj sekiĝis mia koro, ĉar mi forgesis manĝi mian panon.

6. — De la voĉo de mia plorado algluiĝis mia osto al mia karno.

7. — Mi similiĝis al pelikano en la dezerto, mi fariĝis kiel noktuo en ruinoj.

8. — Mi ne dormas, kaj mi estas kiel birdo solulo sur tegmento.

9. — Ĉiutage insultas min miaj malamikoj, miaj mokantoj ĵuras per mi.

10. — Ĉar cindron mi manĝis kiel panon, kaj mian trinkaĵon mi miksis kun larmoj,

11. — kaŭze de Via kolero kaj indigno; ĉar Vi min levis kaj ĵetis.

12. — Miaj tagoj malaperas kiel ombro, kaj mi sekiĝas kiel herbo.

13. — Sed Vi, ho Dio, restas eterne, kaj la memoro pri vi restas de generacio al generacio.

14. — Vi leviĝos, Vi korfavoros Cionon, ĉar estas tempo por ĝin kompati, ĉar venis la tempo.

15. — Ĉar Viaj sklavoj ekamis ĝiajn ŝtonojn, ĉarma estas por ili ĝia polvo.

16. — Kaj ektimos popoloj la nomon de Dio kaj ĉiuj reĝoj de la tero Vian gloron.

17. — Ĉar Dio rekonstruis Cionon kaj aperis en Sia gloro.

18. — Li Sin turnis al la preĝo de la forlasitoj kaj ne forpuŝis ilian petegon.

19. — Tio ĉi estos skribita por estontaj generacioj, kaj rekreita popolo gloros Dion.

20. — Ĉar Li rigardis malsupren el Sia sankta altaĵo, el la ĉielo Li direktis rigardon al la tero,

21. — por aŭdi la ĝemon de malliberulo, por liberigi la kondamnitajn al morto,

22. — por ke oni rakontu en Ciono pri la nomo de Dio kaj pri Lia gloro en Jeruzalemo,

23. — kiam kolektiĝos kune la popoloj kaj regnoj, por servi al Dio.

24. — Li lacigis en la vojo miajn fortojn, Li mallongigis miajn tagojn.

25. — Mi diras : Mia Dio, ne forprenu min en la mezo de miaj tagoj.

26. — En antikveco Vi fondis la teron, kaj la ĉielo estas la faro de Viaj manoj.

27. — Ili pereos, sed Vi restos; kaj ĉiuj ili eluziĝos kiel vesto, kiel veston Vi ilin ŝanĝos, kaj ili ŝanĝiĝos.

28. — Sed Vi restas la sama, kaj Viaj jaroj ne finiĝos.

29. — La filoj de Viaj sklavoj restos, kaj ilia semo fortikiĝos antaŭ Vi.

PSALMO CIII.

1. — *De Davido*. Benu, mia animo, Dion kaj mia tuta internaĵo Lian sanktan nomon.

2. — Benu, mia animo, Dion kaj ne forgesu ĉiujn Liajn bonfarojn.

3. — Li pardonas ĉiujn viajn pekojn, Li sanigas ĉiujn viajn malsanojn;

4. — Li savas de la tombo vian vivon, Li kronas vin per boneco kaj favorkoreco;

5. — Li satigas per bonaĵoj la tempon de via vivo, ke via juneco renoviĝas kiel ĉe aglo.

6. — Dio faras justecon kaj juĝon al ĉiuj prematoj.

7. — Li sciigis Siajn vojojn al Moseo, Siajn farojn al la Izraelidoj.

8. — Favorkora kaj kompatema estas Dio, longetolerema kaj tre bona.

9. — Ne eterne Li indignas, kaj ne por ĉiam Li koleras.

10. — Ne laŭ niaj pekoj Li agis kun ni, kaj ne laŭ niaj krimoj Li redonis al ni.

11. — Ĉar kiel alte estas la ĉielo super la tero, tiel granda estas Lia boneco por tiuj, kiuj Lin timas.

12. — Kiel malproksime estas la oriento de la okcidento, tiel Li malproksimigis de ni niajn pekojn.

13. — Kiel patro korfavoras filojn, tiel Dio korfavoris tiujn, kiuj Lin timas.

14. — Ĉar Li scias nian esencon, Li memoras, ke ni estas polvo.

15. — La tagoj de homo estas kiel herbo; kiel floro de kampo, tiel li floras.

16. — Pasos super ĝi vento, kaj ĝi jam ne ekzistas, kaj ĝia loko ĝin jam ne rekonas.

17. — Sed la boneco de Dio daŭras eterne al tiuj, kiuj Lin timas, kaj Lia bonfaremeco iras ĝis la pranepoj,

18. — kiuj observas Lian interligon kaj memoras Liajn ordonojn por ilin plenumi.

19. — Dio en la ĉielo starigis Sian tronon, kaj Lia reĝeco regas ĉion.

20. — Benu Dion Liaj anĝeloj, potencaj per sia forto, kiuj plenumas Lian vorton, por ke oni obeu la voĉon de Lia vorto.

21. — Benu Dion ĉiuj Liaj ĉirkaŭantoj, Liaj servantoj, kiuj plenumas Lian volon.

22. — Benu Dion ĉiuj Liaj kreitaĵoj en ĉiuj lokoj de Lia regado. Benu, mia animo, Dion.

PSALMO CIV

1. — Benu, mia animo, Dion. Eternulo, mia Dio, Vi estas tre granda, de majesto kaj beleco Vi estas vestita,

2. — Vi, kiu estas ĉirkaŭkovrita de lumo kiel de vesto, kiu sternas la ĉielon kiel tapiŝon;

3. — kiu arangas sur la akvo Siajn ĉambrojn, kiu faras la nubojn Sia veturilo; kiu iras sur la flugiloj de la vento;

4. — kiu faras la ventojn Siaj senditoj, flamantan fajron Siaj servantoj;

5. — kiu fondis la teron sur ĝiaj fundamentoj, ke ĝi neniam ŝanceliĝos.

6. — La abismon Vi kovris kiel per vesto, sur la montoj staras akvo;

7. — De Via minaco ĝi kuras, de la voĉo de Via tondro ĝi rapidas.

8. — Ĝi leviĝas sur montojn, malleviĝas sur valojn, al tiu loko, kiun Vi destinis por ĝi.

9. — Vi faris limon, kiun ĝi ne superpaŝos, por ke ĝi ne revenu kovri la teron.

10. — Vi sendas fontojn al la riveroj, kiuj iras inter montoj;

11. — Ili trinkigas ĉiujn kampajn bestojn; sovaĝaj bestoj kvietigas sian soifon.

12. — Super ili loĝas la birdoj ĉielaj, et inter la branĉoj ili sonigas sian voĉon.

13. — Vi trinkigas la montojn el Viaj ĉambroj; per la produktoj de Viaj faroj satiĝas la tero.

14. — Vi kreskigas herbon por la bruto kaj verdaĵon, kiu servas al la homo, por elirigi panon el la tero.

15. — Kaj la vino gajigas la koron de la homo, la vizaĝo brilas de la oleo, kaj la pano fortikigas la koron de la homo.

16. — Satiĝas la arboj de Dio, la cedroj de Libano, kiujn Li plantis;

17. — kaj tie nestas birdoj; cikonio havas sian loĝejon sur abioj;

18. — la altaj montoj estas por la ĉamoj, la rokoj estas rifuĝejo por la kunikloj.

19. — Li aranĝis la lunon laŭ la partoj de tempo; la suno scias sian subiron.

20. — Vi sendas mallumon, kaj fariĝas nokto, dum kiu vagas ĉiuj arbaraj bestoj;

21. — la leonoj krias pri rabakiro, por peti de Dio sian manĝaĵon.

22. — Kiam leviĝas la suno, ili sin kaŝas kaj kuŝiĝas en siaj loĝejoj.

23. — Eliras homo por sia okupiĝo, por sia laboro ĝis la vespero.

24. — Kiel multaj estas Viaj faroj, ho Dio! ĉion Vi faris kun saĝo; la tero estas plena de Viaj faritaĵoj.

25. — Jen la maro, granda kaj vasta : tie estas rampaĵoj sennombraj, bestoj malgrandaj kaj grandaj;

26. — tie iras ŝipoj; tie estas la leviatano, kiun Vi kreis, ke ĝi tie ludu.

27. — Ĉiuj ili atendas de Vi, ke Vi donu al ili manĝon en sia tempo.

28. — Vi donas al ili, ili kolektas; Vi malfermas Vian manon, kaj ili satiĝas de bonaĵo.

29. — Vi kaŝas Vian vizaĝon, tiam ili ektimas; Vi forprenas ilian spiriton, tiam ili mortas kaj revenas al sia polvo.

30. — Vi sendas Vian spiriton, tiam ili kreiĝas, kaj Vi renovigas la vizaĝon de la tero.

31 — Gloro al Dio estu eterne; Dio ĝoju pri Siaj faritaĵoj.

32. — Li ekrigardas la teron, kaj ĝi tremas; Li ektuŝas la montojn, kaj ili fumiĝas.

33. — Mi kantados al Dio, dum mi vivos; mi muzikados al mia Dio, dum mi estos.

34. — Agrabla estu al Li mia parolado, mi ĝojos pri Dio.

35. — Malaperu pekuloj de la tero, kaj malvirtuloj plu ne ekzistu. Benu, mia animo, Dion. Haleluja.

PSALMO CV.

1. — Gloru Dion, voku Lian nomon, sciigu inter la popoloj Liajn farojn.

2. — Kantu al Li, muziku al Li, parolu pri ĉiuj Liaj mirakloj.

3. — Laŭdu Lian sanktan nomon; ĝoju la koro de tiuj, kiuj serĉas Dion.

4. — Turnu vin al Dio kaj al Lia potenco, serĉu ĉiam Lian vizaĝon.

5. — Memoru la miraklojn, kiujn Li faris, Liajn signomiraklojn kaj la juĝojn de Lia buŝo.

6. — La semo de Abrahamo estas Lia sklavo, la filoj de Jakobo estas Liaj elektitoj.

7. — Li estas la Eternulo, nia Dio; sur la tuta tero estas Liaj juĝoj.

8. — Li memoras eterne Sian interligon, la vorton, kiun Li testamentis por mil generacioj,

9. — kiun Li interkonsentis kun Abrahamo kaj ĵuris al Isaako.

10. — Li metis ĝin por Jakobo kiel leĝon, por Izraelo kiel eternan interligon,

11. — dirante : al vi Mi donos la landon Kenaanan kiel vian parton heredan.

12. — Kiam ili estis malgrandnombraj, malmultaj kaj fremduloj en ĝi,

13. — kaj ili iradis de popolo al popolo, el unu regno al alia gento,

14. — tiam Li al neniu permesis premi ilin, kaj Li punis pro ili reĝojn :

15. — « ne tuŝu Miajn sanktoleitojn kaj al Miaj profetoj ne faru malbonon. »

16. — Kaj Li sendis malsaton en la landon, rompis ĉion, kio portis panon.

17. — Li sendis antaŭ ili homon : Jozefo estis vendita kiel sklavo.

18. — Oni enpremis liajn piedojn en katenojn, fero ŝarĝis lian korpon,

19. — ĝis la tempo, kiam venis Lia vorto; la parolo de Dio lin elprovis.

20. — Reĝo sendis kaj malligis lin, reganto super popoloj liberigis lin;

21. — li faris lin sinjoro super sia domo kaj reganto super sia tuta havo,

22. — ke li submetu al si liajn eminentulojn kaj saĝigu liajn maljunulojn.

23. — Kaj Izraelo venis Egiptujon, kaj Jakobo enmigris en la landon de Ĥamo.

24. — Kaj Li tre kreskigis Sian popolon kaj faris ĝin pli forta ol ĝiaj malamikoj.

25. — Li malĝustigis ilian koron, ke ili ekmalamis Lian popolon, ekruzis kontraŭ Liaj sklavoj.

26. — Li sendis Moseon, Sian sklavon, Aaronon, kiun Li elektis.

27. — Ili faris inter ili Liajn pruvosignojn kaj miraklojn en la lando de Ĥamo.

28. — Li sendis mallumon kaj mallumigis, kaj ili ne agis kontraŭ Liaj vortoj.

29. — Li ŝanĝis ilian akvon en sangon kaj senvivigis iliajn fiŝojn.

30. — Ilia tero eksvarmigis ranojn en la ĉambroj de iliaj reĝoj.

31. — Li diris, kaj venis fiinsektoj, pedikoj en ĉiuj iliaj regionoj.

32. — Anstataŭ pluvo Li donis al ili hajlon, brulantan fajron en ilia lando.

33. — Li batis iliajn vinbertrunkojn kaj iliajn figarbojn kaj rompis la arbojn en iliaj limoj.

34. — Li diris, kaj venis akridoj kaj skaraboj sennombraj

35. — kaj formanĝis la tutan herbon en ilia lando kaj formanĝis la produktojn de ilia tero.

36. — Kaj Li mortigis ĉiujn unuenaskitojn en ilia lando, la komencaĵojn de ĉiuj iliaj fortoj.

37. — Sed *ilin* Li elkondukis kun arĝento kaj oro, kaj en iliaj gentoj estis neniu kadukulo.

38. — Ĝojis Egiptujo, ke ili eliris, ĉar atakis ĝin timo antaŭ ili.

39. — Li etendis nubon, kiel kovron, kaj fajron, por ke ĝi lumu en la nokto.

40. — Ili petis, kaj Li sendis koturnojn, kaj per pano ĉiela Li ilin satigis.

41. — Li malfermis rokon, kaj ekfluis akvo kaj ekiris kiel rivero en la dezerto.

42. — Ĉar Li memoris Sian sanktan vorton al Abrahamo, Sia sklavo.

43. — Kaj Li elkondukis Sian popolon en ĝojo, Siajn elektitojn kun kantado.

44. — Kaj Li donis al ili la landojn de popoloj, kaj la laboron de gentoj ili heredis,

45. — por ke ili plenumu Liajn leĝojn kaj konservu Liajn instruojn. Haleluja.

PSALMO CVI.

1. — *Haleluja*[1]. Gloru Dion, ĉar Li estas bona, ĉar eterna estas Lia boneco.

2. — Kiu eldiros la potencon de Dio, aŭdigos Lian tutan gloron?

3. — Bone estas al tiuj, kiuj observas justecon, kiuj agas bone en ĉiu tempo.

4. — Memoru min, Dio, pro favoro al Via popolo, sendu al mi Vian savon,

5. — por ke mi vidu la bonstaton de Viaj elektitoj, por ke mi ĝoju kun la ĝojo de Via popolo, por ke mi triumfu kun Via heredo.

6. — Ni pekis kune kun niaj patroj, ni malbonagis, ni malvirtis.

7. — Niaj patroj en Egiptujo ne komprenis Viajn miraklojn, ne memoris Vian grandan bonecon, kaj ili ribelis apud la maro, apud la Ruĝa maro.

8. — Sed Li savis ilin pro Sia nomo, por montri Sian potencon.

1. Aleluja devenas de du hebreaj vortoj : *Halelu*, kiu signifas « Laŭdu », kaj *Jah*, kiu estas mallongigo de « Jehova ».

9. — Kaj Li ekkriis al la Ruĝa maro, kaj ĝi elsekiĝis, kaj Li kondukis ilin tra la abismoj, kiel tra la dezerto.

10. — Kaj Li savis ilin el la mano de la malamiko, kaj Li liberigis ilin el la mano de la kontraŭulo.

11. — Kaj la akvo kovris iliajn premantojn, eĉ unu el ili ne restis.

12. — Tiam ili ekkredis je Liaj vortoj, ekkantis Lian gloron.

13. — Sed baldaŭ ili forgesis Liajn farojn, ne fidis Lian konsilon.

14. — Ili fordonis sin al siaj kapricoj en la dezerto, kaj ili tentis Dion en la stepo.

15. — Kaj Li plenumis ilian deziron, sed Li sendis pereon al iliaj animoj.

16. — Ili enviis Moseon en la tendaro, Aaronon, sanktulon de Dio.

17. — Malfermiĝis la tero kaj englutis Datanon kaj kovris la anaron de Abiram.

18. — Kaj ekbrulis fajro en ilia anaro, flamo forbruligis la malvirtulojn.

19. — Ili faris bovidon ĉe Ĥorebo, kaj adorkliniĝis antaŭ fandaĵo.

20. — Ili ŝanĝis sian honoron en bildon de bovo, kiu manĝas herbon.

21. Ili forgesis Dion, sian savanton, kiu faris grandajn farojn en Egiptujo,

22. — miraklojn en la lando de Ĥamo, teruraĵojn apud la Ruĝa maro.

23. — Kaj Li decidis ekstermi ilin; sed Moseo, Lia elektito, stariĝis antaŭ Li ĉe la fendo, por forklini Lian koleregon, ke Li ilin ne ekstermu.

24. — Kaj ili malŝatis la deziritan landon, ne kredis al Lia vorto.

25. — Ili ribelis en siaj tendoj, ne aŭskultis la voĉon de Dio.

26. — Kaj Li levis Sian manon kontraŭ ili, por faligi ilin en la dezerto

27. — kaj por disfaligi ilian semon inter la popoloj kaj disĵeti ilin en la landojn.

28. — Kaj ili aliĝis al Baal-Peor kaj manĝis oferricevojn de malvivuloj.

29. — Kaj ili kolerigis Lin per siaj faroj, kaj disvastiĝis inter ili epidemio.

30. — Kaj stariĝis Pineĥaso kaj aranĝis juĝon, kaj la epidemio haltis.

31. — Kaj tio estas kalkulita al li kiel bonfaro por ĉiuj generacioj kaj eterne.

32. — Kaj ili kolerigis ĉe la akvo de Meribo, kaj pro ili fariĝis malbono al Moseo;

33. — ĉar ili maldolĉigis lian spiriton, kaj li eldiris ion nepripensitan per sia buŝo.

34. — Ili ne ekstermis la popolojn, pri kiuj diris al ili Dio;

35. — sed ili miksiĝis kun la popoloj kaj lernis iliajn farojn;

36. — ili servis al iliaj idoloj, kaj ĉi tiuj fariĝis reto por ili.

37. — Kaj ili oferdonis siajn filojn kaj filinojn al la diabloj;

38. — kaj ili verŝis senkulpan sangon, la sangon de siaj filoj kaj filinoj, kiujn ili oferportis al la Kenaanaj idoloj, kaj la tero malpuriĝis de sango.

39. — Kaj ili malpuriĝis per siaj faroj kaj malĉastiĝis per siaj agoj.

40. — Kaj ekflamis la kolero de Dio kontraŭ Lia popolo, kaj Li abomenis Sian heredon;

41. — kaj Li donis ilin en la manojn de idolanoj, kaj iliaj malamantoj ekregis super ili.

42. — Kaj premis ilin iliaj malamikoj, kaj sub la manoj de ĉi tiuj ili humiliĝis.

43. — Multajn fojojn Li ilin savis, sed ili ribeladis per siaj entreprenoj, kaj ili senfortiĝis pro sia krimeco.

44. — Sed Li ekrigardis ilian suferon, kiam Li aŭdis ilian kriadon;

45. — kaj Li rememoris Sian interligon kun ili, kaj Li ekbedaŭris laŭ Sia granda favorkoreco;

46. — kaj Li aperigis kompaton por ili ĉe ĉiuj iliaj malliberigintoj.

47. — Helpu nin, Eternulo, nia Dio, kaj kolektu nin el inter la popoloj, por glori Vian sanktan nomon, por esti laŭdata pro Via gloro.

48. — Glorata estu la Eternulo, Dio de Izraelo, de eterne ĝis eterne kaj la tuta popolo diru : amen, haleluja.

PSALMO CVII.

1. — Gloru Dion, ĉar Li estas bona, ĉar eterna estas Lia boneco.

2. — Diru la liberigitoj de Dio, kiujn Li liberigis el la mano de malamiko,

3. — kiujn Li kolektis el la landoj, de oriento kaj okcidento, de sudo kaj de la maro.

4. — Ili vagis en la dezerto, laŭ vojo senviva, urbon loĝatan ili ne trovis;

5. — ili malsatis kaj soifis, ilia animo en ili senfortiĝis.

6. — Sed ili ekkriis al Dio en sia sufero, kaj Li savis ilin el ilia mizero.

7. — kaj Li kondukis ilin laŭ ĝusta vojo, ke ili venu al urbo loĝata.

8. — Ili gloru Dion por Lia boneco kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.

9. — Ĉar Li satigis animon soifantan, kaj animon malsatan Li plenigis per bonaĵo.

10. — Ili sidis en mallumo kaj en ombro de morto, katenitaj de mizero kaj fero,

11\. — ĉar ili malobeis la vortojn de Dio kaj malŝatis la decidon de la Plejalta.

12\. — Kaj Li frapis ilian koron per sufero; ili falis, kaj neniu helpis.

13\. — Sed ili kriis al Dio en sia sufero, kaj Li liberigis ilin el ilia mizero.

14\. — Li eligis ilin el mallumo kaj ombro de morto, kaj iliajn ligilojn Li disŝiris.

15\. — Ili gloru Dion por Lia boneco kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.

16\. — Ĉar Li rompis kuprajn pordojn, disbatis ferajn riglilojn.

17\. — La malsaĝuloj suferis pro siaj pekaj vojoj kaj pro siaj krimoj;

18\. — ĉiujn manĝojn abomenis ilia animo, kaj ili atingis la pordegon de la morto.

19\. — Sed ili ekkriis al Dio en sia sufero, kaj Li liberigis ilin el ilia mizero.

20\. — Li sendis Sian vorton, kaj Li sanigis ilin kaj savis ilin de la tombo.

21\. — Ili gloru Dion por Lia boneco kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.

22\. — Kaj ili oferdonu dankajn oferojn kaj rakontu Liajn farojn kun kantado.

23\. — Kiuj veturas per ŝipoj sur la maro, kiuj faras farojn sur granda akvo,

24\. — tiuj vidis la farojn de Dio kaj Liajn miraklojn en la profundo.

25\. — Li diris, kaj aperis granda ventego kaj alte levis ĝiajn ondojn :

26\. — ili leviĝas ĝis la ĉielo, malleviĝas en la abismojn; ilia animo konsumiĝas de sufero;

27. — ili iras ĉirkaŭe kaj ŝanceliĝas kiel ebriulo, kaj ilia tuta saĝeco malaperas.

28. — Sed ili ekkriis al Dio en sia sufero, kaj Li eligis ilin el ilia mizero.

29. — Li kvietigis la ventegon, kaj la ondoj silentiĝis.

30. — Kaj ili ekĝojis, kiam fariĝis silente, kaj Li alkondukis ilin al la dezirata haveno.

31. — Ili gloru Dion por Lia boneco kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.

32. — Kaj ili altigu Lin en popola kunveno, kaj en kunsido de plejaĝuloj ili Lin laŭdu.

33. — Li ŝanĝas riverojn en dezerton kaj fontojn de akvo en sekaĵon;

34. — fruktoportan teron en salan dezerton, pro la malboneco de ĝiaj loĝantoj.

35. — Li ŝanĝas dezerton en lagon kaj sekan teron en fontojn de akvo;

36. — kaj Li loĝigas tie malsatulojn, kaj ili konstruas urbon loĝatan.

37. — Kaj ili prisemas kampojn, plantas vinberujojn kaj ricevas fruktojn.

38. — Kaj Li ilin benas, kaj ili tre multiĝas, kaj brutoj ne mankas al ili.

39. — Ili estis tre malmultaj kaj malfortaj pro la premanta malbono kaj mizero.

40. — Li verŝas honton sur la princojn kaj devigas ilin vagi en dezerto, kiu ne havas vojojn.

41. — Malriĉulon Li altigas el mizero kaj kreas familiojn kiel ŝafojn.

42. — Virtuloj tion vidas kaj ĝojas, kaj ĉio malpia baras sian buŝon.

43. — Kiu estas saĝa, tiu tion observas, kaj oni komprenos la favoraĵojn de Dio.

PSALMO CVIII.

1. — *Kanto. Psalmo de Davido.*

2. — Fortika estas mia koro, ho Dio; mi kantos kaj muzikos kun mia honoro.

3. — Vekiĝu, psalterio kaj harpo, mi vekiĝos kune kun la matenruĝo.

4. — Mi gloros Vin inter la popoloj, ho Dio, mi prikantos Vin inter la gentoj.

5. — Ĉar granda ĝis super la ĉielo estas Via boneco, kaj ĝis la nuboj estas Via vero.

6. — Altiĝu super la ĉielo, ho Dio, kaj Via gloro estu super la tuta tero.

7. — Por ke liberiĝu Viaj amatoj, helpu per Via dekstremano kaj aŭskultu min.

8. — Dio diris en Sia sanktejo, kaj mi triumfas; mi dividos Siĥemon, kaj la valon Sukot mi mezuros.

9. — Al mi apartenas Gilead, al mi apartenas Manaso, Efraimo estas la forto de mia kapo, Jehudo estas mia sceptro.

10. — Moab estas mia lavopelvo, sur Edomon mi ĵetos mian ŝuon, ĝoje kriu al mi, Filiŝtujo!

11. — Kiu enkondukas min en fortikigitan urbon? Kiu alkondukis min ĝis Edomo?

12. — Ĉu ne Vi, ho Dio, forlasis nin kaj ne eliras, ho Dio, kun niaj militistaroj?

13. — Donu al ni helpon kontraŭ la malamiko; vanta estas helpo de homo.

14. — Kun Dio ni faros heroaĵojn, kaj Li dispremos niajn malamikojn.

PSALMO CIX.

1. — *Al la ĥorestro. Psalmo de Davido.* Dio, mia gloro, ne silentu.

2. — Ĉar buŝon malvirtan kaj buŝon malican ili malfermis kontraŭ mi, ili parolas kun mi per mensogema lango.

3. — Per vortoj de malamo ili min ĉirkaŭis, kaj ili militas kontraŭ mi sen mia kulpo.

4. — Por mia amo ili min malamas; sed mi preĝas.

5. — Ili pagas al mi malbonon por bono kaj malamon por mia amo.

6. — Metu super lin malvirtulon, kaj kontraŭulo stariĝu ĉe lia dekstra mano.

7. — Kiam li estos juĝata, li eliru kulpa, kaj lia preĝo estu peko.

8. — Liaj tagoj estu malmultaj; lian oficon ricevu alia.

9. — Liaj infanoj estu orfoj, kaj lia edzino estu vidvino.

10. — Liaj infanoj vagadu, kaj ili petu kaj serĉu apud siaj ruinoj.

11. — Kreditoro forprenu ĉion, kion li havas, kaj fremduloj disrabu lian laboron.

12. — Neniu faru al li ion bonan, kaj ne troviĝu kompatanto por liaj orfoj.

13. — Lia idaro estu kondamnita al ekstermo; en la dua generacio elviŝiĝu ilia nomo.

14. — La malbonago de liaj patroj rememoriĝu al Dio, kaj la peko de lia patrino ne elviŝiĝu.

15. — Ili estu ĉiam antaŭ Dio, kaj Li ekstermu la memoron pri ili de sur la tero.

16. — Por tio, ke li ne memoris fari bonfarojn kaj li persekutis mizerulon kaj malriĉulon kaj korsuferanton, por lin mortigi.

17. — Li amis malbenon, kaj ĝi venis sur lin; li ne volis benon, kaj ĝi malproksimiĝis de li.

18. — Li metis sur sin malbenon, kiel veston, kaj ĝi penetris en lian internon, kiel akvo, kaj en liajn ostojn, kiel oleo.

19. — Ĝi estu por li kiel vesto, per kiu li sin kovras, kaj kiel zono, kiun li ĉiam portas ĉirkaŭ si.

20. — Tia estas de Dio la agado kontraŭ miaj kontraŭuloj kaj kontraŭ tiuj, kiuj parolas malbonon kontraŭ mia animo.

21. — Kaj Vi, ho Dio, mia Sinjoro, agu kun mi pro Via nomo, ĉar bona estas Via favorkoreco; savu min.

22. — Ĉar mi estas malriĉulo kaj mizerulo kaj mia koro estas rompita en mia interno.

23. — Kiel ombro foriranta mi malaperas, oni forskuas min kiel akridon.

24. — Miaj genuoj senfortiĝis de fastado, kaj mia karno perdis la grason.

25. — Kaj mi fariĝis mokataĵo por ili; kiam ili vidas min, ili balancas sian kapon.

26. — Helpu min, Eternulo, mia Dio, savu min laŭ Via boneco.

27. — Kaj oni sciu, ke tio estas Via mano, ke Vi, Dio, tion faris.

28. — Ili malbenas, sed Vi benu; ili leviĝis, sed ili estos hontigitaj, kaj Via sklavo ĝojos.

29. — Miaj kontraŭuloj kovriĝu per malhonoro, kaj ili envolviĝu en sian honton kiel en veston.

30. — Mi forte gloros Dion per mia buŝo, kaj meze de multaj homoj mi Lin laŭdos.

31. — Ĉar Li staras ĉe la dekstra flanko de malriĉulo, por savi lin de tiuj, kiuj juĝas lian animon.

PSALMO CX.

1. — *Psalmo de Davido.* Dio diris al mia Sinjoro : sidu dekstre de Mi, ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.

2. — La sceptron de via potenco Dio sendos el Ciono : regu inter viaj malamikoj.

3. — En la tago de via potenco via popolo oferdonas al vi en sankta ornamo. De la komenco de matenruĝo aliĝas al vi la roso de via junularo.

4. — Dio ĵuris kaj ne pentos : vi estas pastro por ĉiam, laŭ la maniero de Melkicedek.

5. — La Sinjoro ĉe via dekstra flanko frapas reĝojn en la tago de Sia kolero.

6. — Li juĝas inter la popoloj, inter plene da kadavroj; Li frakasas la kapon de granda lando.

7. — Li trinkos el rivero sur la vojo, tial li levos la kapon.

PSALMO CXI.

1. — Haleluja. Mi gloras Dion per mia tuta koro, en rondo de piuloj kaj en kunveno.

2. — Grandaj estas la faroj de Dio, serĉataj de ĉiuj, kiuj ilin amas.

3. — Bela kaj majesta estas Lia verko, kaj Lia justeco restas eterne.

4. — Memorindaj Li faris Siajn miraklojn; kompatema kaj favorkora estas Dio.

5. — Li donas manĝon al tiuj, kiuj Lin timas; Li memoras eterne Sian interligon.

6. — La potencon de Siaj fortoj Li aperigis al Sia popolo, doninte al ili la heredon de gentoj.

7. — La faroj de Liaj manoj estas vero kaj justeco; ĝustaj estas ĉiuj Liaj ordonoj;

8. — ili estas fortikaj por eterne, faritaj per vero kaj honesto.

9. — Liberigon Li sendis al sia popolo, Li aranĝis por ĉiam Sian interligon. Sankta kaj respektinda estas Lia nomo.

10. — Komenco de saĝeco estas timo antaŭ Dio, — bona prudento por ĉiuj plenumantoj. Lia gloro restas eterne.

PSALMO CXII.

1. — Haleluja. Bone estas al la homo, kiu timas Dion, kiu tre amas Liajn ordonojn.

2. — Forta sur la tero estos lia semo; la gento de virtuloj estos benita.

3. — Bonstato kaj riĉeco estas en lia domo, kaj lia justeco restas eterne.

4. — En mallumo leviĝas lumo por la virtuloj, de la Kompatema, Favorkora kaj Justa.

5. — Bone estas al la homo, kiu kompatas kaj pruntedonas, kiu pesas siajn farojn per justeco.

6. — Ĉar neniam li falos; virtulo estos memorata eterne.

7. — Malbonan famon li ne timos; fortika estas lia koro, ĝi fidas Dion.

8. — Senŝanceliĝa estas lia koro; li ne ti timas, ĝis li vidas la pereon de siaj malamikoj.

9. — Li ŝutas kaj donas al la malriĉuloj; lia justeco restas eterne, lia korno altiĝos en honoro.

10. — Malvirtulo vidas kaj ĉagreniĝas, kunfrapas la dentojn kaj konsumiĝas. La deziro de malvirtuloj pereos.

PSALMO CXIII.

1. — Haleluja! Gloru, sklavoj de Dio, gloru la nomon de Dio.

2. — La nomo de Dio estu benata de nun kaj eterne.

3. — De la leviĝejo de la suno ĝis ĝia malleviĝejo estas glorata la nomo de Dio.

4. — Alte super ĉiuj popoloj estas Dio, super la ĉielo estas Lia gloro.

5. — Kiu estas kiel la Eternulo, nia Dio, kiu sidas alte,
6. — kiu vidas malalte, en la ĉielo kaj sur la tero,
7. — kiu el la polvo restarigas mizerulon, el la koto levas malriĉulon,
8. — por sidigi lin kun eminentuloj, kun la eminentuloj de lia popolo?
9. — Li donas familion al senfruktulino, ĝojas patrino de infanoj. Haleluja!

PSALMO CXIV.

1. — Kiam Izraelo eliris el Egiptujo, la domo de Jakobo el la fremda popolo,
2. — Tiam Jehudo fariĝis Lia sanktaĵo, Izraelo — Lia regno.
3. — La maro vidis kaj forkuris, Jordano turniĝis malantaŭen;
4. — la montoj saltis kiel ŝafoj, montetoj — kiel ŝafidoj.
5. — Kio estas al vi, maro, ke vi forkuris? Jordano, kial vi turniĝis malantaŭen?
6. — Montoj, kial vi saltas kiel ŝafoj, montetoj — kiel ŝafidoj?
7. — Antaŭ la Sinjoro tremas la tero, antaŭ la Dio de Jakobo,
8. — kiu ŝanĝas rokon en lagon da akvo, graniton — en akvodonan fonton.

PSALMO CXV.

1. — Ne al ni, ho Dio, ne al ni, sed al Via nomo donu honoron, pro Via favorkoreco, pro Via vereco.
2. — Kial devas diri la popoloj : kie do estas ilia Dio?
3. — Sed nia Dio estas en la ĉielo; ĉion, kion Li deziras, Li faras.
4. — Iliaj idoloj estas arĝento kaj oro, faritaĵo de homaj manoj.
5. — Buŝon ili havas, sed ne parolas; okulojn ili havas sed ne vidas;

6. — orelojn ili havas, sed ne aŭdas; nazon ili havas, sed ne flaras;

7. — manojn ili havas, sed ne palpas; piedojn ili havas, sed ne iras; ili ne donas sonon per sia gorĝo.

8. — Kiel ili, tiel estos iliaj farantoj, ĉiuj, kiuj ilin fidas.

9. — Izraelo, fidu Dion; Li estas ilia helpo kaj ŝildo.

10. — Domo de Aarono, fidu Dion; Li estas ilia helpo kaj ŝildo.

11. — Timantoj de Dio, fidu Dion; Li estas ilia helpo kaj ŝildo.

12. — Dio nin memoras, benas, benas la domon de Izraelo, benas la domon de Aarono;

13. — Li benas la timantojn de Dio, la malgrandajn kaj la grandajn.

14. — Dio vin multigu, vin kaj viajn infanojn.

15. — Vi estas benitaj de Dio, kiu faris la ĉielon kaj la teron.

16. — La ĉielo estas ĉielo de Dio, sed la teron Li donis al la homidoj.

17. — Ne la mortintoj gloros Dion, kaj ne tiuj, kiuj foriris en la silentejon.

18. — Sed ni benos Dion de nun kaj eterne. Haleluja.

PSALMO CXVI.

1. — Mi ĝojas, ke Dio aŭdas mian voĉon, mian petegon,

2. — ke Li klinis Sian orelon al mi, kaj en miaj tagoj mi vokos.

3. — Ĉirkaŭis min mortaj malsanoj, kaj inferaj turmentoj min trafis; suferon kaj ĉagrenon mi trovis.

4. — Sed la nomon de Dio mi vokis : ho, Dio, savu mian animon.

5. — Favorkora estas Dio kaj justa, kaj nia Dio estas kompatema.

6. — Dio gardas la simplanimulojn; mi estas en mizero, kaj Li min savas.

7. — Revenu, mia animo, al via trankvileco, ĉar Dio faras al vi bonon.

8. — Ĉar Vi savis mian animon de la morto, mian piedon de falpuŝiĝo.

9. — Mi irados antaŭ Dio en la lando de la vivo.

10. — Kun kredo mi diris : mi estas tre mizera.

11. — Mi diris en mia konfuziĝo : ĉiu homo mensogas.

12. — Kion mi redonos al Dio por ĉiuj Liaj bonfaroj al mi?

13. — Mi levos la pokalon de savo kaj mi vokos la nomon de Dio.

14. — Miajn promesojn al Dio mi plenumos antaŭ Lia tuta popolo.

15. — Grandvalora en la okuloj de Dio estas la morto de Liaj fideluloj.

16. — Ho Dio, mi estas Via sklavo, mi estas Via sklavo, filo de Via sklavino; Vi disigis miajn ligilojn.

17. — Al Vi mi oferdonos dankan oferon, kaj la nomon de Dio mi vokos.

18. — Miajn promesojn al Dio mi plenumos antaŭ Lia tuta popolo,

19. — en la kortoj de la domo de Dio, interne de vi, Jeruzalemo. Haleluja.

PSALMO CXVII.

1. — Gloru Dion ĉiuj popoloj, laŭdu Lin ĉiuj gentoj;

2. — Ĉar granda estas Lia boneco al ni, kaj la vero de Dio restas eterne. Haleluja.

PSALMO CXVIII.

1. — Gloru Dion, ĉar Li estas bona, ĉar eterne estas Lia boneco.

2. — Izraelo diru, ke eterna estas Lia boneco.

3. — La domo de Aarono diru, ke eterna estas Lia boneco.

4. — La timantoj de Dio diru, ke eterna estas Lia boneco.

5. — El premateco mi vokis al Dio, kaj per liberigo respondis al mi Dio.

6. — Dio estas kun mi, mi ne timas : kion faros al mi homo?

7. — Dio estas kun mi, kiel mia helpanto, kaj mi triumfos super miaj malamikoj.

8. — Pli bone estas fidi Dion, ol fidi homon.

9. — Pli bone estas fidi Dion, ol fidi eminentulojn.

10. — Ĉiuj popoloj min ĉirkaŭis, sed per la nomo de Dio mi ilin disbatos.

11. — Il ĉirkaŭis min de ĉiuj flankoj, sed per la nomo de Dio mi ilin disbatos.

12. — Ili ĉirkaŭis min kiel abeloj, sed ili estingiĝas, kiel fajro en dornoj : per la nomo de Dio mi ilin disbatos.

13. — Vi min puŝis, ke mi falu, sed Dio min helpis.

14. — Dio estas mia forto kaj mia kanto, kaj Li estis mia savo.

15. — La voĉo de triumfo kaj de saviĝo sonas en la tendoj de la virtuloj : la dekstremano de Dio faras heroaĵojn ;

16. — la dekstremano de Dio estas alte, la dekstremano de Dio faras heroaĵojn.

17. — Mi ne mortos, sed mi vivos kaj mi rakontos la farojn de Dio.

18. — Per puno punis min Dio, sed al la morto Li min ne donis.

19. — Malfermu al mi la pordegon de la vero, mi iros tra ili, mi gloros Dion.

20. — Jen estas la pordego de Dio; virtuloj iras tra ĝi.

21. — Mi dankas Vin, ĉar Vi aŭskultis min kaj fariĝis mia savo.

22. — Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj, fariĝis ŝtono bazangula.

23. — De Dio ĉi tio fariĝis, ĝi estas miraklo en niaj okuloj.

24. — Ĉi tiun tagon faris Dio; ni ĝoju kaj gajiĝu en ĝi.

25. — Ho Dio, helpu! ho Dio, sukcesigu!

26. — Estu benata, kiu venas en la nomo de Dio! ni benas vin el la domo de Dio.

27. — La Eternulo estas Dio, kaj Li lumas al ni. Ligu la festan oferon per ŝnuroj al la kornoj de la altaro.

28. — Vi estas mia Dio, kaj mi Vin gloras; mia Dio, Vin mi altigas.

29. — Gloru Dion, ĉar Li estas bona, ĉar eterna estas Lia boneco.

PSALMO CXIX.

1. — Bone estas al tiuj, kies vojo estas senmakula, kiuj iras laŭ la leĝo de Dio.

2. — Bone estas al tiuj, kiuj plenumas Liajn decidojn, kiuj serĉas Lin per la tuta koro,

3. — kiuj ne faras malbonagon, iras laŭ Liaj vojoj.

4. — Vi ordonis forte observi Viajn leĝojn.

5. — Ho, estu fortikaj miaj vojoj, ke mi observu Viajn leĝojn!

6. — Tiam mi ne bezonos honti, kiam mi rigardos ĉiujn Viajn ordonojn.

7. — Mi gloros Vin el pura koro, lernante la juĝojn de Via justeco.

8. — Viajn leĝojn mi observos; ne forlasu min tute.

9. — Per kio junulo povas purigi sian vojon? Per plenumado laŭ Viaj vortoj.

10. — Per mia tuta koro mi Vin serĉas; ne lasu min deflankiĝi de Viaj ordonoj.

11. — En mia koro mi konservas Vian diron, por ke mi ne peku antaŭ Vi.

12. — Ho Vi, benata Dio, instruu al mi Viajn leĝojn.

13. — Per miaj lipoj mi rakontas ĉiujn decidojn de Via buŝo.

14. — Pri la vojo de Viaj leĝoj mi ĝojas, kiel pri granda riĉeco.

15. — Pri Viaj ordonoj mi parolas, kaj mi rigardas Viajn vojojn.

16. — Mi havas plezuron de Viaj leĝoj, mi ne forgesas Vian vorton.

17. — Bonfaru al Via sklavo, ke mi vivu kaj plenumu Vian vorton.

18. — Malfermu miajn okulojn, ke mi vidu miraklojn de Via instruo.

19. — Migranto mi estas sur la tero; ne kaŝu antaŭ mi Viajn ordonojn.

20. — Elturmentiĝis mia animo de senĉesa sintirado al Viaj juĝoj.

21. — Vi humiligas la malbenitajn fierulojn, kiuj dekliniĝas de Viaj ordonoj.

22. — Forigu de mi honton kaj malhonoron, ĉar mi observas Viajn decidojn.

23. — Eĉ kiam sidas eminentuloj kaj parolas kontraŭ mi, Via sklavo meditas pri Viaj leĝoj.

24. — Viaj decidoj estas mia plezuro, miaj konsilantoj.

25. — Mia animo algluiĝis al la polvo; vivigu min laŭ Via vorto.

26. — Mi raportas pri miaj vojoj, kaj Vi aŭskultas min; instruu al mi Viajn leĝojn.

27. — Komprenigu al mi la vojon de Viaj ordonoj, kaj mi parolos pri Viaj mirakloj.

28. — Konsumiĝis mia animo de malĝojo; restarigu min laŭ Via vorto.

29. — La vojon de malvero deturnu de mi kaj donacu al mi Vian instruon.

30. — La vojon de la vero mi elektis, mi rigardas al Viaj leĝoj.

31. — Mi alkroĉiĝis al Viaj ordonoj; Ho Dio, ne hontigu min.

32. — Mi kuras laŭ la vojo de Viaj leĝoj, ĉar Vi larĝigas mian koron.

33. — Montru al mi, ho Dio, la vojon de Viaj leĝoj, kaj mi ĝin sekvos ĝis la fino.

34. — Komprenigu al mi kaj mi sekvos Vian instruon kaj mi konservos ĝin per la tuta koro.

35. — Irigu min sur la vojeto de Viaj ordonoj, ĉar ĝin mi ekamis.

36. — Klinu mian koron al Viaj leĝoj, sed ne al profito.

37. — Deturnu miajn okulojn, ke ili ne rigardu falsaĵon; vivigu min per Via vojo.

38. — Plenumu al Via sklavo Vian diron, kiu koncernas respekton por Vi.

39. — Forigu mian malhonoron, kiun mi timas; ĉar Viaj juĝoj estas bonaj.

40. — Jen mi deziregas Viajn ordonojn; per Via justeco vivigu min.

41. — Kaj venu al mi Viaj favoroj, ho Dio, Via helpo, konforme al Via vorto,

42. — ke mi povu doni respondon al mia insultanto; ĉar mi fidas Vian vorton.

43. — Ne forprenu de mia buŝo la vorton de alta vero, ĉar mi esperas al Viaj juĝoj.

44. — Kaj mi konservos Vian instruon ĉiam kaj eterne.

45. — Kaj mi iros en libereco, ĉar mi serĉas Viajn ordonojn.

46. — Kaj mi parolos pri Viaj leĝoj antaŭ reĝoj, kaj mi ne hontos.

47. — Kaj mi havos plezuron de Viaj ordonoj, kiujn mi amas.

48. — Kaj mi etendos miajn manojn al Viaj ordonoj, kiujn mi amas, kaj mi parolos pri Viaj leĝoj.

49. — Rememoru la vorton al Via sklavo, pri kio Vi min esperigis.

50. — Ĉi tio estas mia konsolo en mia mizero, ĉar Via vorto min revivigas.

51. — Fieruloj tre forte min mokas, sed de Via instruo mi ne dekliniĝis.

52. — Mi rememoras Viajn juĝojn de tempoj tre antikvaj, ho Dio, kaj mi konsoliĝas.

53. — Teruro min kaptas pri la malvirtuloj, kiuj forlasas Vian leĝon.

54. — Viaj leĝoj estas por mi kantoj en la domo de mia migrado.

55. — Mi rememoras en la nokto Vian nomon, ho Dio, kaj mi plenumas Vian instruon.

56. — Tio fariĝis al mi, ĉar mi observas Viajn ordonojn.

57. — Mi diris : mia sortaĵo estas, ho Dio, plenumi Viajn vortojn.

58. — Mi petegas antaŭ Vi per la tuta koro : korfavoru min, konforme al Via vorto.

59. — Mi esploras miajn vojojn kaj direktas miajn paŝojn al Viaj leĝoj.

60. — Mi rapidas kaj ne prokrastas, por plenumi Viajn ordonojn.

61. — Retoj de malvirtuloj min ĉirkaŭis, sed Vian instruon mi ne forgesis.

62. — En la mezo de la nokto mi leviĝas, por glori Vin por Viaj justaj juĝoj.

63. — Mi estas kamarado por ĉiuj, kiuj Vin timas kaj kiuj observas Viajn ordonojn.

64. — De Via boneco estas plena la tero; instruu al mi Viajn leĝojn.

65. — Bonon Vi faris al Via sklavo, ho Dio, konforme al Via vorto.

66. — Bonajn morojn kaj scion instruu al mi, ĉar je Viaj ordonoj mi kredas.

67. — Antaŭ ol mi suferis, mi erarvagis, sed nun mi observas Vian vorton.

68. — Vi estas bona kaj bonfara; instruu al mi Viajn leĝojn.

69. — Fieruloj plektis mensogon pri mi, sed mi per la tuta koro konservas Viajn ordonojn.

70. — Grasiĝis kiel lardo ilia koro; sed mi havas plezuron de Via instruo.
71. — Bone estas al mi, ke mi suferis, por ke mi lernu Viajn leĝojn.
72. — Pli bona estas por mi la instruo de Via buŝo, ol miloj da oreroj kaj arĝenteroj.
73. — Viaj manoj min kreis kaj fortikigis; prudentigu min, kaj mi lernu Viajn ordonojn.
74. — Viaj timantoj min vidos kaj ĝojos, ĉar mi fidis Vian vorton.
75. — Mi scias, ho Dio, ke Viaj juĝoj estas justaj kaj Vi juste min suferigis.
76. — Via boneco estas do mia konsolo, konforme al Via vorto al Via sklavo.
77. — Venu sur min Via favorkoreco, kaj mi vivu, ĉar Via instruo estas mia plezuro.
78. — Hontiĝu la fieruloj, ĉar maljuste ili min premis; mi parolos pri Viaj ordonoj.
79. — Turniĝu al mi Viaj timantoj kaj la konantoj de Viaj leĝoj.
80. — Mia koro estu ĝusta, laŭ Viaj leĝoj, por ke mi ne hontiĝu.
81. — Mia animo avidas Vian savon; Vian vorton mi fidas.
82. — Miaj okuloj avidas Vian vorton, dirante : kiam Vi min konsolos?
83. — Ĉar mi fariĝis kiel felsako en fumo; sed Viajn leĝojn mi ne forgesis.
84. — Kiom estos la tagoj de Via sklavo? kiam Vi faros juĝon super miaj persekutantoj?
85. — Foson fosis al mi la fieruloj, kontraŭe al Viaj leĝoj.
86. — Ĉiuj Viaj ordonoj estas vero; maljuste oni min persekutas; helpu min.
87. — Oni preskaŭ pereigis min sur la tero, sed mi ne forlasis Viajn ordonojn.

88. — Laŭ Via boneco vivigu min, kaj mi observos la ordonojn de Via buŝo.

89. — Por eterne, ho Dio, Via vorto staras forte en la ĉielo.

90. — Por ĉiuj generacioj restas Via vero; Vi fortikigis la teron, kaj ĝi staras.

91. — Laŭ Viaj leĝoj ĉio nun staras, ĉar ĉio estas Viaj sklavoj.

92. — Se Via instruo ne estus mia konsolo, mi pereus en mia mizero.

93. — Neniam mi forgesos Viajn ordonojn, ĉar per ili Vi min vivigas.

94. — Al Vi mi apartenas; helpu min, ĉar mi serĉas Viajn ordonojn.

95. — Pri mi esperis malvirtuloj, ke ili min pereigos; sed mi studas Viajn leĝojn.

96. — Ĉe ĉiu afero mi vidis finon; sed Via ordono estas tre vasta.

97. — Kiel mi amas Vian instruon! la tutan tagon mi parolas pri ĝi.

98. — Via ordono faras min pli saĝa ol miaj malamikoj, ĉar ĝi restas al mi por ĉiam.

99. — Mi fariĝis pli saĝa, ol ĉiuj miaj instruantoj, ĉar Viaj leĝoj estas mia tuta parolado.

100. — Mi estas pli scianta ol maljunuloj, ĉar Viajn ordonojn mi konservas.

101. — De ĉiu malbona vojo mi detenas mian piedon, por plenumi Vian vorton.

102. — De Viaj decidoj mi ne dekliniĝas, ĉar Vi min gvidas.

103. — Kiel dolĉa estas por mia palato Via vorto, pli ol mielo por mia buŝo.

104. — De Viaj ordonoj mi prudentiĝas, tial mi malamas ĉiun vojon de malvero.

105. — Via vorto estas lumilo por mia piedo kaj lumo por mia vojo.

106. — Mi ĵuris kaj mi plenumos : observi Viajn justajn decidojn.

107. — Mi estas tre senfortigita, ho Dio, vivigu min konforme al Via vorto.

108. — La oferdono de mia buŝo plaĉu al Vi, ho Dio, kaj pri Viaj decidoj instruu min.

109. — Mia animo estas ĉiam en mia mano, sed Vian instruon mi ne forgesas.

110. — La malvirtuloj metis reton por mi; sed de Viaj ordonoj mi ne dekliniĝis.

111. — Mi heredigis al mi Viajn ordonojn por ĉiam, ĉar ili estas la ĝojo de mia koro.

112. — Mi klinis mian koron, por plenumi Viajn leĝojn eterne ĝis la fino.

113. — Malbonajn pensojn mi malamas, sed Vian instruon mi amas.

114. — Vi estas mia ŝirmo kaj ŝildo; Vian vorton mi fidas.

115. — Foriĝu de mi, malbonagantoj; mi observos la ordonojn de mia Dio.

116. — Subtenu min laŭ Via diro, ke mi vivu, kaj ne hontigu min pri mia espero.

117. — Fortikigu min, ke mi saviĝu, kaj mi ĉiam rigardados al Viaj leĝoj.

118. — Vi dispremas ĉiujn, kiuj dekliniĝas de Viaj leĝoj, ĉar ilia falsaĵo estas mensoga.

119. — Kiel skorion Vi forĵetas ĉiujn malvirtulojn de la tero; tial mi amas Viajn decidojn.

120. — De Via teruro tremas mia karno, kaj Viajn juĝojn mi timas.

121. — Mi faras juĝon kaj justecon; ne transdonu min al miaj premantoj.

122. — Garantie liberigu Vian sklavon por bono, por ke fieruloj min ne premu.

123. — Miaj okuloj sopiras Vian helpon kaj Vian justan vorton.

124. — Agu kun Via sklavo laŭ Via boneco, kaj Viajn leĝojn instruu al mi.

125. — Mi estas Via sklavo; klarigu al mi, ke mi sciu Viajn decidojn.

126. — Estas tempo agi por Dio : ili rompis Vian leĝon.

127. — Tial mi amas Viajn ordonojn pli ol oron kaj ol puran oron.

128. — Tial mi estimas ĉiujn Viajn ordonojn, ĉiun vojon de malvero mi malamas.

129. — Mirindaj estas Viaj decidoj, tial mia animo ilin konservas.

130. — Malkaŝo de Via vorto klerigas kaj prudentigas simplanimulojn.

131. — Mi malfermas mian buŝon kaj enspiras, ĉar mi deziregas Viajn ordonojn.

132. — Turnu Vin al mi kaj korfavoru min, kiel Vi agas kun la amantoj de Via nomo.

133. — Fortikigu miajn paŝojn en Via vorto, kaj nenia malhonesteco ekregu super mi.

134. — Liberigu min de homa premado, kaj mi observos Viajn ordonojn.

135. — Lumu per Via vizaĝo sur Vian sklavon kaj instruu al mi Viajn leĝojn.

136. — Torentojn da akvo elverŝas miaj okuloj pro tio, ke oni ne plenumas Vian instruon.

137. — Justulo Vi estas, ho Dio, kaj justaj estas Viaj juĝoj.

138. — Vi aperigis Viajn decidojn kun justeco kaj plena vero.

139. — Elturmentis min mia fervoro, ĉar miaj malamikoj forgesis Viajn vortojn.

140. — Tre pura estas Via vorto, kaj Via sklavo ĝin amas.

141. — Mi estas malgranda kaj malestimata, sed Viajn ordonojn mi ne forgesas.

142. — Via justeco estas justeco eterna, kaj Via instruo estas vero.

143. — Sufero kaj mizero min trafis, sed Viaj ordonoj estas mia plezuro.

144. — La justeco de Viaj decidoj estas eterna; klerigu min, por ke mi vivu.

145. — Mi vokas el la tuta koro; aŭskultu min, ho Dio, mi plenumos Viajn leĝojn.

146. — Mi vokas al Vi, savu min, kaj mi konservos Viajn decidojn.

147. — Antaŭ la matenruĝo mi vokas; Vian vorton mi fidas.

148. — Antaŭ la noktaj gardopartoj miaj okuloj vekiĝas, por ke mi meditu pri Via vorto.

149. — Mian voĉon aŭskultu, laŭ Via boneco, ho Dio; laŭ Via justeco lasu min vivi.

150. — Alproksimiĝas malicaj persekutantoj; malproksimaj ili estas de Via leĝo.

151. — Proksima Vi estas, ho Dio, kaj ĉiuj Viaj ordonoj estas vero.

152. — De longe mi scias pri Viaj decidoj, ke Vi fiksis ilin por ĉiam.

153. — Rigardu mian mizeron kaj liberigu min, ĉar Vian instruon mi ne forgesis.

154. — Defendu mian aferon kaj liberigu min; laŭ Via vorto lasu min vivi.

155. — Malproksima de malvirtuloj estas savo, ĉar ili ne ŝatas Viajn leĝojn.

156. — Via favorkoreco estas granda, ho Dio; laŭ Via justeco lasu min vivi.

157. — Multaj estas miaj persekutantoj kaj premantoj, sed de Viaj decidoj mi ne dekliniĝis.

158. — Mi vidis perfidulojn kaj mi ilin abomenis, ĉar Vian vorton ili ne observis.

159. — Rigardu, mi amas Viajn ordonojn, ho Dio; laŭ Via boneco lasu min vivi.

160. — La komenco de Via vorto estas vero, kaj eterna estas ĉiu juĝo de Via justeco.

161. — Princoj persekutas min senkaŭze, sed Vian vorton timas mia koro.

162. — Mi ĝojas pri Via vorto, kiel ricevinto de granda akiro.

163. — Malveron mi malamas kaj abomenas; Vian instruon mi amas.

164. — Sepfoje ĉiutage mi Vin gloras por Viaj justaj juĝoj.

165. — Grandan pacon havas la amantoj de Via instruo, kaj ili ne falpuŝiĝas.

166. — Mi atendas Vian savon, ho Dio, Viajn ordonojn mi plenumas.

167. — Mia animo observas Viaj decidojn, kaj mi ilin forte amas.

168. — Mi observas Viajn ordonojn kaj decidojn, ĉar ĉiuj miaj vojoj estas antaŭ Vi.

169. — Mia krio venu al Vi, ho Dio; laŭ Via vorto klerigu min.

170. — Mia petego venu al Vi; laŭ Via diro savu min.

171. — Miaj lipoj eldiros gloradon, kiam Vi instruos al mi Viajn leĝojn.

172. — Mia lango predikos pri Via vorto, ĉar ĉiuj Viaj ordonoj estas justaj.

173. — Via mano estu al mi helpo, ĉar Viajn ordonojn mi elektis.

174. — Mi deziregas Vian savon, ho Dio, kaj Via instruo estas mia plezuro.

175. — Mia animo vivu kaj gloru Vin, kaj Viaj juĝoj min helpu.

176. — Mi perdis la vojon kiel perdita ŝafo; elserĉu Vian sklavon, ĉar Viajn ordonojn mi ne forgesis.

PSALMO CXX.

1. — *Kanto de suprenirado*[1]. Al Dio mi vokis en mia sufero kaj Li aŭskultis min.
2. — Ho Dio, savu mian animon de mensoga parolo, de falsa lango.
3. — Kion donos al vi kaj kion alportos al vi falsa lango?
4. — Akrajn sagojn de fortulo kun karboj juniperaj.
5. — Ve al mi, ke mi gastas en Meŝeĥ, ke mi loĝas inter la tendoj de Kedar.
6. — Longe loĝis mia animo inter malamantoj de paco.
7. — Mi estas pacema; sed kiam mi ekparolas, ili komencas militon.

PSALMO CXXI.

1. — *Kanto de suprenirado.* Mi levas miajn okulojn al la montoj, de kie venas al mi helpo.
2. — Mia helpo venas de Dio, kiu kreis la ĉielon kaj la teron.
3. — Li ne lasos vian piedon falpuŝiĝi; via gardanto ne dormetas.
4. — Jen ne dormetas kaj ne dormas la gardanto de Izraelo.
5. — Dio estas via gardanto, Dio estas via ombro ĉe via dekstra mano.
6. — En la tago la suno vin ne frapos, nek la luno en la nokto.
7. — Dio vin gardos de ĉia malbono, gardos vian animon.
8. — Dio gardos vian eliron kaj eniron de nun kaj eterne.

1. Ĉi tiu vorto *suprenirado* laŭ la ekzegezistoj havas du sencojn. Unuj diras, ke oni kantis tiujn psalmojn post la reveno el Babilono, suprenirante Jeruzalemon. Laŭ kelkaj aliaj tio signifas, ke ili enhavas tion, kion oni nomas la ritmo de suprenirado, ĉar la senco de la paroloj supreniras laŭgrade de versetoj al versetoj.

PSALMO CXXII.

1\. — *Kanto de suprenirado. De Davido.* — Mi ekĝojis, kiam oni diris al mi : ni iru en la domon de Dio.

2\. — Niaj piedoj staris en viaj pordegoj, Jeruzalemo,

3\. — vi Jeruzalemo, konstruita kiel urbo, en kiu ĉio kuniĝis.

4\. — Tien supreniras la gentoj, la gentoj de Dio, laŭ la moro de Izraelo, por glori la nomon de Dio.

5\. — Ĉar tie staras tronoj de juĝo, tronoj de la domo de Davido.

6\. — Deziru pacon al Jeruzalemo; bonan staton havu viaj amantoj.

7\. — Paco estu inter viaj muroj, bonstato en viaj palacoj.

8\. — Pro miaj fratoj kaj amikoj mi diras al vi : paco estu al vi.

9\. — Pro la domo de la Eternulo, nia Dio, mi deziras al vi bonon.

PSALMO CXXIII.

1\. — *Kanto de suprenirado.* Al Vi mi levas miajn okulojn, Vi, kiu sidas en la ĉielo!

2\. — Jen kiel la okuloj de sklavoj estas direktitaj al la mano de iliaj sinjoroj, kiel la okuloj de sklavino al la mano de ŝia sinjorino, tiel niaj okuloj estas direktitaj al la Eternulo, nia Dio, ĝis Li korfavoros nin.

3\. — Korfavoru nin, Dio, korfavoru nin, ĉar ni suferis sufiĉe da malestimo.

4\. — Tute pleniĝis nia animo de la insultado de arogantuloj, de la malhonorado de fieruloj.

PSALMO CXXIV.

1\. — *Kanto de suprenirado. De Davido.* Se Dio ne estus kun ni, diras Izraelo,

2. — se Dio ne estus kun ni, kiam homoj leviĝis kontraŭ ni :

3. — tiam ili englutus nin vivajn, kiam ekflamis kontraŭ ni ilia kolero;

4. — tiam dronigus nin akvo, rivero kovrus nian animon;

5. — tiam kovrus nin pereiga akvo.

6. — Benata estu Dio, kiu ne fordonis nin kiel rabakiron al iliaj dentoj.

7. — Nia animo liberiĝis, kiel birdo el la reto de kaptistoj; la reto disŝiriĝis, kaj ni liberiĝis.

8. — Nia helpo estas en la nomo de Dio, kiu kreis la ĉielon kaj la teron.

PSALMO CXXV.

1. — *Kanto de suprenirado.* Kiuj fidas Dion, estas kiel la monto Ciono, kiu ne ŝanceliĝas, sed restas eterne.

2. — Montoj estas ĉirkaŭ Jeruzalemo, kaj Dio ĉirkaŭas Sian popolon de nun kaj eterne.

3. — Ĉar ne kuŝos la kano de malvirteco sur la sorto de la virtuloj, por ke la virtuloj ne etendu siajn manojn al maljustaĵo.

4. — Bonfaru, ho Dio, al tiuj, kiuj estas bonaj kaj piaj per sia koro;

5. — sed tiujn, kiuj dekliniĝas al siaj malrektaj vojoj, Dio pereigos kune kun la malbonaguloj. Paco al Izraelo.

PSALMO CXXVI.

1. — *Kanto de suprenirado.* Kiam Dio revenigis la malliberulojn de Ciono, tiam ni estis kiel sonĝantoj.

2. — Tiam nia buŝo estis plena de gajeco, kaj nia lango — de kantado; tiam oni diris inter la popoloj : ion grandan Dio faris por ĉi tiuj.

3. — Ion grandan Dio faris por ni : ni ĝojas.

4. — Revenigu, ho Dio, niajn forkaptitojn, kiel riveretojn en sudan landon.

5. — Kiuj semas kun larmoj, rikoltos kun kanto.

6. — Iras kaj ploras la portanto de semotaĵo, — venos kun kanto la portanto de siaj garboj.

PSALMO CXXVII.

1. — *Kanto de suprenirado. De Salomono.* Se Dio ne konstruas la domon, tiam vane laboras super ĝi ĝiaj konstruantoj; se Dio ne gardas urbon, tiam vane maldormas la gardanto.

2. — Vane vi frue leviĝas, malfrue sidas, manĝas panon kun klopodoj : al Sia amato Li donas en dormo.

3. — Jen, heredo de Dio estas infanoj, rekompenco estas la frukto de ventro.

4. — Kiel sagoj en la mano de fortulo, tiel estas junaj filoj.

5. — Bone estas al la homo, kiu plenigis per ili sian sagujon; ili ne estos hontigitaj, kiam ili parolos kun la malamikoj ĉe la pordego.

PSALMO CXXVIII.

1. — *Kanto de suprenirado.* Bone estas al ĉiu, kiu timas Dion, kiu iras laŭ Liaj vojoj.

2. — Kiam vi manĝas la laborakiron de viaj manoj, feliĉe kaj bone estas al vi.

3. — Via edzino estas kiel fruktoporta vinberbranĉo interne en via domo, viaj filoj estas kiel olivaj branĉoj ĉirkaŭ via tablo.

4. — Jen tiel estas benata homo, kiu timas Dion.

5. — Benos vin Dio el Ciono, kaj vi vidos la bonstaton de Jeruzalemo en la daŭro de via tuta vivo.

6. — Kaj vi vidos la infanojn de viaj infanoj. Paco al Izraelo!

PSALMO CXXIX.

1. — *Kanto de suprenirado*. Multe oni premis min depost mia juneco, diras Izraelo,

2. — multe oni premis min depost mia juneco, sed oni min ne pereigis.

3. — Sur mia dorso plugis plugistoj, fosis siajn longajn sulkojn.

4. — Dio estas justa; li dishakis la ŝnurojn de la malvirtuloj.

5. — Hontiĝos kaj turniĝos malantaŭen ĉiuj malamantoj de Ciono.

6. — Ili estos kiel tegmenta herbo, kiu forvelkas antaŭ ol oni ĝin elŝiris,

7. — per kiu ne plenigas rikoltanto sian manon nek garbiganto sian baskon.

8. — Kaj la preterirantoj ne diros : « beno de Dio estu al vi, ni benas vin per la nomo de Dio ».

PSALMO CXXX.

1. — *Kanto de suprenirado* El profundo mi vokas Vin, ho Dio.

2. — Mia Sinjoro, aŭskultu mian voĉon; Viaj oreloj atentu la voĉon de mia petego.

3. — Se vi, Dio, kalkulos la pekojn, kiu povos stari, ho Sinjoro?

4. — Sed Vi estas pardonema, por ke Vi estu respektata.

5. — Mi esperis al Dio, esperis mia animo, kaj Lian vorton mi fidis.

6. — Mia animo atendas Dion pli ol la gardantoj atendas la matenon, la gardantoj la matenon.

7. — Izraelo fidu Dion, ĉar ĉe Dio estas favorkoreco kaj ĉe Li estas granda liberigo.

8. — Kaj Li liberigos Izraelon de ĉiuj liaj pekoj.

PSALMO CXXXI.

1. — *Kanto de suprenirado. De Davido.* Ho Dio, ne tenas sin alte mia koro, kaj ne leviĝas alte miaj okuloj, kaj mi ne okupas min per aferoj grandaj kaj neatingeblaj por mi.
2. — Mi trankviligis kaj kvietigis mian animon; kiel infano formetita de la mamo de sia patrino, kiel infano demamigita, tiel estas en mi mia animo.
3. — Izraelo fidu Dion de nun kaj eterne.

PSALMO CXXXII.

1. — *Kanto de suprenirado.* Rememoru, ho Dio, Davidon kaj ĉiujn liajn suferojn,
2. — lin, kiu ĵuris al Dio, donis sanktan promeson al la Potenculo de Jakobo :
3. — « mi ne eniros en la ŝirmejon de mia domo, mi ne supreniros sur mian trankvilan liton,
4. — mi ne donos dormon al miaj okuloj, nek dormeton al miaj palpebroj,
5. — ĝis mi trovos lokon por Dio, loĝejon por la Potenculo de Jakobo.
6. — Jen ni aŭdis, ke ĝi estas en Efrato, ni ĝin trovis sur arbara kampo.
7. — Ni iru en Lian loĝejon, ni kliniĝu antaŭ la benketo de Liaj piedoj.
8. — Stariĝu, ho Dio, en Via ripozejo, Vi kaj la arkeo de Via potenco.
9. — Viaj pastroj vestiĝu per justeco, kaj Viaj fideluloj triumfu.
10. — Pro Davido, Via sklavo, ne deturnu la vizaĝon de Via sanktoleito.

11. — Dio ĵuris al Davido veron, Li ne dekliniĝos de ĝi : « frukton de via ventro Mi sidigos sur via trono.

12. — Se viaj filoj observos Mian interligon kaj Mian leĝon, kiun Mi instruos al ili, tiam ankaŭ iliaj filoj eterne sidos sur via trono. »

13. — Ĉar Dio elektis Cionon kaj deziras, ke ĝi estu loĝejo por Li.

14. — « Ĉi tio estas mia ripozejo por eterne, ĉi tie Mi loĝos, ĉar ĝin mi ekdeziris.

15. — Ĝian nutraĵon Mi benos, ĝiajn malriĉulojn mi satigos per pano.

16. — Kaj ĝiajn pastrojn Mi vestos per savo, kaj ĝiaj fideluloj ĝojos kaj triumfos.

17. — Tie Mi elkreskigos kornon al Davido, tie Mi aranĝos lumilon por Mia sanktoleito.

18. — Liajn malamikojn Mi kovros per honto, sed sur li brilos lia krono. »

PSALMO CXXXIII.

1. — *Kanto de suprenirado. De Davido.* Jen, kiel bone kaj ĉarme estas, se fratoj vivas kune!

2. — Kiel la bona oleo, kiu de la kapo defluas sur la barbon, la barbon de Aarono, kaj defluas sur la randon de lia vesto;

3. — kiel la roso, kiu de Hermono malleviĝas sur la montojn de Ciono; ĉar tie Dio donas la benon, vivon por eterne.

PSALMO CXXXIV.

1. — *Kanto de suprenirado.* Nun benu Dion, ĉiuj sklavoj de Dio, kiuj staras en la domo de Dio en la noktoj.

2. — Levu la manojn al la sanktejo kaj benu Dion.

3. — El Ciono benu vin Dio, la kreinto de la ĉielo kaj la tero.

PSALMO CXXXV.

1. — Haleluja! Gloru la nomon de Dio, gloru, sklavoj de Dio,

2. — kiuj staras en la domo de la Eternulo, en la kortoj de la domo de nia Dio.

3. — Gloru Dion, ĉar Dio estas bona; prikantu Lian nomon, ĉar ĝi estas ĉarma.

4. — Ĉar Jakobon Dio elektis al Si, Izraelon kiel Sian trezoron.

5. — Ĉar mi scias, ke Dio estas granda kaj nia Sinjoro estas super ĉiuj dioj.

6. — Ĉion, kion Dio deziras, Li faras, en la ĉielo kaj sur la tero, sur la maroj kaj en ĉiuj abismoj.

7. — Li suprenirigas nubojn de la rando de la tero, Li aperigas fulmojn en la pluvo, Li eligas la venton el Siaj provizejoj.

8. — Li batis la unuenaskitojn en Egiptujo, de homo ĝis bruto.

9. — Li aperigis signojn kaj miraklojn interne de vi, Egiptujo, super Faraono kaj ĉiuj Liaj sklavoj,

10. — Li batis multajn popolojn kaj mortigis potencajn reĝojn:

11. — Siĥonon, reĝon de la Amoridoj, kaj Ogon, reĝon de Basano, kaj ĉiujn regnojn Kenaanajn.

12. — Kaj Li donis ilian landon kiel heredon, heredon al Lia popolo Izraelo.

13. — Dio, Via nomo estas eterna; Dio, la memoro pri Vi restas por ĉiuj generacioj.

14. — Ĉar Dio juĝos Sian popolon, kaj Li korfavoros Siajn sklavojn.

15. — La idoloj de la popoloj estas arĝento kaj oro, faritaĵo de homaj manoj;

16. — buŝon ili havas, sed ne parolas, okulojn ili havas, sed ne vidas;

17. — orelojn ili havas, sed ne aŭdas, kaj ne ekzistas spiro en ilia buŝo.

18. — Kiel ili, tiel estos iliaj farantoj, ĉiuj, kiuj ilin fidas.

19. — Domo de Izraelo, benu Dion, domo de Aaromo, benu Dion.

20. — Domo de Levi, benu Dion, timantoj de Dio, benu Dion.

21. — Benata estu la Dio Ciona, kiu loĝas en Jeruzalemo. — Haleluja.

PSALMO CXXXVI.

1. — Gloru Dion, ĉar Li estas bona, ĉar eterna estas Lia boneco.

2. — Gloru la Dion de la dioj, ĉar eterna estas Lia boneco.

3. — Gloru la sinjoron de la sinjoroj, ĉar eterna estas Lia boneco.

4. — La sola faranto de grandaj mirakloj, ĉar eterna estas Lia boneco;

5. — kiu saĝege kreis la ĉielon, ĉar eterna estas Lia boneco;

6. — kiu etendis la teron sur la akvo, ĉar eterna estas Lia boneco;

7. — kiu kreis grandajn lumojn, ĉar eterna estas Lia boneco;

8. — la sunon, por regi en la tago, ĉar eterna estas Lia boneco;

9. — la lunon kaj la stelojn, por regi en la nokto, ĉar eterna estas Lia boneco;

10. — kiu batis Egiptujon en ĝiaj unuenaskitoj, ĉar eterne estas Lia boneco;

11. — kaj elkondukis el ĝia mezo Izraelon, ĉar eterna estas Lia boneco;

12. — per forta mano kaj etendita brako, ĉar eterna estas Lia boneco;

13. — kiu fendis la Ruĝan maron en du partojn, ĉar eterna estas Lia boneco;

14. — kaj trairigis Izraelon tra ĝi, ĉar eterna estas Lia boneco;

15. — kaj enĵetis Faraonon kaj lian militistaron en la Ruĝan maron, ĉar eterna estas Lia boneco;

16. — kiu kondukis Sian popolon tra la dezerto, ĉar eterna estas Lia boneco;

17. — kiu batis grandajn reĝojn potencajn, ĉar eterna estas Lia boneco;

18. — kaj mortigis reĝojn potencajn, ĉar eterna estas Lia boneco;

19. — Siĥonon, la reĝon de la Amoridoj, ĉar eterna estas Lia boneco;

20. — kaj Ogon, la reĝon de Basano, ĉar eterna estas Lia boneco;

21. — kaj donis ilian landon kiel heredon, ĉar eterna estas Lia boneco;

22. — heredon al Lia sklavo Izraelo, ĉar eterna estas Lia boneco;

23. — kiu rememoris nin, kiam ni estis humiligitaj, ĉar eterna estas Lia boneco;

24. — kaj liberigis nin de niaj premantoj, ĉar eterna estas Lia boneco;

25. — kiu donas panon al ĉiu karno, ĉar eterna estas Lia boneco.

26. — Gloru la Dion de la ĉielo, ĉar eterna estas Lia boneco.

PSALMO CXXXVII.

1. — Apud la riveroj de Babilono ni sidis kaj ploris, rememorante Cionon.

2. — Sur la salikoj tie ni pendigis niajn harpojn.

3. — Ĉar tie niaj kaptintoj postulis de ni kantojn, kaj niaj mokantoj ĝojon: « kantu al ni el la kantoj de Ciono ».

4. — Kiel ni kantos la kanton de Dio sur fremda tero?

5. — Se mi forgesos vin, Jeruzalemo, tiam forgesiĝu mia dekstra mano;

6. — algluiĝu mia lango al mia palato, se mi vin ne memoros, se mi ne levos Jeruzalemon en la supron de miaj ĝojoj.

7. — Rememorigu, ho Dio, al la filoj de Edomo la tagon de Jeruzalemo, kiam ili diris : « detruu, detruu ĝis ĝia fundamento. »

8. — Ho raboplena filino de Babilono! bone estos al tiu, kiu repagos al vi por la faro kiun vi faris al ni.

9. — Bone estos al tiu, kiu prenos kaj frakasos viajn infanetojn sur ŝtono.

PSALMO CXXXVIII.

1. — *De Davido.* Mi gloras Vin el mia tuta koro, antaŭ la dioj mi Vin prikantas.

2. — Mi kliniĝas antaŭ Via sankta templo, kaj mi gloras Vian nomon por Via boneco kaj vereco, ĉar Vi grandigis pli ol ĉio Vian nomon per Via vorto.

3. — En la tago kiam mi vokis, Vi aŭskultis min, Vi donis forton al mia animo.

4. — Gloros Vin, ho Dio, ĉiuj reĝoj de la tero, ĉar ili aŭdis la vortojn de Via buŝo.

5. — Kaj ili prikantos la vojojn de Dio, ĉar granda estas la gloro de Dio.

6. — Ĉar Dio estas alte kaj Li vidas malalte, kaj fierulon Li rimarkas de malproksime.

7. — Se mi iras meze de suferoj, Vi konservas mian vivon; kontraŭ la kolero de miaj malamikoj Vi etendas Vian brakon, kaj Via dekstremano min helpas.

8. — Dio plenumos por mi. Ho Dio, Via boneco estas eterna; la kreitaĵon de Viaj manoj ne forlasu.

PSALMO CXXXIX.

1. — *Al la ĥorestro. Psalmo de Davido.* Dio, Vi min esploras kaj min konas.

2. — Vi scias, kiam mi sidas kaj kiam mi leviĝas; Vi komprenas mian penson de malproksime.

3. — Kiam mi iras kaj kiam mi ripozas, Vi estas ĉirkaŭ mi, kaj ĉiujn miajn vojojn Vi konas.

4. — Ĉar ne troviĝas ankoraŭ vorto sur mia lango, kaj Vi, ho Dio, ĉion jam scias.

5. — De malantaŭe kaj de antaŭe Vi ĉirkaŭbaris min kaj metis sur min Vian manon.

6. — Mirinda estas por mi tia sciado, tro alta, mi ĝin ne povas kompreni.

7. — Kien mi iros for de Via spirito, kaj kien mi kuros for de Via vizaĝo?

8. — Se mi leviĝos al la ĉielo, Vi estas tie; se mi kuŝiĝos en abismo, jen Vi tie estas.

9. — Ĉu mi okupos la flugilojn de la matenruĝo, ĉu mi loĝiĝos sur la rando de la maro, —

10. — ankaŭ tie Via mano min kondukos kaj Via dekstremano min tenos.

11. — Se mi diros : mallumo min kaŝos, — la nokto fariĝos lumo ĉirkaŭ mi.

12. — Eĉ mallumo ne mallumas antaŭ Vi, kaj la nokto lumas kiel tago; mallumo fariĝas kiel lumo.

13. — Ĉar Vi kreis mian internaĵon, formis min en la ventro de mia patrino.

14. — Mi gloras Vin, ĉar mi estas mirinde kreita; mirindaj estas Viaj kreitaĵoj, kaj mia animo tion bone konscias.

15. — Ne estis kaŝitaj antaŭ Vi miaj ostoj, kiam mi estis kreata en kaŝiteco, kiam mi estis formata en la profundo de la tero.

16. — Mian embrion vidis Viaj okuloj, kaj en Via libro estis enskribitaj ĉiuj tagoj kreotaj, kiam ankoraŭ eĉ unu ne ekzistis.
17. — Kiel grandvaloraj estas por mi Viaj pensoj, ho Dio, kiel granda estas ilia nombro!
18. — Se mi ilin kalkulus, ili estus pli multaj ol la sablo; kiam mi vekiĝas, mi estas ankoraŭ kun Vi.
19. — Mortigu, ho Dio, la malvirtulon, kaj sangaviduloj foriĝu de mi!
20. — Ili parolas pri Vi malice kaj Viaj malamikoj leviĝas por trompo.
21. — Viajn malamantojn, ho Dio, mi ja malamas, kaj Viajn kontraŭulojn mi abomenas.
22. — Per ekstrema malamo mi ilin malamas; ili fariĝis por mi malamikoj.
23. — Esploru min, Dio, kaj konu mian koron; provu min kaj sciu miajn pensojn.
24. — Kaj rigardu, ĉu mi estas sur malbona vojo, kaj gvidu min sur la vojo de eterneco.

PSALMO CXL.

1. — *Al la ĥorestro. Psalmo de Davido.*
2. — Liberigu min, Dio, de malbona homo, kontraŭ malbonagulo gardu min,
3. — kontraŭ tiuj, kiuj intencas malbonon en la koro, ĉiutage kaŭzas militojn;
4. — kiuj akrigas sian langon, kiel serpento; veneno de vipuro estas sub iliaj lipoj. — Sela.
5. — Gardu min, Dio, kontraŭ la manoj de malvirtulo, kontraŭ malbonagulo gardu min, kiuj intencas renversi miajn paŝojn.
6. — Fieruloj kaŝis kaptilon por mi kaj ŝnurojn, etendis reton ĉe la vojo, implikilon ili metis por mi. — Sela.

7. — Mi diris al Dio : Vi estas mia Dio; atentu, ho Dio, la voĉon de mia petego.

8. — Dio, mia Sinjoro, mia forta savo, Vi ŝirmas mian kapon en la tago de batalo.

9. — Ne donu, ho Dio, al malvirtulo lian dezirataĵon, lian intencon ne efektivigu, ke ili ne fieriĝu. — Sela.

10. — La veneno de miaj ĉirkaŭantoj, la malicaĵo de iliaj lipoj kovru ilin.

11. — Falu sur ilin brulantaj karboj ; Li ĵetu ilin en fajron, en abismojn, ke ili ne leviĝu.

12. — Homo malbonlanga ne staros forte sur la tero; rabemulon la malbono entiros en pereon.

13. — Mi scias, ke Dio defendos la rajton de mizerulo, la aferon de malriĉuloj.

14. — Kaj virtuloj gloros Vian nomon; piuloj restos antaŭ Via vizaĝo.

PSALMO CXLI.

1. — *Psalmo de Davido.* Dio, mi vokas al Vi; rapidu al mi, atentu mian voĉon, kiam mi vokas al Vi.

2. — Mia preĝo valoru antaŭ Vi kiel timiano, la levo de miaj manoj — kiel vespera oferdono.

3. — Metu, ho Dio, gardon al mia buŝo, gardu la pordon de miaj lipoj.

4. — Ne klinu mian koron al io malbona, ke mi faru malbonagojn kun malbonaguloj; mi ne manĝu iliajn bongustaĵojn.

5. — Virtulo min frapu favorkore kaj punu min, — ĝi estos oleo por la kapo; mia kapo ne rifuzos, se estos eĉ pli; kaj mi preĝas ĉe iliaj malfeliĉoj.

6. — Disiĝis sur roko iliaj juĝantoj kaj aŭdis miajn vortojn, kiel amikaj ili estis.

7. — Kiel iu plugas kaj dispecigas la teron, tiel estas disĵetitaj niaj ostoj ĝis la buŝo de la abismo.

8. — Ĉar al Vi, ho Dio, mia Sinjoro, estas direktitaj miaj okuloj; al Vi mi esperas: ne forpuŝu mian animon.

9. — Gardu min kontraŭ reto, kiun oni metis al mi, kontraŭ la implikilo de la malbonaguloj.

10. — La malvirtuloj falu en siajn retojn ĉiuj, dum mi preteriros.

PSALMO CXLII.

1. — *Instruo de Davido, kiam li estis en la kaverno. Preĝo.*

2. — Per mia voĉo mi krias al Dio, per mia voĉo mi preĝas al Dio.

3. — Mi elverŝas antaŭ Li mian peton, mian suferon mi al Li rakontas.

4. — Senfortiĝas en mi mia spirito; sed Vi scias mian vojon: sur la vojo, kiun mi iras, ili kaŝis reton por mi.

5. — Rigardu dekstren kaj vidu: neniu volas min koni; malaperis rifuĝejo por mi, neniu zorgas pri mia animo.

6. — Mi krias al Vi, ho Dio, mi diras: Vi estas mia rifuĝejo, mia parto en la lando de la vivantoj.

7. — Atentu mian ploron, ĉar mi tre senfortiĝis; savu min de miaj persekutantoj, ĉar ili estas pli fortaj ol mi.

8. — Eligu mian animon el malliberejo, por ke mi gloru Vian nomon. Min ĉirkaŭos la virtuloj, kiam Vi bonfaros al mi.

PSALMO CXLIII.

1. — *Psalmo de Davido.* Dio, aŭskultu mian preĝon, atentu mian petegon laŭ Via vereco, respondu al mi laŭ Via justeco.

2. — Kaj ne eniru en juĝon kun Via sklavo, ĉar nenio vivanta povos praviĝi antaŭ Vi.

3. — Ĉar malamiko persekutas mian animon, premas al la tero mian vivon; li metis min en mallumon, kiel delonge mortintojn.

4. — Senfortiĝis en mi mia animo, konsumiĝas en mi mia koro.

5. — Mi rememoras la tagojn antikvajn, mi meditas pri ĉiuj Viaj faroj, mi parolas pri la faritaĵoj de Viaj manoj.

6. — Mi etendas al Vi miajn manojn, mia animo soifas Vin kiel seka tero. — Sela.

7. — Rapidu, aŭskultu min, ho Dio, mia spirito konsumiĝas; ne kaŝu Vian vizaĝon antaŭ mi, ĉar mi similiĝus al la forirantaj en la tombon.

8. — Aŭdigu al mi matene Vian bonecon, ĉar Vin mi fidas; montru al mi la vojon, kiun mi devas iri, ĉar al Vi mi levas mian animon.

9. — Savu min de miaj malamikoj, ho Dio, al Vi mi rifuĝas.

10. — Instruu al mi plenumi Vian volon, ĉar Vi estas mia Dio; Via bona spirito gvidu min sur ebena tero.

11. — Pro Via nomo, ho Dio, lasu min vivi; pro Via justeco eligu mian animon el mizero.

12. — Kaj pro Via favorkoreco ekstermu miajn malamikojn kaj pereigu ĉiujn premantojn de mia animo, ĉar mi estas Via sklavo.

PSALMO CXLIV.

1. — *De Davido.* Benata estu Dio, mia roko, kiu instruas miajn manojn batali, miajn fingrojn militi.

2. — Mia bono kaj mia fortikaĵo, mia rifuĝejo kaj mia savanto, mia ŝildo, Li, kiun mi fidas, kiu submetas al mi mian popolon.

3. — Dio, kio estas homo, ke Vi lin konas, kaj homido, ke Vi lin atentas?

4. — Homo estas simila al spireto, liaj tagoj estas kiel pasanta ombro.

5. — Dio, klinu Vian ĉielon kaj iru malsupren; tuŝu la montojn, kaj ili ekfumiĝos.
6. — Ekbriligu fulmon, kaj dispelu ilin, sendu Viajn sagojn kaj konfuzu ilin.
7. — Etendu Vian manon el supre, liberigu min kaj savu min de granda akvo, de la mano de fremduloj,
8. — kies buŝo parolas malveraĵon kaj kies dekstremano estas mano de trompo.
9. — Dio, novan kanton mi kantos al Vi, sur dekkorda psalterio mi muzikos al Vi,
10. — kiu donas helpon al la reĝoj, kiu savas Sian sklavon Davidon de danĝera glavo.
11. — Liberigu min kaj savu min de la mano de fremduloj, kies buŝo parolas malveraĵon kaj kies dekstremano estas mano de trompo.
12. — Niaj filoj kiel plantitaĵoj kreskas en sia juneco; niaj filinoj estas kiel skulptitaj kolonoj, ornamoj de palaco.
13. — Niaj grenejoj estas plenaj, enhavas sufiĉe da greno de ĉiu speco; niaj ŝafoj estas en la nombro de miloj kaj dekmiloj sur niaj paŝtejoj.
14. — Niaj bovoj estas ŝarĝitaj; ne ekzistas difekto, ne ekzistas perdo, ne ekzistas ploro sur niaj stratoj.
15. — Feliĉa estas la popolo, kiu havas tian staton; feliĉa estas la popolo, kies Dio estas la Eternulo.

PSALMO CXLV.

1. — *Glorkanto de Davido.* Mi altigas Vin, mia Dio, la reĝo, kaj mi benas Vian nomon ĉiam kaj eterne.
2. — Ĉiutage mi Vin benas kaj mi gloras Vian nomon ĉiam kaj eterne.
3. — Granda estas Dio kaj tre glorinda, kaj Lia grandeco estas nemezurebla.

4. — Generacio al generacio laŭdas Viajn farojn kaj rakontas pri Via potenco.

5. — Pri la majesto de Via granda gloro kaj pri Viaj mirindaj faroj mi parolas.

6. — La forton de Viaj mirindaĵoj oni priparolas, kaj Vian grandecon mi rakontas.

7. — Oni gloras Vian grandan bonecon, kaj oni prikantas Vian justecon.

8. — Kompatema kaj favorkora estas Dio, longetolera kaj kun granda boneco.

9. — Dio estas bona por ĉiuj, Lia favorkoreco estas por ĉiuj Liaj kreitaĵoj.

10. — Gloras Vin, ho Dio, ĉiuj Viaj kreitaĵoj, kaj Viaj fideluloj Vin benas.

11. — Ili raportas pri la gloro de Via regno kaj parolas pri Via potenco,

12. — por sciigi al la homidoj Lian potencon kaj la majestan gloron de Lia regno.

13. — Via reĝeco estas reĝeco eterna, kaj Via regado estas por ĉiuj generacioj.

14. — Dio subtenas ĉiujn falantojn kaj restarigas ĉiujn kurbigitojn.

15. — Ĉies okuloj estas turnitaj al Vi, kaj Vi donas al ili ilian manĝon en sia tempo.

16. — Vi malfermas Vian manon kaj satigas favore ĉion vivantan.

17. — Justa estas Dio en ĉiuj Siaj vojoj kaj bona en ĉiuj Siaj faroj.

18. — Proksima estas Dio por ĉiuj, kiuj Lin vokas, por ĉiuj, kiuj vokas Lin sincere.

19. — La deziron de Siaj respektantoj Li plenumas, kaj ilian krion Li aŭdas kaj helpas ilin.

20. — Dio gardas ĉiujn Siajn amantojn, kaj ĉiujn malvirtulojn Li ekstermas.

21. — La gloron de Dio eldiras mia buŝo, kaj ĉiu karno benas Lian sanktan nomon ĉiam kaj eterne.

PSALMO CXLVI.

1. — Haleluja. Gloru, mia animo, Dion.

2. — Mi gloros Dion en la daŭro de mia tuta vivo, mi kantos al Li tiel longe, kiel mi estos.

3. — Ne fidu eminentulojn, homidon, kiu ne povas helpi.

4. — Eliras lia spirito, li reiras en sian teron, kaj en tiu tago neniiĝas ĉiuj liaj intencoj.

5. — Bone estas al tiu, kies helpo estas la Dio de Jakobo, kiu esperas al la Eternulo, lia Dio,

6. — kiu kreis la ĉielon kaj la teron, la maron kaj ĉion, kio estas en ili, kiu gardas la veron eterne;

7. — kiu faras justecon al la maljuste suferantaj, donas panon al la malsataj. Dio liberigas la malliberulojn;

8. — Dio malfermas la okulojn al la blinduloj; Dio restarigas la kurbigitojn; Dio amas la virtulojn;

9. — Dio gardas la enmingrintojn, subtenas orfon kaj vidvinon, sed la vojon de malvirtuloj Li pereigas.

10. — Dio reĝas eterne, via Dio, Ciono, por ĉiuj generacioj. Haleluja.

PSALMO CXLVII.

1. — Gloru Dion, ĉar estas bone kanti al Dio, ĉar agrabla estas la glorkantado.

2. — Dio konstruas Jeruzalemon, la elpelitojn de Izraelo Li kolektas.

3. — Li sanigas la korprematojn kaj bandaĝas iliajn vundojn.

4. — Li kalkulas la stelojn kaj al ĉiuj donas nomojn.

5. — Granda estas nia Sinjoro kaj tre forta; Lia saĝo estas nemezurebla.

6. — Dio altigas la humilulojn, sed la malvirtulojn Li malaltigas ĝis la tero.

7. — Kantu al Dio gloradon, muziku al nia Dio per harpo.

8. — Li kovras la ĉielon per nuboj, pretigas por la tero pluvon, kreskigas sur la montoj herbon.

9. — Li donas al la bruto ĝian panon, al la korvidoj, kiuj krias.

10. — Ne la forton de ĉevalo Li ŝatas, ne la femuroj de homo al Li plaĉas :

11. — Plaĉas al Dio Liaj timantoj, kiuj fidas Lian bonecon.

12. — Laŭdu, Jeruzalemo, la Eternulon, gloru vian Dion, Ciono.

13. — Ĉar li fortikigis la riglilojn en viaj pordegoj, Li benis viajn filojn interne de vi.

14. — Li donas pacon al viaj limoj, Li satigas vin per la graso de tritiko.

15. — Li sendas Sian parolon al la tero, kaj rapide kuras Lia vorto.

16. — Li donas neĝon kiel lanon, ŝutas prujnon kiel cindron.

17. — Li ĵetas Sian glacion kiel pecojn; kiu kontraŭstaros al Lia frosto?

18. — Li sendas Sian vorton, kaj ĉio degelas; Li blovas per Sia vento, kaj ekfluas akvo.

19. — Li sciigas al Jakobo Sian vorton, Siajn leĝojn kaj decidojn al Izraelo.

20. — Tiel li faras al neniu popolo, kaj Siajn decidojn Li ne sciigas al ili. Haleluja.

PSALMO CXLVIII.

1. — Haleluja. Gloru Dion el la ĉielo, gloru Lin en la alto.

2. — Gloru Lin, ĉiuj Liaj anĝeloj; gloru Lin, ĉiuj Liaj militistaroj.

3. — Gloru Lin suno kaj luno; gloru Lin, ĉiuj lumaj steloj.

4. — Gloru Lin, plej supraj ĉieloj, kaj la akvo, kiu estas super la ĉielo.

5. — Ili gloru la nomon de Dio, ĉar Li ordonis, kaj ili kreiĝis.

6. — Kaj Li starigis ilin por ĉiam, por eterne; Li donis leĝon, kaj ili ne malobeos.

7. — Gloru Dion de la tero, monstroj kaj ĉiuj abismoj;

8. — fajro kaj hajlo, neĝo kaj nebulo, ventego, kiu plenumas Lian vorton;

9. — montoj kaj ĉiuj montetoj, fruktoportaj arboj kaj ĉiuj cedroj;

10. — bestoj kaj ĉia bruto, rampaĵoj kaj flugilaj birdoj;

11. — reĝoj de la tero kaj ĉiuj popoloj, princoj kaj ĉiuj juĝantoj sur la tero;

12. — junuloj kaj junulinoj, maljunuloj kaj knaboj.

13. — Ili gloru la nomon de Dio, ĉar sole Lia nomo estas alta, Lia gloro estas sur la tero kaj en la ĉielo.

14. — Kaj Li altigis la kornon de Sia popolo, la gloron de ĉiuj Liaj fideluloj, de la filoj de Izraelo, Lia plej proksima popolo. Haleluja.

PSALMO CXLIX.

1. — Haleluja. Kantu al Dio novan kanton, Lian gloron en la anaro de fideluloj.

2. — Izraelo ĝoju pri sia kreinto, la filoj de Ciono ĝoju pri sia reĝo.

3. — Ili gloru Lian nomon en danco, per timpano kaj harpo ili muziku al Li.

4. — Ĉar al Dio plaĉas Lia popolo, Li ornamas humilulojn per helpo.

5. — La fideluloj ĝoju en honoro, kantu sur siaj kuŝejoj.

6. — Glorado al Dio estas en ilia buŝo kaj dutranĉa glavo en ilia mano,

7. — por fari venĝon super la popoloj, punon super la gentoj;

8. — por malliberigi iliajn reĝojn per ĉenoj kaj iliajn eminentulojn per feraj katenoj;

9. — por fari super ili antaŭdestinitan juĝon. Li estas honoro por ĉiuj Siaj fideluloj. Haleluja.

PSALMO CL.

1. — Haleluja. Gloru Dion en Lia sanktejo, gloru Lin en la firmaĵo de Lia forto.

2. — Gloru Lin laŭ Liaj potencaj faroj, gloru Lin laŭ Lia granda majesto.

3. — Gloru Lin per sonoj de trumpeto, gloru Lin per psalterio kaj harpo.

4. — Gloru Lin per timpano kaj danco, gloru Lin per kordoj kaj fluto.

5. — Gloru Lin per laŭtaj cimbaloj, gloru Lin per bonsonaj cimbaloj.

6. — Ĉio spiranta gloru Dion. Haleluja.

Coulommiers. Imp. Paul BRODARD.

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL

Verkaro de Dro L. L. ZAMENHOF

Ĉiu Esperantisto devas nepre posedi la verkojn de nia Majstro!

INSTRUA FAKO

Fundamento de Esperanto :

Eldono Franca, Angla, Germana, Rusa, Pola (*bindita*) . . Fr. 3 »
(*La sama, broŝurita*) . . . . — 2 »
Oni vendas aparte { **Ekzercaro** (kvinlingva), *broŝurita* . . . . — » 75
Oni vendas aparte { **Universala Vortaro** (kvinlingva), *broŝurita* . . — 1 »
Eldono Hispana . . . . — 1 »
— **Itala**, tradukita de Sino Rosa Junck . . . . — 1 »
— **Greka**, — So Konstantino Kuluri . . . . . . — 1 »
— **Slovaka**, — Do A. Ŝkarvan kaj So Evstifeieff. . Kr. 1 »
— **Rumana** tradukata de la « Societateă Esperantistă Romană » » »

Wörterbuch Deutsch-Esperanto. Dua eldono, revidita, korektita, pliigita! Ĝi estas la vera komplemento de **Universala Vortaro.**
Unu volumo in-16, 178-paĝa (*broŝurita*) . . . . Mk. 2 » / Fr. 2,50

Taschenwörterbuch Deutsch-Esperanto und Esperanto-Deutsch.
Tre utila poŝa vortaro.
Unu volumo in-16, 137-paĝa (*broŝurita*) . . . . Mk. 1 » / Fr. 1,50

LITERATURA FAKO

Fundamenta Krestomatio, plej grava verko, kiun ĉiu devas legi por akiri perfektan stilon.
Unu volumo in-16, 460-paĝa (*broŝurita*) . . . . Fr. 3,50

Hamleto, tragedio en kvin aktoj de SHAKESPEARE.
Unu volumo in-16, 170-paĝa (*broŝurita*) . . . . Fr. 2 »

Ifigenio en Taŭrido, dramo en kvin aktoj, de SCILLER.
Unu volumo in-8, 108-paĝa . . . . Fr. 2 »

La Revizoro, komedio en kvin aktoj de N. V. GOGOL.
Unu volumo in-8, 100-paĝa (*broŝurita*) . . . . Fr. 1,50

La Predikanto, libro el « La Biblio ».
Unu volumo in-8, 28-paĝa (*broŝurita*) . . . . Fr. 0,75

La Psalmaro, libro el « La Biblio ».
Unu volumo in-8 (*en preparo*) . . . . Fr. 2,50

La Rabistoj, dramo en kvin aktoj de SCHILLER.
Unu volumo in-8, 144-paĝa (*broŝurita*) . . . . Fr. 2 »

La virineto de maro, fabelo de ANDERSEN, kun ilustraĵoj de H. M. BRODIE. (El la Fundamenta Krestomatio.)
Unu volumo in-8, 42-paĝa (*broŝurita*) . . . . Fr. 1,50

LA REVUO

INTERNACIA MONATA LITERATURA GAZETO — EN ESPERANTO

La **sola**, kiu estas honorata per la konstanta kunlaborado de

D^{ro} L. L. ZAMENHOF

Aŭtoro de la lingvo Esperanto.

Plej bonstila, zorge revidita, bele presita, akurate eldonata, LA REVUO publikiĝas novel ojn, teatraĵojn, romanojn, poeziojn, seriozajn studojn pri popolmoroj, historio, geografio, k. c. Ĉiu numero enhavas bibliografian parton, tutmondan kronikon kaj tre interesan felietonon.

Konkursoj estas organizataj.

Ĉiu numero havas 48 paĝojn da plej bona teksto!

Jara abono : Francujo, Fr. **6**; aliaj landoj, Fr. **7** — Unu numero **50** centimoj.

KOLEKTO DE " LA REVUO "

INSTRUA FAKO

Grammaire complète d'Esperanto de Camille AYMONIER, profesoro ĉe la liceo « Charlemagne ».
Unu volumo in-16, 166-paĝa (*broŝurita*). . . . . Fr. **1.50**

Esperanta Sintakso, laŭ verkoj de D° ZAMENHOF kaj aliaj aŭtoroj. En Esperanto verkita de Paul FRUICTIER.
Unu volumo in-16, 75-paĝa (*broŝurita*). . . . . Fr. **1.50**

Konkordanco de la vortoj de Ekzercaro. Ellaborita de Alfred E. WACKRILL.
Unu volumo in-16, 95-paĝa (*broŝurita*). . . . . Fr. **1** »

Frazaro, de H. de COPPET.
Unu volumo in-16, 106-paĝa . . . . Fr. **1** »

LITERATURA FAKO

Angla lingvo sen profesoro, unuakta komedio de TRISTAN BERNARD, tradukita de Gaston MOCH.
Unu volumo in-8, 44-paĝa (*broŝurita*) . . . . Fr. **1** »

Bukedo, artikoloj pri lingvistikaj kaj beletristikaj demandoj, de Ch. LAMBERT.
Unu volumo in-8, (**en preparo**). . . . . — **2** »

Imenlago, novelo de Theodor STORM, tradukita el la germana lingvo de Alfred BADER.
Unu volumo in-8, 33-paĝa (*broŝurita*) . . . . Fr. » **75**

La libro de l' Humoraĵo, originale verkita de Paul de LENGYEL.
Unu volumo in-8, 194-paĝa . . . . Fr. **2 50**

La Faraono, romano de PRUS, tradukita el la pola lingvo de D° KABE.
Tri volumoj in-8, je 629 paĝoj (*broŝuritaj*). . . . . . . (ĉiu). . Fr. **2** »

La Rompantoj, kvin monologoj kun ilustraĵoj. Originale verkitaj de Frederiko PUJULA-VALLES.
Unu volumo in-8, 40-paĝa (*broŝurita*) . . . . Fr. **1** »

Makbeto, tragedio en 5 aktoj de SHAKESPEARE, trad. de Dr H. LAMBERT.
Unu volumo in-8, 125-paĝa (**en preparo**) . . . . — **2** »

La Nevo kiel Onklo, de Schiller, trad. de Stewart. . . . . 1 »
La Rompantoj, kvin monologoj, de Pujula-Valjes . . . . 1 »
La Virineto de Maro, de Andersen, trad. de Dro Zamenhof. . . . 1 50
Lernolibro de Esperanta Stenografio (laŭ sistemo Stolze-Schrey) de F. Schneeberger . . . . 1 »
Makbeto, de Shakespeare, trad. de D.-H. Lambert B. A. . . . . . 2 »
Matematika terminaro kaj krestomatio, de R. Bricard. . . . . . . » 75
Monadologio de Leibniz, tradukita de E. Boirac. . . . . » 60
Pagoj el la Flandra Literaturo, tradukitaj de Dro Seynaeve et Dro van Melckebeke. 1 50
Pola Antologio, elektis kaj tradukis Kabe . . . . 2 »
Poŝlibro Internacia, por Aferistoj, Turistoj, k. c., de Norman . . 2 »
Provo de Marista Terminaro, de Rollet de l'Isle. 1 50
Rakontoj pri Feinoj, de Perrault (Ch.), tradukitaj de Sinjorino Sarpy 1 »
Verkaro, de Devjatnin. . . . . 2 »
Vojaĝo interne de mia Ĉambro, de X. de Maistre, trad. de S. Meyer. » 75

ANGLUJO. — REVIEW of REVIEWS, *Norfolk street*, *LONDON*, W. *C*.

First lessons in Esperanto, by Th. Cart and J. Rhodes. 6d
Esperanto : The Student's complete Text-Book, with two vocabularies by J. C. O' Connor Ph. Dr. M. A. . . . . 1s »
Esperanto-English dictionary, by A. Motteau. 1s 6d
English-Esperanto dictionary, by J. C. O'Connor Ph. Dr. M. A.. 1s 6d
Grammar and exercises of the International Language Esperanto, by Richard H. Geoghegan. 1s 6d

BELGUJO — HOLANDUJO. — A.-J. WITTERYCK-DELPLACE
4, Nouvelle Promenade, *BRUGES*

Het Esperanto in tien lessen, door A.-J. Witteryck naar Cart et Pagnier. . . . . » 50

BOHEMUJO. — TH. ĈEJKA, *BYSTRICE-HOSTYN* (Moravio)

Uplná Mluvnice a Cvicebnice napsali Th. Ĉejka a Jos. Krumpholc. Kr. 1 10

BULGARUJO. — KLUBO « STELO », *PLOVDIV*

Esperanto en 10 lecionoj, de Cart kaj Pagnier . . . . 1 »
Unuaj lecionoj, de Cart kaj Atanasov. . . . . » 40

DANUJO.—ANDR.-FRED. HÖST & SÖN, *Bredgade*, *35*, *KJÖBENHAVN*

Fuldstændig Lærebog i Esperanto, af F. Skeel-Giörling. . . . Kr. 3
Oni vendas aparte { **Lydlære og Retskrivning**. . . . . — 1 »
Övelsesslykker . . . . — » 75
Systematisk Ordsamling . . . . — » 50 }
Esperanto-Dansk-Norsk Ordbog, af Skeel Giörling . . . . . . — 3 »

GERMANUJO. — MÖLLER & BOREL, *Prinzenstrasse*, *95*, *BERLIN*

Anfangsgründe der Esperanto-Sprache, von Th. Cart und Hermann Jürgensen.. . . . . M » 35
Vollständiges Lehrbuch der Esperanto-Sprache, von J. Borel. . M 1 20
Wörterbuch Deutsch-Esperanto, von Dr Zamenhof. . . . . . M 2 »
Wörterbuch Esperanto-Deutsch, von H. Jürgensen. . . . . . . M 2 »
Schlüssel zum Lehrbuch der Esperanto-Sprache, von J. Borel. M » 50
Pri unu speco de Kurbaj linioj, von Profesor A. Dombrovski . . . » 60
Elektitaj Fabeloj, de Fratoj Grimm, tradukis Dro Kabe 1 90

(*Turnu.*)

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA
KUL
Esperanto
540 II

(*Sekvo.*)

HISPANUJO. — J. ESPASA, *579, Calle de las Cortes, BARCELONA*

Primeras lecciones de Esperanto de Th. Cart y L. Villanueva. . P » 40
Manual y Ejercicios de la lengua internacional Esperanto, por V. Inglada Ors y A. L. Villanueva. . . . . P 3 »
Vocabulario Esperanto-Español y Español-Esperanto, por Inglada Ors y Villanueva. . . . . P 6 »

ITALUJO. — R. GIUSTI, *53, Via Vittorio Emanuele, LIVORNO*

Prime lezioni d'Esperanto de Th. Cart e Alb. Gallois . . . . . L. » 40
Grammatica della lingua internazionale Esperanto di L. de Beaufront, tradotta da G. Puccinelli. 1 50
L'Esperanto in dieci lezioni. di Cart e Gallois. . . . . » 75
Dizionario Esperanto-Italiano, de J. Puccinelli. 1 50
Dizionario Italiano-Esperanto, de J. Meazzini 2 50

POLUJO. — M. ARCT, *53, Nowy Swiat, WARSZAWA*

Esperanto : Czesc I. **Gramatyka i cwiczenia**, Dr° L. Zamenhof. R. » 25
— Czesc II. **Slownik**. . . . . — — » 15
— **Slownik Esperanto-Polski**. . . . — — » 15
— **Najlatwiejsza metoda**, Leo Belmont. . . . . — » 15
— **Gramatyka języka**, A. Zakrzewski. . . . . — » 80
Internacia Krestomatio, elektis kaj tradukis Dr° Kabe . . . . — 1 25

PORTUGALUJO. — BRAZILUJO

Primeiras lições de Esperanto, do professor Th. Cart, trad. portugueza de A.-C. Coutinho, Paris, Hachette. . . . . » 40

RUMANUJO. — LIBRĂRIA NOUĂ CAROL P. SEGAL,
78, Calea Victoriei. BUCAREȘTI

Primele lectiuni de Esperanto, de Th. Cart, trad. de Dr G. Robin. L. » 40

SVEDUJO. — *Esperantoförening, STOCKHOLM*

Esperanto-Svensk ordbok, de P. Ahlberg . . . . Kr. 1 75

MUZIKO

Himno al Zamenhof, paroloj kaj muziko de R. Deshays . . . . Fr. 1 »
La Kanto de l'Cigno, (melodio) poemo de Sviridov, muziko de F. de Ménil . . . . 1 »
La Vojo, (kanto kaj fortepiano), paroloj de Dr° Zamenhof, muziko de R. Deshays . . . . » 35
Esperanto, (valso por fortepiano), muziko de A. F. de Ménil . . . » 50
Mia ŭdas vin (kanto kaj fortepiano), paroloj de Leono Zamenhof, muziko de F. de Ménil . . . . 1 »
Kuŝas somero, paroloj de Kanalosŝy-Lefler, muziko de F. de Ménil. 1 »

DIVERSAJ VERKOJ

L'Esperanto, *Conférence aux officiers de l'École supérieure de Marine*, par M. Carlo Bourlet . . . . » 50
Esperanto et Croix-Rouge, par le lieutenant Bayol . . . . 1 »
Essence et avenir de l'idée d'une langue internationale, par Unuel, trad. par L. de Beaufront et le Dr Vallienne . . . . » 30
Tutmonda jarlibro esperantista por 1908. . . . . 2 »
Ménil (F. de). — **L'héritage Klodarec**, comédie en un acte, *pour la propagande de l'Esperanto*. » 75

Coulommiers. Imp. Paul BRODARD. — 8-08.

Biblioteka Uniwersytecka KUL